Martina Cole

SACRIFICIUL

New York Times
No. 1
Bestseller

THE GRAFT
by MARTINA COLE

Toate drepturile asupra acestui
titlu aparțin Editurii Miron

MARTINA COLE

SACRIFICIUL

Traducere de
Mihnea Columbeanu

PROLOG

În cameră era cald ca într-un cuptor. Simțea sudoarea prelingîndu-i-se pe față și și-o șterse cu un gest neglijent. Ar fi vrut să plouă, ar fi vrut ca furtuna să izbucnească, și totul să se termine odată.

Acest gînd aduse un zîmbet pe chipul atrăgător al lui Nick Leary.

Era agitat – obosit, dar nu somnoros. Nu putea dormi. Avea prea multe gînduri în cap.

Soția lui dormea adînc alături, sforăind încet. Zăcea ghemuită ca de obicei, cu fața lipsită de cutele pe care le aducea întotdeauna lumina zilei. Părul ei blond era încă imaculat, chiar și în somn. Tammy nu arăta niciodată neîngrijită, asta făcea parte din personalitatea ei. Nick bănuia că dacă ar fi intrat într-o coliziune frontală cu mașina ei cu dublă tracțiune, ar fi murit cu fiecare fir de păr la locul lui și machiajul intact, ca stelele de cinema în filme. Tammy scăpă un vînt ușor, făcîndu-l să zîmbească. Avea să-i crape obrazul de rușine, cînd urma să-i spună. Soția lui detesta orice referire la funcțiile fiziologice și ar fi făcut cele mai mari eforturi ca să ascundă faptul că și ea rîgîia, se bășea și se căca la fel ca toată lumea.

Nick zăcea pe spate, cu un antebraț peste ochi. Era un om masiv, înalt de statură, și cu o personalitate pe potrivă. Avea reputația unui afacerist abil și a unui prieten loial. Își cultiva această imagine cu grijă, fiindcă era foarte importantă pentru el.

Rareori făcea vreun lucru de pe urma căruia să nu aibă de cîștigat, motiv pentru care avea o casă cu opt dormitoare, destui bani ca să facă tot ce voia, și un stil de viață invidiat de majoritatea cunoscuților. Dar Nick făcuse sacrificii pentru asta, strînsese cureaua ani de zile – cît de mult posibil.

Auzi un tunet în depărtare și simți că în sfîrșit începea să se relaxeze. Peste cîteva secunde, răpăitul ploii în fereastră îl făcu aproape să strige de bucurie. Se rugase să plouă. Îl durea capul din cauza tensiunii. Întotdeauna avea dureri de cap cînd se anunța furtună, dar de data asta îl frămîntau și multe gînduri. Se foi în pat, neliniștit.

– Stai locului, Nick, pentru Dumnezeu.

Vocea lui Tammy era înfundată, dar în ea se recunoștea nervozitatea.

– Iartă-mă, Tam.

Făcu un efort să nu se mai miște. Asta-i mai lipsea, să se trezească și ea și să-l cicălească iar.

Închise ochii din nou, deși știa că n-avea să adoarmă.

Și atunci, auzi.

Deschizînd iar ochii, rămase nemișcat. Avea încă trupul acoperit de transpirație, cînd simți primul fior rece.

Își încordă auzul, cu toate fibrele în alertă maximă. Tunetul bubui puternic deasupra, și un fulger lumină camera. Coborî încet din pat și porni tiptil pe podelele dormitorului, strecurîndu-se pe palier.

Ploua tot mai tare; auzea sunetul apei înconjurînd toată casa.

Se opri la auzul mișcărilor înfundate de la parter. Cineva umbla prin camere. Recunoscu sunetul sertarelor. Inima începu să-i bată mai tare. Trecînd pe lîngă dormitoarele copiilor, fu ușurat să vadă că aveau ușile bine închise.

În capul scării, se opri ascultînd din nou un moment, înainte de a coborî cît putea de încet. Ajuns jos, căută în suportul de umbrele și găsi bîta de baseball pe care o lăsase acolo tocmai pentru o asemenea ocazie.

Casa era mare, pe o proprietate de șapte acri de teren, greu accesibilă. Se intra prin porți electrice, și nimeni nu venea vreodată neanunțat la familia Leary.

Nick aruncă o privire în antreu. Trei uși duble dădeau în camera mare din față, în încăperea cu televizorul și în sufragerie. O altă scară cobora în pivniță, după care urmau ușa bucătăriei și cea a cabinetului. Lîngă cabinet se afla și o bibliotecă bine garnisită. Zgomotul, însă, se auzea din cabinet.

În cabinet, Nick își ținea seiful.

Se strecură prin hol. Inima i se ridicase în gură. Înghiți cu dificultate. Furtuna se mai liniștise pentru un

moment, dar acum se întețea din nou. Vîntul șuiera în jurul casei, cu un sunet lugubru, înspăimîntător, iar Nick nu mai putea să nege că-i era teamă. O teamă cum nicicînd nu mai simțise.

Se gîndi la Tammy și la băieți, pentru ca nu cumva spaima să-l facă s-o ia la fugă.

Ușa cabinetului era întredeschisă. Nick se uită înăuntru, apoi o împinse și mai mult. Cineva stătea în picioare lîngă șemineu, cu spatele spre ușă. Purta o mască de ski și era îmbrăcat complet în negru. În mînă ținea o armă, un pistol mare, cu țeava în jos, pe lîngă trup.

Se întoarse cînd Nick năvăli în cameră, ridicînd mîna cu pistolul. Nick îl nimeri cu bîta de baseball în braț și auzi trosnetul osului. Individul se prăbuși la podea, iar Nick îl lovi iar și iar, peste cap și trup, din răsputeri. Bulangiul n-avea să se mai ridice, de-asta era el sigur. Cînd se opri în sfîrșit, gîfîia de efort.

În penumbră, văzu că intrusul nu se mai mișca, și răsuflă ușurat. Se răsuci să aprindă o lampă, și o văzu pe Tammy în ușă, mută și înfricoșată, cu cei doi băieți de-o parte și de alta, albi la față de spaimă și șoc. Nick lăsă bîta însîngerată să cadă și alergă să-i îmbrățișeze pe toți trei.

– E-n regulă. Totul o să fie bine.

Continuă s-o repete ca pe o mantră, cu glasul tremurîndu-i după ceea ce făcuse. Apoi îi scoase din cameră și-i conduse spre bucătărie, aprinzînd din mers toate luminile.

– E-n ordine, băieți. Tăticul e aici. Scum sînteți în regulă.

Strînse la piept cele două capete blonde, simțind cum le tremurau umerii înguști.

– Acum ce s-a mai întîmplat, Nick? Ce mama mă-sii s-a-ntîmplat?

Tammy smulse copiii de lîngă el, privind tot timpul spre ușă. Din cauza șocului, dinții îi clănțăneau.

– Un hoț, iubito. L-am prins...

Nick lăsă fraza în aer, luînd receptorul telefonului de pe perete.

– Ce faci?

– Sun la poliție, dragă.

Tammy privi din nou spre ușă.

– Și dacă se scoală...

Băieții izbucniră în plîns.

Nick clătină din cap, străduindu-se să-i calmeze pe toți trei.

– N-o să se mai scoale. Îți dau cuvîntul meu, nu pleacă nicăieri, iubito.

Ridică o mînă, făcîndu-le semn să tacă, în timp ce auzea vocea operatoarei de la serviciile de urgență.

– Poliția, vă rog, am avut o spargere. L-am prins pe labagiu...

Vorbea cam fără șir, agitat, așa că-i dădu receptorul soției sale.

– Spune-le tu, eu mă duc să văd ce face.

– Nu!

Cu un țipăt, Tammy lăsă receptorul să cadă, începînd să strige, îngrozită:

– Avea pistol, Nick, am văzut un pistol... O să ne împuște pe toți!

Se isterizase. Cînd Nick reuși s-o calmeze, din depărtare se auzeau deja sirenele poliției.

– O, slavă Domnului, slavă Domnului!

Tammy ieși în fugă pe aleea din fața casei, împreună cu fiii ei, în întîmpinarea poliției și a ambulanței.

– Are pistol... are pistol...! striga ea la nesfîrșit.

Polițiștii îi dădură repede la o parte din drum, încercînd să-i calmeze. Voiau să știe dacă intrusul mai era înarmat, dacă exista riscul de a încerca să iasă cu forța din casă. Întrebară și unde era soțul ei, dacă nu pățise nimic, sau era ținut ostatic.

Dar Tammy nu mai era în stare să comunice rațional, așa că o lăsară în seama infirmierilor de la ambulanță.

Băiatul cel mare, Nick junior, fu cel care le spuse toate detaliile necesare.

Între timp, Nick senior revenise în cabinet, unde privea trupul prăbușit la podea. În jurul capului i se formase o băltoacă de sînge. Îi simțea mirosul dulceag grețos. Făcu un pas înapoi, ieșind din cameră, și se lăsă să cadă pe canapeaua mică din antreu.

Acolo îl găsiră polițiștii, cu capul în mîini, mormăind la nesfîrșit:

– Ce-am făcut? Doamne sfinte, ce-am făcut în noaptea asta...?

CARTEA ÎNTÎI

Nu e fiară așa de crudă încît să nu cunoască mila.

– William Shakespeare, „Richard al III-lea", Actul I, scena 2

CAPITOLUL 1

Tammy adormise în sfîrșit, prin grija infirmierilor, iar băieții erau cu guvernanta, în camera de joacă. Nick simțea cum plutea tăcerea peste casă, și o detesta. Se făcuse dimineață, și cum necum, noaptea trecuse. Polițiștii vorbiseră cu el, la nesfîrșit, pînă cînd medicul le spusese că Nick mai avea nevoie și să respire puțin. La urma urmei, suferise un șoc. Nu că poliția ar fi ținut seama de asta, desigur.

Dar, o dată ce aflaseră identitatea intrusului, păruseră să-l mai slăbească oarecum pe Nick. Erau mai înțelegători, mai dispuși să creadă în teama lui pentru familie. Un timp, Nick se temuse să nu-l considere pe el vinovat, în locul tînărului care-i spărsese casa. În ultima vreme, lumea înnebunea tot mai mult în direcția asta.

Mama lui, Angela, care urmăra expresiile ce se succedau pe chipul fiului ei, spuse cu severitate:

– Ai să-ți revii, Nick. Nici un om cu mintea întreagă nu te-ar aresta pentru asta, fiule. Ai apărat ceea ce-i al tău.

Vocea mamei lui era aspră, cu un accent cockney ce părea deplasat în casa aceea aristocratică. Dormise în tot timpul incidentelor, grație obiceiului ei de a bea un

whisky înainte de culcare.

– Mai lasă-mă și tu, mamă, bine? Fă un ceai bun.

Angela vîrî ibricul în priză, dar Nick îi distinse furia în poziția bățoasă a spatelui, cu umerii rigizi.

Zîmbi cu blîndețe.

Mama lui era ca o zvîrlugă de jăratic. O adora din tot sufletul. Dar gura ei neferecată îi pricinuise destule necazuri, nu numai cu familia ci și cu alții care intrau pe orbita ei. Angela Leary nu știa niciodată cînd era mai bine să tacă.

– Bulangiul ăla mic tot avea s-o-ncaseze pînă la urmă.

Vocea îi tremura de furie. Să intre în casa fiului ei, înarmat! Pistolul o speriase cel mai tare, și faptul că infractorul era un toxicoman cunoscut și hoț notoriu. Cînd infirmierul îi înlăturase masca, ofițerii îl identificaseră imediat. De fapt, toate secțiile de poliție îi aveau semnalmentele. Pe scurt, era un căcățiș – ba chiar un căcățiș foarte periculos.

Neluînd în seamă nevoia de liniște a fiului ei, Angela Leary continuă să vorbească:

– Cine se cred oamenii ăștia? Să intre-n casele altora să-i jefuiască, să-i împuște! Să umble pe furiș cînd oamenii civilizați dorm în paturile lor... paturi plătite cu multe sacrificii, nu din furtișaguri. Și mai avea și pistol! Iisuse Christoase, cînd stau să mă gîndesc ce s-ar fi putut întîmpla, mi se face și rău de frică. Să vă-mpuște în paturi, ar fi putut...

Nick avea senzația că din clipă-n clipă putea să-i

explodeze capul.

– Bine, mamă, în regulă, am înțeles ideea!

Începuse să strige la ea.

Numaidecît, Angela veni spre el, îngrijorată. Arăta bătrînă și firavă, iar lui Nick îi păru imediat rău că strigase la ea – dar nu mai putea s-o asculte.

– Iartă-mă, mamă, dar mi-e așa de greu...

Lăsă fraza neterminată.

– Nu, tu să mă ierți pe mine, fiule. Ar trebui să știu cînd e cazul să-mi țin fleanca. Da' nu-mi vine să cred c-ar fi în stare cineva să-mi facă una ca asta – mie, sau alor mei. Dacă puneam eu mîna pe el...

Ridică din umeri.

– Oricum, să sperăm că n-o să moară. Mai bine să trăiască și să se ducă la-nchisoare. Deși, acuma n-au să-l mai bage-n pușcărie, nu? Probabil o s-ajungă-ntr-o vacanță-n afurisita aia de Africa, sau cine știe unde. Îi știi cum sînt, inimoșii dracului!

Nick ar fi rîs, dac-ar mai fi avut putere. Angela făcu ceaiul, continuînd să îndruge verzi și uscate la adresa lumii, dar Nick n-o mai asculta.

Băiatul era viu.

Numai la asta se putea gîndi.

Băiatul era încă viu.

* * *

– Fiul dumneavoastră e într-o stare foarte gravă, doamnă Hatcher.

Glasul medicului era scăzut. Femeia îl privi drept în față.

– Nici nu mă mir, nu? Doar i-a făcut capu' chisăliță cu bîta de baseball.

Rîse nervos, ascuțit, iar doctorului i se frînse inima.

– Ar trebui să vă gîndiți serios la ce v-am spus. Donarea de organe poate fi foarte liniștitoare pentru unele rude. E ca și cum o parte din acea persoană încă ar mai trăi...

Doamna Hatcher se întoarse spre medic, cu ochi strălucitori, spunînd cu o voce înăsprită de emoție.

– Nu dau nimic! O să se facă bine. I-un luptător, Sonny al meu, un băiat puternic.

Lacrimile i se revărsară pe obraji.

– O să fie bine, iubească-l Dumnezeu. Are nevoie doar să doarmă nițel, atîta tot.

Medicul clătină din cap spre sora care stătea lîngă femeia distrusă, oftînd.

Încă o dată, doamna Hatcher apucă strîns mîna fiului ei, spunînd veselă:

– Sonny al meu o să se trezească-n curînd. N-are decît șaptișpe ani. Niciodată nu se scoală-nainte de cinci dup-amiaza, nu-i așa, tinereii ăștia?

Dădu din cap spre soră, în așteptarea unei confirmări. Deznădejdea din ochii ei o făcea pe soră să simtă că-i venea să plîngă.

– Vă mai aduc un ceai.

Ieși din rezervă, împreună cu medicul. Amîndoi știau că Sonny Hatcher n-avea să mai deschidă ochii. Era în moarte cerebrală.

Judy Hatcher închise ochii, încercînd să-și stăpînească lacrimile. Avea fața hăituită, dar în ultima vreme nici nu mai arăta altfel. Băutura și drogurile își spuneau cuvîntul. Părul ei blond era slinos și strîns înapoi din jurul feței. În ochii albaștri i se citea neliniștea, în rest fiind aproape la fel de morți ca ai fiului ei, iar trupul ei, zvelt de constituție, era emaciat de la excesul de vodcă și plăcerea unor weekenduri dedicate cocainei și amfetaminelor, deși drogul ei preferat era heroina. Ar fi trebuit să încerce să se lase, însă metadona nu avea același efect, aceeași putere de a-i șterge din minte toate necazurile și gîndurile.

Se aplecă și-și deschise geanta, scoțînd din nou fotografiile.

– Ia, uită-te la asta, Sonny, tu și cu mine la Yarmouth. Aveai doar doi anișori, mai ții minte?

În voce i se simțea speranța, dar la drept vorbind abia dacă-și mai amintea ea însăși; fusese beată și drogată aproape toată vacanța. Pe-atunci, încă mai era cu Tyrell, tatăl lui Sonny. Fusese un bărbat atît de chipeș – și încă mai era. Privi cu tristețe fotografia. Sonny era leit tatăl lui, doar că n-avea pielea la fel de închisă la culoare.

Lăsase un mesaj la mama lui Tyrell și spera ca acesta să vină să-l vadă pe Sonny înainte de... Mai bine să nu se gîndească. Nu închidea nici un aparat, orice-ar fi zis ăia. În adîncul sufletului, voia ca Tyrell să vină și să ia el

hotărîrea în locul ei. Dar Tyrell era în Jamaica, împreună cu a doua nevastă și cei doi copii ai lor, așa că avea un drum lung de făcut.

Mama lui Tyrell o ducea bine, binecuvîntată să fie. Își iubea nepotul, dar acum stătea închisă în casă, prea speriată ca să mai plece. Judy avea s-o sune din nou, curînd, ca s-o anunțe cum se mai simțea Sonny. Era o femeie de treabă, bătrîna Verbena, o adevărată stea. Îi era lui Judy aproape ca o mamă, și-și adora cel mai mare nepot. Dar nici nu era de mirare. Practic, ea îl crescuse.

Verbena fusese bună și cu ea. Mereu luase măsuri ca Judy să aibă ce mînca și încercase s-o ajute să-și poarte de grijă. De fapt, de-a lungul anilor, Judy nici nu știa ce s-ar fi făcut fără ajutorul ei.

Își rezemă capul pe pernă, lîngă al lui Sonny, și începu să plîngă. Altceva, nu știa ce să facă.

* * *

– E un nemernic prăpădit, trebuia s-o pățească, mai devreme sau mai tîrziu.

Glasul Detectivului Inspector Rudde suna plictisit. O dată ce-și dăduseră seama că tînărul ce zăcea stîlcit în bătaie pe podeaua cabinetului era Sonny Hatcher, polițiștilor le cam pierise interesul. Era un spărgător cunoscut cu antecedente penale, avea un cazier lung cît brațul, și mai era și un căcăcios prost-crescut și cu gură

mare care comisese practic toate infracțiunile cu excepția omuciderii. Și după cîte se vedea, dacă Nick Leary nu l-ar fi troznit, acum ar fi avut-o și pe aia la activ.

– Tot om e și el, și nimic nu spune că avea de gînd să facă într-adevăr rău cuiva...

Peter Rudde își dădu ochii peste cap, privind iritat spre tavan.

– Un căcat de pistol încărcat, o casă cu curte, plină de mai multe antichități decît la Sotheby's, și tu crezi că venise acolo ca să facă mișto? Folosește-ți naibii dolveacu'! Nu, eu recomand la procuratură să nu se deschidă nici o acțiune. Sonny Hatcher a căutat-o cu lumînarea. Amețitu' ăla de Leary tocmai a redus rata criminalității cu patruzeci la sută. Ar trebui să-i dea o medalie, în pana mea!

D.C. Ibbotson oftă. Degeaba încerca să discute rațional cu un șef care habar n-avea ce-i aia rațiune.

– Zi și mie, ce știa Sonny Hatcher despre antichități? întrebă el, schimbînd tactica.

– Nimic, cred. Din cîte-l cunosc, ar fi manglit și scrumierele. Da' nu asta-i chestia. Se-aștepta să găsească acolo mălai, atîta i-ar fi fost de-ajuns.

Ibbotson nu se lăsă.

– Poate că altcineva l-a trimis acolo... cineva care știa ce-i în casă?

Rudde ridică din umerii săi enormi.

– Mă doare fix în pix, eu cazu' ăsta mai departe nu-l

duc. În ce mă privește, amicu' ne-a făcut un mare serviciu. Dacă – și-i un dacă uite-așa de mare – l-a trimis careva, oricum n-o să-i dăm niciodată de capăt, deși tare-aș mai vrea să știu de unde-avea pistolul, pe-asta ar merita s-o știm oricum. Da' cînd am să prezint cazul ăsta la procuror, am să-i și zic clar c-am consuma resursele poliției de pomană dacă mergem mai departe. Putem doar s-așteptăm să vedem dacă-s de-acord cu mine, deși cred c-au să fie. Sonny Boy Hatcher o luase pe calea pierzaniei, nu mai avea cum să scape. Întîmplător, azi-noapte s-a luat de cine nu trebuia.

Își îndreptă un deget spre chipul detectivului mai tînăr.

– Îmi spui și mie de ce să plătească un cetățean cinstit pentru păcatele cretinului ăluia mic? Dacă Hatcher nu intra-n casă cu gînd să fure, acum era la crîșmă ca de-obicei, în loc să zacă-n spital cu capu' făcut piftie.

Nu așteptă răspunsul.

– Asta-i legea junglei, colega. Supraviețuiește ăl mai tare. Dacă Leary era o băbuță amărîtă care locuia singură? Atunci nu ți-ar fi părut rău? Nu conta? Nu era naspa să-i intre-n casă?

Rîse sarcastic.

– Atunci ai răcni și tu după sîngele lui Hatcher, într-un glas cu toți ăilalții. Ia mai dă-l în mă-sa, și pe toți căcănarii cu care-avem de-a face... Personal, mi s-a făcut pîn-aici de ei!

Se lansase într-o adevărată tiradă, și o știa, dar nu putea să se oprească. Apăra cauza tuturor celor jefuiți, atacați sau maltratați de un criminal bun de nimic. Vorbea

ca o moară neferecată, și-i plăcea.

– Sonny Hatcher a tîlhărit un bătrîn care-și lua pensia. A mai compărut în instanță și pentru că amenințase un vecin vîrstnic. Monumentul ăsta de virtute a bătut o femeie gravidă, așa că spune-mi, de ce să-mi fie-acum milă de el?

Ibbotson nu-i putea răspunde; nu știa ce să spună.

– Cunoștea legile. Nimeni nu le cunoștea mai bine ca Sonny, continuă Rudde, dezlănțuit. Știa, cînd a intrat în casa aia înarmat, că era ca și terminat. Că dacă puneam mîna pe el, îl așteptau optișpe, pe puțin. Așa că, dă-l în mă-sa. A nimerit peste cineva cu mai multă minte ca el, și era și timpu, dă-mi voie să-ți spun! Și-acuma, pune-n ordine declarațiile alea și nu mă mai bate la cap, da?

Ibbotson încuviință, apoi ieși din birou spășit, știind că toți din secție îl considerau cel mai mare guguman și, pentru prima oară, întrebîndu-se dacă nu cumva aveau dreptate.

* * *

Tammy îl privea cu ochii dilatați de șoc.

– Îți rîzi de mine?

Nick clătină din cap.

– Sincer, vor să mă duc la G.M.T.V. dimineață, ca să consemneze și varianta mea.

Oricît era de zguduită, Tammy își aranjă inconștient părul.

– O, Doamne! Și înțeleg că ai să te duci, nu?

Tonul ei nu lăsa loc de nici un refuz, iar Nick oftă din nou.

– Putea să te omoare, Nick. Dacă vor să te acuze, mai bine e să ai grijă ca toată lumea să audă și ce ai tu de spus.

– Nu știu, Tams... Eu nu-s genul ăla de om... Nu-mi place să ies în față.

– Ei, nu-ți mai face griji, voi fi și eu lîngă tine.

Chiar și în toiul ororii celor petrecute, Tammy se gîndea deja cu ce să se îmbrace, întrebîndu-se dacă mai avea timp să se întindă puțin sub lampa cu ultraviolete, ca să-și mai acopere din paloarea pielii.

Una peste alta, o făcea pentru soțul ei. Voia să apară amîndoi ca niște oameni respectabili – bogați, dar cu un stil de viață civilizat.

În felul ei, făcea ceea ce considera că era mai bine.

* * *

Tyrell Hatcher stătea tăcut în avion. Era un bărbat arătos și o știa, vedea privirile pe care le atrăgea, și le ignora. Aspectul și personalitatea lui fuseseră întotdeauna în contradicție. A doua sa soție, Sally, accepta faptul că femeile îl plăceau, dar avea o încredere implicită în el. Tyrell n-avea nimic împotriva cîte unei mici aventuri, dar o făcea rar, și de obicei numai după ce se certau sau aveau alte probleme.

Sally era o regină ciocolatie pe care o adora, însă uneori Tyrell simțea nevoia anonimatului unui trup străin. Acum

cugeta la acest lucru, întrebîndu-se dacă și fiul lui cel mare îi moștenise apucăturile. Tyrell fusese la un pas de a-și distruge viața pentru un futai scurt. Sally nu știa, dar el încă o mai făcea, îi plăcea teama de a fi prins, savura pericolul. Oare acest gust al riscului i se transmisese și lui Sonny?

Ceilalți doi copii ai lui erau stabili, sîrguincioși și muncitori, și-atunci, care era situația cu Sonny Boy? De ce fusese desfigurat în bătaie, în casa cuiva, în timp ce încerca, pare-se, să dea o spargere?

Tyrell își trecu o mînă peste față. Era frînt de oboseală, dar știa că somnul avea să-l ocolească încă multă vreme.

Nu voia să dea vina pe fosta lui soție, Judy, pentru stilul de viață al fiului lor, însă i-ar fi fost greu să n-o facă. Își amintea toate ocaziile cînd fusese chemat la orice oră din zi și din noapte ca să-i scoată pe cauțiune din arestul local, pe Sonny sau pe mama lui. Uneori, o salvase pe Judy și din situații proaste, nu numai din secții de poliție. Dar, orice-ar fi făcut, Judy era demnă de milă. Trebuia să țină minte asta acum, să n-o condamne pentru cele întîmplate. Sonny fusese întotdeauna un băiat dificil, care umbla cu nasul pe sus. Și totuși, își iubise frații după tată. Le purtase de grijă, întotdeauna întrebase de ei și se bucura să-i vadă.

Iar acum, Tyrell trebuia să le dea și lor vestea, să declare în fața tuturor că primul lui născut, fiul pe care-l

iubea cel mai mult, era ca și mort, și fusese un hoț. Știa că Judy îl aștepta doar să dea aprobarea pentru oprirea aparatelor. Trebuia să-și asume și această povară, și urma s-o facă, n-avea încotro.

Tyrell scutură din cap furios, revenind în prezent.

I-a fi dat lui Sonny orice-i stătea în putere, nu trebuia decît să ceară. Dar, în fond, Tyrell îi spusese asta toată viața, iar băiatul o apucase totuși pe calea crimei. Sonny nu avea nimic sfînt. Înjura din două-n două vorbe, se certa încontinuu fără motiv, și aproape mereu era în luptă cu lumea pentru tot ce i se părea că acționa împotriva lui – real sau imaginar.

Și totuși, pe tot parcursul, în timpul întîlnirilor de la școală și al ședințelor de judecată, Tyrell nu încetase nici un moment să-l iubească pe băiatul acela debusolat care-i purta numele. Și, cu toate defectele lui, nu l-ar fi renegat pentru ceea ce făcuse, nici într-un milion de ani. Jaf cu mînă armată? Pentru că așa se numea. Intrase în casa cuiva, înarmat.

În casa lor.

Își imagină cum ar fi fost să-l vadă acolo cu un pistol, și se cutremură din nou.

Dar de ce-o făcuse? Asta voia Tyrell să știe.

De ce?

Sonny fusese cam derbedeu în trecut, însă acum comisese o infracțiune în stil mare, iar Tyrell ar fi fost gata să parieze că fiul lui nu se degradase atît de mult încît să

facă una ca asta.

Se părea că se înșelase.

Iar dacă în privința asta se înșela, în care altele mai greșise? Cum putea să mai aibă încredere în instinctele lui? Cum să oprească aparatele, pentru ca apoi să-și îngroape fiul cel mare? Cum să le facă față tuturor, după ce avionul ateriza, iar el pășea din nou cu picioarele pe pământ?

Își punea la îndoială întreaga viață, o cîntărea și-i găsea numai lipsuri.

Lipsuri mari.

* * *

Verbena Hatcher era obosită, dar știa că n-avea să doarmă. Își luă Biblia și, strîngînd-o cu putere în mîini, se rugă pentru nepotul ei. Camera era plină cu fotografii ale celor dragi. Copiii ei, părinții, chiar și bunicii. Fiecare palmă de loc era acoperită cu chipuri zîmbitoare și evenimente importante din viața ei și a familiei. Botezuri, nunți – a ei și ale copiilor ei – fotografii de absolvire... copii rîzînd și adulți zîmbitori. Toate însemnau o viață bine trăită.

Și, printre toate acele fețe zîmbitoare, stătea o fotografie mică, în ramă de argint. Le reprezenta pe Verbena și Judy, cu micul Sonny Boy dormind în poala maică-sii. Cel mai mult îi plăcea Verbenei în acea fotografie expresia lui Judy. Ca prin minune, arăta fericită,

complet și total fericită, iar Verbena știa că se simțea astfel fiindcă în sfîrșit avea o familie proprie, în acel băiat.

Buzele i se mișcau mut în timp ce murmura Tatăl Nostru, după care Îl rugă să-i vegheze nepotul. Îl rugă să ușureze durerea lui Judy, și-i oferi viața ei în schimbul celei a băiatului pe care-l iubea mai mult decît pe oricine pe lume.

Fiica ei, Maureen, intră cu un pahar mic de rom negru.

– Bea-l, o să ai nevoie.

Verbena clătină din cap. Rareori se atingea de alcool.

– Te rog, mămico.

Știa că nu era o veste bună și, ascultătoare, luă paharul și-l goli. Arsura fu surprinzător de plăcută, iar gustul era așa cum și-l amintea. Îi reamintea mirosul de iarbă proaspăt cosită, aroma de soare pe ferestrele lustruite și aparatele de radio care se auzeau de pe stradă. Îi readucea în minte sunetele verii, rezultatele la cricket și momentele cînd îl asculta pe Barrington Levy. Țîrîitul greierilor și rîsetele, amintirile fericite, fură înlocuite de disperare.

Fusese plăcut să-și amintească, dar acum totul era distrus, înlocuit de vestea proastă pe care nu se îndoia c-avea s-o audă. Altfel, de ce s-o anestezieze?

– Maureen, a sunat Jude?

Tînăra clătină din cap.

– Nici o vorbă. Mă duc imediat la spital, mămico.

Verbena dădu din cap, absentă.

Știa că ea o minciună – din bunătate, dar tot minciună. Se uită prin cameră, imaginîndu-și-l pe Sonny Boy cum stătea culcat pe canapea, ascultînd Bennie Man sau Bob Marley, fredonînd în ritmul muzicii. Băiatul ei, Sonny Boy al ei, murea, iar Verbena nu putea face nimic.

Se încordă să primească vestea despre care nu se îndoia că sosise.

* * *

Judy Hatcher se ținea de brațul lui Tyrell. Simțea mirosul distinctiv de țigări, iarbă și deodorant. Arăta la fel de bine pe cît mirosea. Judy tremura, iar Tyrell o ținea blînd cu brațul, în timp ce-și priveau fiul care zăcea în comă.

– E-n regulă, Jude, totul o să fie-n regulă.

Trebuia să spună ceva, vorbe goale, căci amîndoi știau că niciodată n-avea să mai fie nimic în regulă, nici pentru el și nici pentru ea.

* * *

Nick Leary privi chipul de pe monitor și apăsă pe buton, deschizîndu-i poarta polițistului. Păru să treacă o veșnicie pînă cînd mașina străbătu aleea, ajungînd la ușa din față. Tammy puse ibricul pe foc, zîmbindu-i soțului ei fără tragere de inimă. Pentru prima oară de cine știe cînd,

simțea nevoia să-l protejeze. De obicei, Nick era cel protector cu ea. Dar, cînd îi vedea albeața chipului și tremurul mîinilor, îi venea să plîngă. În douăzeci și patru de ore, viețile lor fuseseră întoarse cu susul în jos, și numai fiindcă un puști pusese ochii pe ceea ce le aparținea. Pentru care munciseră toată viața.

Era nedrept, strigător la cer, că putea fi nevoie să lupte ca să se apere în instanță. Avocatul îi avertizase deja în acest sens.

Nick nu era un sfînt, Tammy știa. Dar nu merita una ca asta. Mai escrocase și el pe ici, pe colo, însă o făcuse pentru familia lui, pentru soție, pentru copii.

În timp ce Tammy turna apa în ceainic, polițistul intră în bucătărie, împreună cu soțul ei. Detectivul Inspector Rudde era un om cinstit. Tammy știa că se afla de partea lor.

– Domnule Leary... salută el, înclinînd din cap cu respect. Doamnă Leary...

Zîmbindu-i, Tammy își înălță sprîncenele pensate impecabil.

– Să vă servesc cu un ceai? Un scotch?

– Ambele, dacă nu vă supărați.

Zîmbiră toți trei; gheața se spărsese, dar teama încă mai era tangibilă; stătea între ei ca un geam.

– Am în cabinet un malț bun, vechi de douăzeci de ani.

Nick ieși din bucătărie cît îl țineau picioarele. Își simțea bătăile inimii, o auzea bubuindu-i în urechi. Spera

ca totul să se clarifice. Ajunsese chiar să-şi dorească, dacă tot aveau să-l aresteze, s-o facă mai repede. Orice era de preferat în locul acelei aşteptări care nu se mai termina.

În bucătărie, Tammy îl privi pe Rudde în ochi.

– Ce-o să i se întîmple lui Nick?

Detectivul zîmbi cu blîndeţe.

– Dac-ar fi după mine, e nevinovat, dar e clar că nu pot vorbi în numele procuraturii. Am recomandat ca tot cazul să fie închis, dat uitării.

– Şi băiatul?

– Îi vor opri aparatele.

Tammy dădu din cap. După ce înghiţi un nod cît pumnul, întrebă:

– Deci, ar putea fi acuzat de crimă?

Rudde confirmă.

– Totuşi, mă îndoiesc. De omor din culpă, poate.

Tammy îşi făcu de lucru cu ceaiul, copleşită din nou de teama pentru Nick.

– Ce viaţă irosită...

Detectivul nu-i răspunse; nu ştia ce să spună. În meseria lui, vedea multe vieţi irosite şi încetase să-şi mai facă griji pentru ele.

– Nick şi cu mine, venim de jos de tot, noi doi. Am crescut în case cu chirie. Dar am făcut sacrificii. Am muncit. Şi încă mai muncim. Ne-am făurit viaţa pe care-o avem, şi uneori a fost o muncă al dracului de grea. Însă ne achităm datoriile şi ne trăim viaţa. De ce să atîrne

amenințarea asta deasupra capetelor noastre, doar fiindcă golanului ăluia i-a venit să ne intre-n casă și să ne prade?

Tammy Leary îl privea cu ochi mari, în așteptarea răspunsului.

– De ce am senzația că am făcut ceva rău? Că noi sîntem vinovații în toată povestea asta? Nu sîntem! Noi sîntem niște oameni cinstiți, care respectă legea, iar acum viețile noastre sînt distruse de nenorocitul ăla de nimic!

Începu să plîngă.

– Nici n-avea ce să caute aici. Nu noi l-am invitat, a venit singur! Asta-i casa noastră, am plătit pentru ea cinstit, de ce să ne simțim vinovați pentru că el a intrat cu forța? Soțul meu avea grijă de noi, de mine și de copii. E un om de treabă, decent. Întrebați pe oricine care ne cunoaște.

Plîngea de-a binelea, suspinînd de spaimă.

Rudde o privi lung, fără a ști ce să-i spună. Își bău ceaiul și scotch-ul, încercînd să le transmită fără cuvinte solidaritatea lui.

Dar ceaiul avea un gust de pișat, iar scotch-ul i se urcă direct la cap. Pe lîngă toate celelalte, își dădu seama că mai și îmbătrînea.

Nu știa ce anume îl deprima mai mult.

CAPITOLUL 2

Interviul de la G.M.T.V. mersese mai bine decît se așteptaseră cu toții. În studio, Tammy se simțea în elementul ei. Acum, că șocul trecuse, iar pericolul iminent al punerii sub acuzare era mai îndepărtat, găsea foarte plăcut noul lor statut de celebrități.

În plus, dreptatea era de partea lor. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît vedea mai clar că dreptatea era de partea lor. Băiatul ăla voise să-i jefuiască, era înarmat și periculos. Nick al ei nu făcuse decît să apere ceea ce-i aparținea. Se părea că postul G.M.T.V. nu primise niciodată atîtea telefoane și email-uri cu privire la un invitat, și toți păreau în consens că Nick nu făcuse decît ceea ce-ar fi făcut oricine într-o asemenea situație.

Era mîndră de el, mîndră că luase acea poziție, și bucuroasă că reușise.

Pentru că hoțul l-ar fi putut împușca pe Nick. I-ar fi putut ucide pe toți.

În timp ce-și aplica meticulos machiajul, își imagina reacția de la clubul country unde avea întîlnire cu cîteva prietene, mai tîrziu, la prînz. Fu cît pe se să se îmbrățișeze singură. În patruzeci și opt de ore, viețile lor se întorseseră

pe dos, și surescitarea era acum la ordinea zilei.

Știa, în adîncul inimii, că un băiat trăgea să moară, iar entuziasmul ei era cam deplasat. Dar Tammy era genul de persoană care profita la maximum de orice, nu lăsa să-i scape nici o ocazie și puțin îi păsa pe cine călca în picioare. Nu era crudă sau rea, ci se considera mai degrabă o realistă – o femeie care-și purta singură de grijă.

Iar notorietatea era distractivă, nu încăpea nici o îndoială.

* * *

Tyrell privea chipul fiului său. Sonny încă mai era un băiat arătos, dar acum, cu toate tuburile atașate și aparatul de respirație artificială care gîfîia zgomotos în locul lui, arăta atît de vulnerabil...

Judy intră pe furiș în rezervă. Părea să umble numai pe furiș, peste tot. Tyrell îi privi fața hăituită și i se strînse inima. Știa că se dusese să bea ceva, sau să se drogheze – probabil și una și alta, după cum o cunoștea. Dar Sonny era tot ce avea. Tot ce avusese vreodată. Și Sonny o adorase. De aceea nu încercase niciodată să i-l ia. Sonny încercase tot timpul, în felul lui, să-i poarte de grijă, de vreme ce Judy n-o putuse face niciodată singură.

– Stai jos, Jude. Mai liniștește-te, mm?

Judy îi zîmbi, bucuroasă ca de obicei că auzea o

vorbă bună de la omul acela care o părăsise pentru că nu putea trăi de la o oră la alta fără nici un fel de stimulent chimic.

De fapt, nici nu mai știa care era senzația adevărată a vieții; de ani de zile nu mai trăise ca oamenii normali.

Deodată, întoarse capul spre el, cu ochii bîntuiți. Cîndva, fuseseră de un albastru orbitor, însă acum erau atît de șterși, încît nu mai aveau aproape nici o culoare.

– Vrei să închizi aparatele, nu? Să scapi de el o dată pentru totdeauna.

Tyrell nu-i răspunse.

Dacă odinioară îl atrăsese, acum îl speria, pentru că n-avea idee ce drog luase – și, în cea mai mare parte a timpului, nici ea nu mai știa. Aproape că-i simțea mirosul fricii.

Se întrebă dacă și ea îl simțea pe al spaimei lui.

* * *

Tammy intră în clubul country ca și cum ar fi fost o stea de cinema. Purta pînă și ochelari de soare. Stătu cîteva secunde în ușă, ca să se asigure că o vedea toată lumea, înainte de a și-i scoate, pornind spre restaurant. Arăta bine și o știa. Întotdeauna imaculată, în dimineața aceea se aranjase cu și mai multă grijă.

Le făcu cu mîna prietenilor, în timp ce mergea spre masa unde se adunase gașca amicelor. Așa le numea

mereu soțul ei, iar Tammy protesta, dar știa că ar fi fost prea mult să le considere prietene adevărate.

– E totu-n regulă, Tam?

O întrebase Melanie Darby. Aceasta era vioara a doua pe lîngă Tammy și chiar era o femeie cumsecade. Soțul ei, Ray, se ocupa de tot felul de afaceri dubioase, dar nimeni n-o lua vreodată la întrebări.

Tammy se așeză, cu un oftat dramatic.

– A fost un coșmar, fetelor.

Fiona Thomson îi puse în mînă un pahar de șampanie. Tammy observă că sticla avea o etichetă foarte scumpă și-și dădu seama că ea plătea prînzul acela. Nick avea să-și iasă din minți, dar de asta avea să se ocupe la momentul potrivit. Unele dintre prînzurile ei cu fetele costau aproape o mie de lire sterline, iar Nick avea și el meschinăriile lui, oricît de bine stăteau cu banii.

Tocmai își termina relatarea, cînd Fiona o întrebă cu blîndețe:

– Deci, n-au să-l salte pe Nick?

Tammy își puse paharul de șampanie pe masă, aruncîndu-i o privire care pe altă femeie ar fi făcut-o să intre în pămînt. Fiona, însă, era plămădită dintr-un aluat mai dur decît majoritatea.

– Mă scuzi?

– Ascultă, Tams, nu spun decît ce-a zis bătrînu' meu, că Nick ar putea fi acuzat de omor din culpă...

Tammy însă mai avea un pahar de șampanie pînă să

sară la harță, și se vedea. Celelalte femei începură să-i arunce Fionei priviri semnificative, încercînd s-o facă să tacă.

– Iar bătrînu' tău se pricepe la de-astea, nu? Un hoț de bănci ca el...

Fiona rîse.

– Nu-i nici un secret, Tams. Și-a ispășit pedeapsa, iubito, așa că, mda, știe el ce vorbește. Și a spus că dacă Nick are un dram de minte, ar face bine să-și ia un avocat bun.

– Nick al meu are minte, scumpo, știe cum stă treaba. Așa că zi-i bătrînului tău să nu-și facă griji pentru el, bine? Dac-ar avea cap, pentru el însuși și-ar face griji, sau cel puțin așa zice Nick al meu.

Era o afirmație cu dublu sens, iar Fiona oftă.

– Cum spui tu, Tams. Eu n-am făcut decît să-ți zic, atîta tot.

– Mda, bine, nu-mi mai zi. Nick al meu n-a făcut decît să-și apere familia. Ai să ții minte asta, nu, cînd ai să te-ntinzi la bîrfă? Nu dădea o spargere la sucursala locală Tesco, ca alții al căror nume-mi scapă.

Toate femeile tăcură. Tammy mersese prea departe, și o știa. Îi făcu semn ospătarului și mai comandă încă două sticle de șampanie. La aproape patru sute de lire sterline bucata, era unul dintre cele mai scumpe prînzuri ale ei. Dar Tammy, care fusese gata să plece înaintea acelei ciocniri, avea de gînd acum să stea pînă la capăt. Soțul ei avea defectele lui, nenumărate, dar a dracului să fie dacă se lăsa pusă la punct de Fiona.

Cu un zîmbet plin de răutate, adăugă:

– Mai bine du-te la telefon, Fiona. Vezi dacă maică-ta poate să ia copiii. În fond, guvernantă n-aveți, nu-i așa, și trece timpul.

Fiona zîmbi încîntată. Nimic n-o descuraja – încă un lucru care o irita pe Tammy îngrozitor.

– E vacanță, nu? Sînt în Spania, cu soacră-mea.

Cuțitele ieșiseră din teci, iar celelalte femei se rezemară de spătare, să savureze spectacolul.

Nu fură dezamăgite.

* * *

Nick se afla la secția de poliție, cu partenerul său de golf, Detectivul Inspector Rudde. Se cunoșteau de ani de zile. Acum erau aproape intimi, deși nimeni nu știa asta – altă lege nescrisă.

– Deci, care-i scorul, Peter?

Rudde oftă.

– Ești curat, mai mult sau mai puțin. Am zis că nu consider că există nici un motiv rezonabil ca să te dea în urmărire penală. Sonny Boy era un derbedeu cunoscut cu antecedente penale, și avea un pistol încărcat. Am spus că nu mă îndoiesc că l-ar fi folosit, la nevoie. Acu' cîteva luni, a fost suspect într-un caz de înjunghiere. Nu văd cum ar putea procurorul să deschidă un dosar împotriva ta.

Nick se relaxă vizibil.

– Tot nasol mă simt, Pete.

– Știu, colega, da' asta fiindcă ești un om cinstit – ceea ce nu se poate spune și despre micul bulangiu. N-a avut nici o șansă, este? Maică-sa se droghează, toată viața lui a fost doar o serie de necazuri și probleme. Era inevitabil să i se întîmple într-o zi, atîta doar că s-a întîmplat acum.

– Nu l-am dezarmat doar, l-am schilodit! O să moară, nu?

Peter Rudde nu-i răspunse.

– Nu? insistă Nick, începînd să strige. Trebuie să știu, Peter. O să-i oprească aparatele?

Detectivul îl bătu pe braț.

– Din cîte știu, taică-su s-a-ntors din Jamaica și a luat problema-n primire. Maică-sa nu se poate hotărî nici cu ce să-se-ncalțe, fără o doză de ceva.

Își privi prietenul cum se destindea din nou, pe scaun.

– Haide, să mergem la o bere, mm?

Nick dădu din cap cu tristețe.

– Ai să mă anunți imediat ce...

– Sigur că da. Și-acum, hai, un scotch mare și n-o să mai ai nici o problemă.

Era o prostie, și o știau amîndoi.

* * *

– Mami, mîine putem să mergem iar la școală?

Tammy își privi fiul cel mare fără să-l vadă. Încă mai retrăia insultele pe care le primise în aceeași zi de la una dintre așa-zisele ei prietene.

– Ce zici, fiule?

Nicholas Leary junior oftă adînc.

– Ziceam, putem mîine să mergem la școală?

Absentă, Tammy dădu din cap.

– Așteptați să vină acasă tatăl vostru, și-o să vă spună el.

– Ne plictisim, mami, avem și noi nevoie de-un program...

– Lăsați-l pe tatăl vostru să hotărască, da?

Nicholas o privi încă o dată și spuse scurt:

– Mai devreme sau mai tîrziu, tot trebuie să revenim la normal.

– Da' nu erați în vacanță?

Ca prin ceață, în creierul toropit de băutură, Tammy își amintea ce spusese Fiona.

– Școlile particulare nu, mami. Am avut vacanță săptămîna trecută, mai știi?

Îi vorbise pe un ton sarcastic, iritînd-o – așa cum și intenționase.

La asta, Tammy începu să strige:

– Și tu cine ești, Nicky? Domnu' Știe-Tot?

Băiatul oftă din nou.

– Of, mai las-o baltă!

Nepăsarea cu care o expediase o aduse pe Tammy în

culmea furiei.

– Taică-tu ar putea să fie arestat pentr-un fleac de crimă, băi labagiu mic și egoist ce ești!

La doisprezece ani, Nicholas Leary junior era deja o forță redutabilă în casă. Avea spiritul acerb al mamei sale și deplina desconsiderație a bunicului după tată față de sentimentele celorlalți. Mama lui Tammy îl adora. Propria lui mamă gravita între dorința de a-l săruta și pofta de a-l ține toată ziua numai în șuturi.

Acum era supărată, după ce aflase că încă se mai putea ca soțul ei să fie acuzat de omor din culpă. Asta o speria, mai ales că știa că nu s-ar fi putut descurca fără Nick în preajmă, deși își petrecuse toată căsnicia imaginîndu-și că el nu era decît o podoabă la gîtul ei.

Dar prietenele sale vorbiseră ca și cum ar fi știut ce spuneau și, dintr-o dată, pe Tammy o treceau toate spaimele la gîndul de a-și pierde soțul. Făcuse ceea ce considera el că era just; chiar puteau să-l închidă pentru că-și apărase familia? Conform așa-ziselor ei prietene, da. Puteau s-o facă foarte ușor.

Pentru prima oară în ani de zile, Tammy își vedea cu adevărat casa așa cum era: o casă frumoasă. Nick al ei le dăruise tot ce era mai bun, iar ea niciodată nu apreciase just asta, pînă acum. Nick o scotea din minți. Era afemeiat, fustangiu, băutor – dar făcea și sacrificii, și făcuse destule, pentru ea și copii. Pentru prima oară, își închipuia viața fără el, iar imaginea pe care i-o inspira în

minte era sumbră.

Nicholas junior ieși din cameră, întorcîndu-se la fratele său, James. Guvernanta plecase deja acasă. Nick senior nu era de acord s-o țină internă, spunea că atunci le-ar fi fost prea ușor să neglijeze băieții, și se dovedise că avea dreptate.

* * *

– Deci, vreți să spuneți că în esență casa unui englez e castelul lui?

Nick dădu din cap cu tristețe.

– Cred că da. Faptul că băiatul era negru n-avea nici o legătură. N-am știut nimic despre el, pînă după consumarea faptului. Cînd infirmierii i-au scos masca...

Se temea la un nivel de-a dreptul paranoid ca nimic din relatarea lui să nu pară suspect. Fata dădu din cap cu înțelegere. Ceea ce spuneai era una, iar ce apărea în presă era de multe ori cu totul altceva.

– Ce părere aveți acum despre băiat?

Cel mai tare îl irita tonul pe care pronunța cuvîntul „băiat". Dădea senzația că Sonny Hatcher ar fi fost un copil de zece ani.

Nick oftă.

– Îmi pare rău din toată inima pentru starea în care a ajuns – dar, una peste alta, el era înarmat, iar eu, nu...

Fata îi zîmbi enigmatic, îndreptînd spre el un deget cu

unghia bine manichiurizată, în timp ce spunea cu vocea ei ultra-cultivată:

– Dar de fapt erați înarmat, nu-i așa?

Vocea îi devenise mai aspră. Provocatoare.

– Aveați o bîtă de baseball.

Nick îi privi ochii albaștri și frumoși. Păcat că era o femeie cît malu', altfel ar fi fost drăguță la față. Dar își impuse să se calmeze, înghițindu-și răspunsul care-i venise pe buze.

– Păi, dragă, tot ce pot spune, e că bîta mea de baseball nu era încărcată cu gloanțe, ca pistolul lui.

Se ridică brusc.

– Și acum, dacă mă scuzi...

O iritase și o știa, dar nu-i mai păsa. Toți erau niște hiene, numai că pînă acum încă nu-și dăduse seama.

În timp ce stătea în salon, privind înregistrarea originală a interviului, se întreba ce Dumnezeu îl determinase să dea acele declarații presei. Își citea pe propriul chip vinovăția – și totuși, cînd văzuse la televizor interviurile, totul părea altfel. Montaseră și aranjaseră materialul astfel încît acum arăta ca un cetățean cinstit care nu făcuse decît ceea ce-ar fi făcut oricare altul în aceleași împrejurări.

Se părea că pînă și presa de scandal era de partea lui.

Avocatul îl sfătuise să-și înregistreze fiecare interviu, iar acum Nick se bucura că o făcuse. Era mulțumit că se asigurase, în caz că întrebările și răspunsurile erau pe

urmă combinate altfel.

Soția lui intră în cameră, iar Nick îi zîmbi.

– Te simți bine, fată?

Așezîndu-se pe canapea, Tammy se ghemui în brațele lui.

– Mi-e frică, Nick.

– Să nu-ți fie.

O sărută pe creștet, simțind mirosul de șampon scump și parfum.

– Dar Fiona a zis că s-ar putea să te aresteze.

– Dă-o-n mă-sa pe Fiona, Tams. N-au să-mi facă nimic. Am vorbit cu Peter Rudde, a zis că nu se așteaptă ca procurorii să dea curs cazului.

Chiar atunci, sună mobilul. Nick nu răspunse, preferînd să respingă apelul.

– Cine era?

– Nimeni, iubito.

Tammy oftă adînc, iar el o mai sărută o dată.

– O păsărică?

La asta, rîse – deși suna mai mult ca un geamăt.

– Hai, mă Tammy, ai și tu puțină încredere-n mine, vrei?

Nu-i răspunse, dar momentul de comuniune dintre ei se pierduse, și o știau amîndoi.

CAPITOLUL 3

– Jude, ascultă-mă, vrei?

Îl privea fix, cu ochi mari, iar Tyrell știa că era drogată. Știa că-i dădeau metadonă pe rețetă, dar avea senzația că de data asta luase *McCoy* adevărat. Din felul cum se uita la el, cu ochii ăia goi. Din expresia vidă de pe fața ei.

În timp ce o privea, ținîndu-și fiul de mînă, îi trecu pentru prima oară prin minte cît de mult semănau.

– Nu opresc nimic.

Tyrell oftă.

– Lasă-l să se ducă, Jude, te rog. E îngrozitor, să-l vedem așa...

În sfîrșit, se uită la el. Aproape că-i simțea durerea, și din nou fu biruit de regret pentru femeia aceea care-i născuse fiul, după care îl distrusese, pe el ca și pe ea însăși.

Sonny se născuse intoxicat. Jude încercase să nu se drogheze înainte de naștere, dar îi era imposibil să stea o singură zi fără un stimulent chimic. Exista o teorie despre heroinomani, care spunea că majoritatea erau oameni cu tulburări profunde, dar cîțiva, ca Judy, păreau să devină tot mai dependenți de heroină pe măsură ce viața li se îmbunătățea. Un medic îi explicase lui Tyrell că o făcea

de teamă că va pierde totul și pe toți cei apropiați. Întotdeauna erau prea speriați de fericire, fiindcă în trecut aceasta nu durase niciodată prea mult. În consecință, distrugeau pe toată lumea din jurul lor.

Ea, cu siguranță, pe el încercase să-l distrugă. În cele din urmă, Tyrell bătuse în retragere numai fiindcă se săturase să mai tot adune cioburile.

– Dacă mi-l iau, n-o să mai am nimic, Tyrell. Ție ți-e ușor, ai alți copii, o nevastă, familie...

– Nici acum n-ai nimic, nu-i așa? Haide, Jude, ce ai tu de fapt? Un băiat care nu mai poate să-ți vorbească, să te îmbrățișeze, să te-ajute cînd nu mai ești în stare de nimic. L-am iubit, Jude, a fost primul meu fiu și niciodată nu i-am întors spatele – și nici ție, dacă stai să te gîndești. Așa că nu-mi veni acum cu gogoși din-astea, te rog.

Judy știa că Tyrell avea dreptate, dar îi era atît de greu să accepte totul... Îi pierduse pe oamenii din viața ei la fel cum alții își pierduseră slujbele – toți se săturaseră de ea. Numai Sonny Boy nu. La fel ca majoritatea toxicomanilor, Judy fura, mințea și înșela ca să-și obțină dozele, iar el era singurul care o ierta întotdeauna, orice-ar fi făcut. Era singurul element constant din toată viața ei nenorocită.

– Le-am spus că-i pot prelua organele. Poate va ieși ceva bun din toate astea, hmm?

– Crezi că el a fost de vină, Tyrell, nu? Crezi că era un băiat rău...

Tyrell clătină din cap.

– Era bun, Jude, cel mai blînd băiat pe care l-am cunoscut vreodată. Avea o inimă mare cît lumea. Dar acel Sonny Boy nu mai e. A murit. Lasă-l să se odihnească în pace.

– Și cu mine cum rămîne? Dacă el se duce, ce se va alege de mine?

Tyrell oftă din nou.

Egoismul dependenței ei era întotdeauna factorul precumpănitor care o împingea pe Jude înainte. Nici nu era de mirare că Sonny ajunsese unde ajunsese.

– Dar nu e vorba despre tine aici, nu-i așa? Măcar de data asta, numai de tine nu e vorba. Acum contează Sonny Boy și nevoile lui. O să am eu grijă de tine. Întotdeauna am avut, nu?

Jude îl privi, pe gînduri. O părăsise, dar era adevărat că-i purtase tot timpul de grjă. Tyrell avusese întotdeauna o undă de slăbiciune, probabil că de la el o moștenise și Sonny.

– Bine... mormăi ea. Atunci, fă-o. Dar să nu te-aștepți să mai stau pe-aici. E copilul meu, mi-e prea greu să mă uit.

Și prea mult de cînd își luase ultima doză – se vedea în ochii ei neliniștiți. Dar cel puțin își dăduse acordul. Sonny Boy putea să plece în liniște.

* * *

Tammy își auzi soțul înainte de a-l vedea. Culcată în pat, sorbindu-și cafeaua și răsfoind „The Daily Mail", îi auzi pașii sonori pe scară și glasul răcnind. Nu înțelese altceva

decît că avea de gînd s-o omoare cînd punea mîna pe ea.

Nick năvăli pe ușa dormitorului, cu nota de plată de la clubul country în mînă.

– Ce-i asta?! întrebă el răstit, împingîndu-i în față hîrtia.

Tammy se retrase tăcută, punînd cu grijă cafeaua pe noptieră, ca nu cumva să păteze așternutul Jacquard care o costase o adevărată avere.

– Nu glumesc, Tammy, și să știi c-o s-avem un scandal îngrozitor pe chestia asta!

Nick fierbea de furie. Era atît de nervos, încît tremura, iar această imagine o afecta mai mult decît ar fi crezut că era posibil. Pentru prima oară în viața ei, Tammy se temea de el.

De multe ori o certase pentru că era cheltuitoare, devenise aproape o glumă de familie, dar acum era altceva. Pînă și ea își dădea seama că de data asta întrecuse măsura. Faptul că în sinea ei se simțea vinovată o făcea să fie și mai furioasă decît el. Doar era soția lui, avea tot dreptul să-i cheltuiască banii!

– Îți poți permite, ce te-a apucat?

– O mie opt sute de lire sterline pe pileală pentru adunătura aia de lipitori împuțite? răcni și el, apropiindu-se atît de mult încît Tammy îi simți mirosul respirației.

– Trei sute ca să aibă ce bea tîrfele alea anorexice? Nici una din ele n-a luat o masă ca lumea de la ultima sarcină. Îți rîzi de mine, sau ce?

În culmea furiei, Tammy țipă și ea:

– Și tu cine te crezi să vorbești, mm? Sînt nevastă-ta!

Nick o privi de sus în jos, nevenindu-i să creadă.

– N-am destule pe cap fără să m-aduci și tu-n sapă de lemn cu orice ocazie? Asta-i o boală la tine, nevoia asta nebună de-a folosi credit cardurile, că nici o-mputită de zi nu ești în stare să reziști! Două miare pe-o masă! Asta-nseamnă o mașină pentru unii, sau o vacanță-n străinătate. Chiar nu mai știi pe ce lume trăiești?

Lui Tammy îi era rușine, dar nu voia să arate. Nici măcar nu fusese un prînz reușit. De fapt, regreta că se dusese – dar pe-asta n-avea de gînd să i-o spună. Să-i dea muniție pentru viitor, cînd îi venea iar cheful să cheltuiască?

– Of, mai scutește-mă. Ne putem permite, știi bine că da. Cu cine m-am trezit măritată, cu fratele Marx de mult pierdut, scîrțanu' de Zgîrco? Am dat și eu cîteva lire. Ei, și? Mare scofala mă-sii.

Se ridică de pe pat, dîndu-l la o parte din drum.

– După cum o ții, Nick, oricine-ar crede că ne suflă vîntul prin buzunare. Banii-s făcuți ca să se cheltuiască...

Coborînd tonul, Nick mîrîi:

– Știi ce-o să iasă dacă află ăia de la ziare de nota asta de plată, mm?

I-o împinse în față, cu un gest agresiv.

– Băiatul ăla moare-n spital, și maică-sa, săraca, se-ntoarce în apartamentul ei cu chirie, și tu toci pe-o masă mai mult decît or putea ei plăti pe-nmormîntare?

Aceste cuvinte o făcură să se oprească brusc. Pentru Tammy, ceea ce vorbeau oamenii despre ea era întotdeauna

esențial. Nick privi cu satisfacție cum o cuprindea treptat teama.

– Chestia asta trebuie să-nceteze, Tammy. Trebuie să termini cu cheltuielile. Nu dă bine. Vreau să zic, pînă ți-ai făcut tu părul și unghiile, ți-ai luat haine noi și toate celelalte... Ieri am găsit și chitanțele de la Lakeside, apropo... Peste trei miare ai tocat, numai ieri. În cîteva ore, cheltuiești mai mult decît cîștigă alții într-o lună.

În sfîrșit, începea s-o convingă, și o știa.

– Îmi pare rău, Nick, da' știi cum sînt... nu mă pot stăpîni.

Nick oftă.

– Am să retrag credit cardul ăla și pe cale chirurgicală, dacă altfel nu se poate. Asta-i ultima ta șansă. O dată să mai cheltuiești așa, Tams, și l-am anulat. M-auzi ce-ți spun?

Tammy dădu din cap, spășită.

– Azi îi duc eu pe băieți la școală. Am aranjat să doarmă acolo cîteva săptămîni, pînă se termină toată povestea asta, O.K.?

Cînd ieși din cameră, mai întoarse o dată capul spre ea, zîmbind.

– Îmi pare rău c-am strigat la tine.

– Și mie. Nick!

O privi din nou.

– E totul O.K.?

Tammy ridică din umeri.

– O să supraviețuiesc, ca-ntotdeauna.

Nick plecă, iar Tammy se vîrî la loc în pat și, pentru prima oară de ani în șir, plînse după mama ei.

Mama ei nu era moartă, locuia în Spania, cu un gigolo,

dar era totuna – că mult îi mai fusese de folos lui Tammy.

* * *

Verbena era supărată. Își făcuse un ceai și asculta radioul. În casă mirosea a parfum. Nevasta lui Tyrell își dădea mereu cu prea mult parfum. Acum ieșise cu băieții la cumpărături, și-n casă încă mai mirosea. Verbena o simpatiza, și de ce nu? Era drăguță, bună, își iubea fiii și-l adora pe bărbatul ei.

Dar o irita vocea ei. Apucăturile ei. Tot ce făcea fata aia o călca pe nervi. Și știa că nu era vina lui Sally – ci a faptului că, ori de cîte ori se uita la ea, Verbena o vedea pe Jude.

Îl acuza pe fiul ei pentru cum ajunsese Jude. Considera că ar fi trebuit să-și salveze prima căsnicie. Numai Dumnezeu știa cît luptase ca să se mărite cu ea.

Tatăl lui Tyrell îi aruncase o singură privire și hotărîse că nu era în nici un caz femeia potrivită pentru fiul lui. I-o și spusese.

Ceea ce nu le căzuse bine nici Verbenei, nici lui Tyrell.

Dar de Jude se atașase, nici ea nu știa de ce. Cînd o cunoscuse pe mama ei, înțelesese totul. Femeia – sau fata aia, în fond avusese doar șaisprezece ani cînd o născuse pe Jude – era cea mai egoistă individă pe care o văzuse Verbena vreodată. Iar Jude îi moștenise egoismul.

Cînd îi telefonase ca s-o anunțe despre nepotul ei,

mama Verbenei replicase că primise ceea ce merita. Sonny Boy stricase totul în viața lui, iar Verbena nu putuse face nimic. Fura încă de mic, chiar și de la ea. Mințea, înșela, lua tot ce i se năzărea. Soțul ei, Solomon, spunea că Verbena fusese cucerită de ochii mari și aerele de victimă ale lui Sonny, dar ea știa că între ei era o legătură specială. Și-l afectase și stilul de viață al lui Jude. Mereu fuma iarbă, pacostea tinerilor din ziua de azi. O văzuse la mama lui de cînd se știa. Ai o problemă? Ia o țigară, înghite o pastilă, injectează-ți o fiolă de fericire-n braț, și du-te...!

Verbena ura drogurile, dar înțelegea dependența lui Jude de ele. Le folosea ca pe niște proptele, iar Verbena considerase întotdeauna că, dacă Jude și-ar fi dat voie să fie ea însăși, lumea n-ar mai fi speriat-o așa – nici pe ea, nici pe fiul ei.

Dar toate astea fuseseră în trecut, iar trecutul era mai bine să fie lăsat în pace.

Sorbi din ceai, așteptînd telefonul care urma să-i spună că, în sfîrșit, Sonny Boy nu mai era. N-avea să plîngă – decît cînd rămînea complet singură.

Verbena se mîndrea cu puterea ei. Numai de-ar fi putut și toți ceilalți să-și trăiască viețile așa cum se cuvine, cît de diferită ar fi fost lumea!

* * *

James și Nicholas junior se stabiliseră în internatul școlii, iar Nick se întorsese în Essex. Coti de pe șoseaua de țară din Dunton, hurducîndu-se pe un drum desfundat pînă ajunse la un șantier de construcții.

Coborînd din mașină, privi un timp activitatea frenetică din jur. Nick se afla la baza acelei antreprize, șase proprietăți detașate, conținînd totul, de la căzi cu apă fierbinte pînă la săli de sport. Aveau să se afle pe un lot privat, împrejmuit, și toate fuseseră vîndute în avans. Mai aveau cel puțin un an pînă să le termine, dar casele arătau deja bine.

Șeful șantierului, Joey Mills, veni spre el.

– Nu te așteptam.

Nick zîmbi.

– Ei bine, am venit. A trebuit să scap pentru un timp...

Doi zidari îi făcură cu mîna. Unul strigă:

– Bravo, dom' Leary! Bulangiul ăla mic a primit ce-a meritat!

Nick nu-i răspunse.

Joey văzu expresia șefului său și se înfurie pe băiatul care o cauzase.

– Toți sînt alături de tine, Nick. Vreau să zic, nu tu i-ai cerut să te prade, nu? Dacă eu mă trezeam în toiul nopții și găseam în casă un nenorocit venit la furat, la fel aș fi făcut. Și eu, și oricine.

Nick coborî privirea spre omul îndesat și chel care lucra pentru el de ani de zile și răspunse:

– Dar nu tu ai făcut-o, nu-i așa? Ci eu.

Joey îl bătu pe spate.

– Ascultă, așa i-a fost scris. Tot trebuia să-i facă de petrecanie cineva într-o zi, era un gunoi. Un spărgător și-un pungaș, încă de mic. Poa' să zică familia lui despre el ce-o vrea, că doar nu pe ei îi fura-n mă-sa, nu? Că dac-o făcea, altfel stăteau lucrurile, pe pariu. Hoțoman mic...

Nick închise ochi.

– Las-o moartă, Joey, da? Spune-mi doar cum merge cu casele, și pe urmă plec.

Joey îl însoți pînă la mașină, dîndu-i toate știrile importante. Cînd Nick se urca în Mercedes, adăugă:

– Vorbesc serios, Nick, n-ai de ce să te consideri responsabil. Ai făcut ceea ce-ar fi făcut orice om normal. Ai apărat ceea ce era al tău. Revino-ți.

Nick dădu din cap.

În timp ce se îndepărta, Joey privi în urma lui cu tristețe. Nick Leary era un tip de treabă. Iar acum, din cauza prostiei băiatului său, plătea un preț cumplit fiindcă-și ocrotise propria familie.

Lumea își ieșise din minți.

* * *

Jude Hatcher intră în apartament și se așeză pe canapeaua din living. Era așa de liniște, fără fiul ei...

Închise ochii și și-l imagină pe Sonny Boy cum zăcea murind în brațe ei. L-ar fi ținut așa toată ziua și toată noaptea,

dacă n-o învingea nevoia. Își deschise poșeta și scoase trusa.

Și-o puse în poală și privi cutia mică de metal care conținea tot ceea ce-i aducea uitarea. Îl auzi pe Tyrell intrînd imediat ce-și fierse doza într-o lingură. Din ușă, Tyrell privi tăcut cum și-o injecta încet în brațul stîng. Avea venele ciuruite pline de vînătăi.

– Ca pe vremuri, hmm, Jude?

Sarcasmul lui trecu pe lîngă ea, așa cum Tyrell se și așteptase.

* * *

Tammy umbla prin casă fără nici o țintă. Vedea draperiile scumpe, covoarele țesute manual și antichitățile alese cu grijă.

Își amintea de casa ei din copilărie. Un apartament din fondul primăriei cu paltoane pe pat, miros permanent de prăjeli și un tată care răcnea la toată lumea cînd se întorcea de la cîrciumă. O mai făcea și acum, numai că era proprietarul cîrciumii, grație lui Nick, și bea încet pînă nu mai știa de el.

Mama ei fugise mereu cu cîte unul, așa era ea, dar tata o voise întotdeauna înapoi. Dăduse turul terenului de mai multe ori decît o campioană olimpică, iar el încă o mai voia:

Nick îi cumpărase cîrciuma. Fusese așa de bun cu el, toți! Și el bătuse același drum, învățase la aceeași școală cu Tammy, începuse s-o curteze de cînd avea treisprezece

ani, iar ea, doisprezece.

Toată viața muncise ca un demon. Încă de mic ducea ziarele, laptele, lucra în piață... Din piață cîștigaseră primii bani care să fie cu adevărat ai lor. Nick al ei ar fi putut vinde pînă și un frigider unui eschimos.

Iar acum încerca să-și imagineze cum ar fi fost viața ei fără tot ceea ce avea de la Nick, întrebîndu-se pentru prima dată dacă nu cumva băiatul acela încercase să-i jefuiască din invidie, fiindcă ei aveau totul, iar el, nu.

Dar nu știa că nici ei nu avuseseră nimic la început. Cît de greu fusese drumul, pînă să dea lovitura în sfîrșit. Iar Nick al ei, cu toate cusururile lui, muncise zi și noapte ca să aibă o viață mai bună. Ar fi trebuit să-i fie mai recunoscătoare, și o dorea, dar cumva, cînd erau singuri, totul se strica, fiindcă nu mai știau să fie singuri. Vremurile acelea trecuseră, zilele cînd se așteptaseră unul pe altul cu respirația tăiată. Nu că Nick ar fi fost prea grozav la pat. Întotdeauna fusese prea ocupat. Abia la prima aventură, Tammy își dăduse seamă ce pierduse.

O scosese din minți, tot ce-i făcuse acel prim amant. În sfîrșit, înțelegea cu ce se lăudau de-atîția ani amicele ei. Dintr-o dată, faptul că avea cea mai mare casă și cea mai nouă mașină nu mai însemna nimic, căci acum știa că sexul era cel care-i ținea pe oameni împreună chiar și cînd se urau. Încercase și acasă noile trucuri pe care le învățase, iar Nick se urcase pe pereți, vrînd să afle de unde le știa. Îi spusese că din reviste, dar bănuia că n-o credea.

Asta o durea cel mai mult. Presupunea că Nick aflase

dar, în loc s-o pedepsească, o ignora și mai mult.

Poate fiindcă marele afemeiat știa că nu era bun de nimic. Nu că Tammy i-ar fi spus vreodată asta, desigur – nu era chiar atît de proastă. Și totuși, încă îl mai iubea. În felul ei, îl adora.

Nick stătea în șezlongul din salonul de lîngă dormitor. Se vedea clar că băuse.

– Te simți bine, Nick? Nu te-am auzit intrînd.

– I-au oprit aparatele, Tams. Băiatul nu mai e.

Îngenunche lîngă el și-l luă de mînă.

– Nimeni nu poate să te condamne, Nick, ai făcut ceea ce-ar fi făcut orice om.

Văzu cu surprindere că plînsese.

– Nu te poate acuza nimeni, iubitule.

Îi simți în respirație mirosul de bere și whisky și deduse că începuse la cîrciumă, înainte de a veni acasă pentru a termina treaba.

Îl cunoștea atît de bine...

Nick o dădu încet la o parte și se ridică. Luîndu-și capul în mîini, gemu:

– Ba pot să mă acuz eu singur, Tams. Și am s-o fac cîte zile oi avea.

Acum suspina, cu umerii lui uriași zbuciumîndu-se de emoție. Tammy îl strînse la piept, pe omul acela mare, marele afemeiat, care plîngea ca un copil. Din cine.știe ce motiv, acest lucru o tulbura și mai tare decît moartea băiatului.

CAPITOLUL 4

– Date fiind faptele din noaptea respectivă, noi cei de la Serviciul Procuraturii Coroanei am hotărît să nu deschidem nici o acțiune împotriva domnului Nicholas Leary. Nu este de interes public. Considerăm că a fost o victimă a unor circumstanțe aflate în afara controlului său și prezentăm condoleanțele noastre familiei lui Sonny Hatcher. Vă mulțumim.

Purtătoarea de cuvînt plecă din fața camerei. Era evident că fusese nervoasă, vocea îi tremurase, și strîngea hîrtiile în mîini de i se albiseră degetele. Tammy, care urmărise declarația în direct pe Sky News, răsuflă ușurată. Așadar, totul se sfîrșise.

Deodată, pe ecran apăru fața lui Judy Hatcher, țipînd cu o voce ascuțită:

– Criminalilor! Toți sînteți niște criminali. Îmi ești dator, Leary! Îmi ești dator cu viața fiului meu!

Tammy se ridică brusc în capul oaselor, făcînd apa să se reverse peste marginile căzii. Deși i se spusese în ajun care era concluzia, nu crezuse înainte de a o vedea cu ochii ei. Iar acum, femeia aia strica totul.

– Fiul meu a fost omorît, și n-a făcut rău la nimeni.

Nici măcar pistol n-a avut, în viața lui!

Prin cine știe de minune, Jude părea lucidă. Numai cei care o cunoșteau bine știau cît de capabilă putea fi, cînd voia. Păcat că niciodată nu dura prea mult.

Fu scoasă din încăpere de doi polițiști. Se vedea clar ce efect avusese moartea fiului ei, iar Tammy nu-și putu stăpîni un junghi de compasiune.

Și-l alungă curînd.

Repoterul de la Sky anunță că Judy Hatcher era în grija unui psihiatru și că susținea cu ardoare nevinovăția fiului ei. Din tonul lui reieșea că Sonny Hatcher fusese un tînăr periculos, și numai mama lui nu era conștientă de acest lucru.

Tammy nu mai putea să asculte nici o clipă.

Se rezemă la loc în cada enormă, și mută pe I.T.V. 2, pentru ediția de prînz a lui „Emmerdale". Nu urmărea emisiunea, dar sunetul vocilor o calma. Trase o dușcă inimoasă din Chardonnay și un fum prelung din țigară.

Dracu' s-o ia pe femeia aia! Ce-i datorau? Era o heroinomană, își crescuse singură fiul și făcuse din el un hoț. Ochii lui Tammy alunecară spre mica pudrieră plină cu cocaină de care nu se despărțea niciodată. Propria ei ipocrizie n-o descumpănea cu nimic.

Goli paharul de vin și-și mai turnă unul.

Se terminase.

Cel mai ciudat era că toți le țineau partea, și totuși Nick se comporta ca și cum ar fi conspirat împotriva lui.

Sonny Hatcher n-avusese ce să caute în casa lor. Tammy i-o reamintea soțului ei cu fiecare ocazie. Oricît de mult ar fi încercat, nu putea simți nici o fărîmă de compasiune pentru băiat. Trebuia să stea acasă-n noaptea aia, nu să răstoarne lumea cu susu-n jos.

* * *

Detectivul Inspector Peter Rudde bea un brandy mare în compania lui Frank Ibbotson. Ofițerul inferior ridică paharul, apoi îl goli dintr-o sorbitură.

– Deci, s-a terminat, domnule, da?

Rudde dădu din cap.

– În cel mai fericit mod. Leary n-a făcut nimic rău. N-ai văzut dosarul băiatului ăluia? Iisuse, nimic nu-i scăpase, la viața lui.

Împinse paharul spre Ibbotson, ca să i-l umple din nou, iar tînărul se duse cu el la bar. La televizor se transmitea din nou deznodămîntul cazului Leary. Încă o dată, în barul aglomerat izbucniră urale, iar Rudde își spuse că probabil același lucru se întîmpla în cîrciumile din toată țara.

Ibbotson se întoarse cu brandy-ul, iar Rudde văzu mulțumit că îi luase o porție dublă. Tînărul începea să învețe, în sfîrșit.

– Bravo, băiete.

Luă o sorbitură, savurînd gustul.

– Acum, putem reveni la normal. Am pierdut prea

mult timp cu cazul ăsta.

Ibbotson dădu din cap.

Sorbi delicat din pahar – și din cine știe ce motiv, atitudinea lui îl irită pe Rudde îngrozitor.

* * *

La „Fox and Ferret" era plin, deși nu trecuse de ora trei după-amiază. Nick cumpărase localul cu cîțiva ani în urmă, printre alte mici investiții de-ale lui. Azi, glasurile răgușite ale prietenilor care ovaționau aveau un efect deprimant asupra lui.

Unul dintre muncitori, Danny Power, glumețul local, strigă:

– Știi, Nick, am auzit că Biserica Catolică a zis c-o să-l îngroape la treizeci de picioare adîncime... fiindcă în adînc negroteii sînt oameni de treabă!

Izbucni un cor prelung de hohote, pînă cînd pumnul lui Nick pocni bărbia lui Danny, făcînd să se lase liniștea în cîteva secunde.

– Ieși afară.

Ochii lui Nick Leary erau plini de furie și durere.

– Hai, mă Nick, glumeam doar...

Apucîndu-l de cămașă, Nick începu să-l tragă spre ușă. Știa că toți se uitau, întrebîndu-se ce-l apucase, dar nu-i păsa. Situația ajunsese prea departe.

– Deschide ușa aia, Jimmy, altfel îl zbor prin ea pe bulachele ăsta.

Era în stare s-o facă, și o știau toți. Jimmy Barr, cîrciumarul, deschise repede ușa, iar Nick își azvîrli vechiul prieten în parcare.

– Ești concediat. O dată să nu te mai văd pe-aici, ai priceput? mîrîi el, tremurînd de nervi.

Jimmy Barr îl trase repede înapoi și închise ușa la loc. Știa că era mai bine ca Danny să nu mai aibă de-a face cu Nick, pentru o vreme.

– Calmează-te, Nick, era beat, atîta tot.

Nick își împinse mutra în fața lui.

– Mă doare-n cot! Băiatul ăla a murit, s-a dus... Și vouă vă arde de rîs? Ei bine, mie nu-mi arde. Nu-mi pasă ce culoare avea, nici ce religie. Era un copil, un băiat de șaptișpe ani.

– Un băiat de șaptișpe ani cu un pistol, Nick.

Vorbise Anthony Sissons, unul dintre cei mai bătrîni. Fuseseră colegi de școală, așa că-și putea permite să spună ce-i trecea prin cap,

Nick îl privi lung cîteva secunde, după care, în sfîrșit, zîmbi.

– În regulă, Ant, da' bancurile de soiul ăsta nu-mi plac nici cînd sînt bine dispus. Știi și tu asta.

Conversațiile reîncepură, dar atmosfera se acrise, și o știau cu toții.

Unul dintre oamenii de la bar, unul dintre noii muncitori ai lui Nick, îl întrebă pe cel de alături:

– Ce l-a apucat? A fost doar o glumă.

Joey Mills răspunse cu blîndețe:

– Sora lui Nick, Hannah, e măritată cu un tip din Indiile de Vest, pe nume Dixon. Iar Nick e foarte apropiat de ea.

– Nu știam.

Auzind surprinderea din glasul celuilalt, Joey rîse.

– Cei mai mulți nu știu, și dacă nu vrei să-ți pierzi pîinea, ține-o pentru mine. Acuma, că-s beat, vorbește gura fără mine. E timpul să mă duc acasă.

Coborî cu greutate de pe taburetul de la bar, îl bătu pe Nick pe spate și ieși.

* * *

Verbena era neconsolată. Fiica ei cea mai mare, Hettie, venise tocmai de la Birmingham ca să-i stea alături. Verbena nu avea chef de ea; n-avea chef de nimeni. Nu voia decît să-și plîngă singură amarul. Dar Hettie știa prea bine cum se simțea mama ei.

– Mămico, pentru numele lui Dumnezeu, măcar mănîncă ceva, nu vrei?

Toate fiicele ei îi spuneau „mămico", dar din gura lui Hettie suna mai mult ca o poreclă. Nu conținea nici un sentiment. Fiica mai mare își pierduse orice respect pentru mama ei, și o durea. Încerca să-i dea de mîncare pui, dar Verbena n-avea poftă.

– Cînd te duci acasă, Hettie?

Era o întrebare cu subînțeles și o știau amîndouă.

Hettie oftă.

– Nu-ncepe, mămico. Știi bine ce gîndeam despre Sonny. Mă fura, pe toți ne fura. Spre deosebire de tine, eu n-am în suflet spiritul creștin al iertării.

Verbena oftă și ea. La înfățișare, Hettie îi semăna leit. Era masivă, de o tipologie caraibiană, cu șolduri late și sîni moșteniți de la o lungă succesiune de femei jamaicane. Dar nu avea și bunătatea lor obișnuită. Se certa încontinuu, din orice. Totuși, Verbena o iubise mai mult decît pe oricine – pînă la nașterea lui Sonny. Poate că Hettie știa asta. O simțise? Verbena prefera să nu se gîndească.

– Voiam să spun că poate le-o fi copiilor dor de tine, atîta tot. Știu ce părere aveai despre Sonny. Nu e nevoie să fii la înmormîntarea lui. Și, oricum, nici nu știu cînd ni-l vor da în primire.

Vorbea pe un ton atît de firesc, încît o trecea fiorii numai ascultîndu-se singură. Dar voia ca la înmormîntare să vină doar oameni care ținuseră la Sonny.

Împinse mîncarea la o parte și se uită iar pe fereastră, privind copiii care se zbenguiau pe-afară, în timp ce ea aștepta noi vești. Orice vești ar fi fost binevenite, în acel moment. Auzise deja tot ce putea fi mai rău. Nimic altceva n-ar fi putut-o răni la fel de dureros.

* * *

Tyrell se afla într-un club din Brixton Heights – „Railton Road", pentru cei neiniţiaţi. Ştia că n-ar fi trebuit să se ducă, dar nu mai suporta să stea lîngă mama lui şi s-audă cum fiul îi era terfelit ca un gunoi de toată lumea, în afara ei. În fond, bietul Sonny primise ceea ce meritase – dacă într-adeăr merita cineva să moară pentru că încercase să şterpelească un video sau un DVD recorder. Pistolul era cel care încă-l mai tulbura pe Tyrell cel mai mult. De unde avusese fiul lui un pistol? Nimeni nu părea să ştie, dar Tyrell era hotărît să afle.

Lucrase ani de zile în diverse firme de securitate, la Londra; acum avea propria lui companie. Nu ducea lipsă de amici şi angajaţi care să stea cu el cînd se îmbăta. Nu era un băutor de rom din fire, dar romul mergea de minune cînd voia să se afume. Oricine-l încercase măcar o dată înţelegea asta.

Rîse de propriile lui gînduri, apoi îi zîmbi prietenului său, Paxton Regis.

– Ştii, cînd a citit autopsia, legistul a spus că tipul ăla a folosit forţa excesivă asupra băiatului meu. Excesivă... spune multe, cînd o rosteşti cu voce tare, nu?

Tuşi sonor, înainte de a continua:

– A continuat să-l lovească şi după ce Sonny îşi pierduse cunoştinţa.

Trase un gît din pahar.

– De frică, înţelegi... Îi era frică. Pistoalele au efectul ăsta asupra oamenilor, nu? Şi pe mine mă sperie, pot să-ţi

spun. Odată, am avut un incident la o ușă, în Ilford. Am dat afară niște bătăuși, și s-au întors cu un pistol. Bulangiii! Așa de tare m-am înfuriat cînd am văzut, nici nu știi... Așa că, pricep ce-a simțit tipul ăla, înțelegi?

Paxton dădu din cap cu tristețe.

– Îi pot înțelege spaima fiindcă și eu am simțit-o, înțelegi? Însă chiar dacă știu de ce a reacționat așa, nu pot să-l iert că mi l-a luat pe Sonny. Dacă l-ar fi cunoscut pe fiul meu, ar fi știut cum era de fapt; nu era deloc un băiat rău.

Tyrell se îmbătase de-a binelea, iar Paxton se întreba dacă nu era timpul să-l ducă acasă.

– Acuma trebuie să-l îngropăm, să îngropăm copilul, și e aiurea... E aiurea...

Vorbea tot mai incoerent. Paxton dădu din cap spre barman, să mai aducă un rom. Spera ca prietenul lui să bea pînă nu mai știa de el. Tyrell își greșise cariera – și viața. Era un om prea bun, asta era problema cu el.

Bău iar din pahar. Nu era cu adevărat un băutor, așa că n-avusese nevoie de prea mult ca să se îmbete. Dar în club era liniște, mai liniște decît de obicei, ca și cum toți ar fi ținut doliu alături de el, deși fiecare dintre cei prezenți recunoștea în sinea lui că ar fi făcut același lucru ca Nick Leary. Aperi ce-i al tău – mai ales copiii și femeia.

Sonny trecuse peste această linie.

Dar nimeni n-o rostea cu voce tare, desigur. Îl simptizau

și-l respectau pe Tyrell prea mult ca s-o spună.

* * *

– E-n regulă, Jude?

Auzi vocea și încercă să-și focalizeze ochii, dar nu prea putea.

Sally Hatcher îi zîmbi, deși încerca să nu strîmbe din nas simțind mirosul din jurul ei. Îi promisese lui Tyrell că avea să treacă pe la Jude ca să vadă ce mai făcea. După cum arăta, nu făcea bine deloc.

Tyrell spusese că trebuia să se ducă la lucru. Sally știa că în ziua aceea n-avea nici o treabă, dar nu suporta s-o vadă pe femeia aceea cum se distrugea singură.

– Ia-ți haina și hai să te duci la Verbena, vrea să stai cu ea.

– Pleacă.

Sally oftă. Părul ei scurt stătea pieptănat impecabil pe capul cu o formă grațioasă, iar trupul zvelt și atletic îi plesnea de sănătate, făcînd-o pe Jude să arate și mai bătrînă, și mai hăituită decît era de fapt.

– Haide, Jude, Verbena are nevoie de tine.

– Nimeni n-are nevoie de mine, Sonny. N-au avut și nici n-or să aibă vreodată. Și-acum, fă-mi hatîrul și cară-te-n aia mă-tii.

Nu voise s-o insulte; pentru Jude, înjurăturile erau la fel de firești ca respirația. Își răsucea deja o țigară, dar

aceasta avea să conțină heroină. Uneori, prefera s-o fumeze. Numai să plece Sally și putea pluti în voie.

Sally o privi cu dezgust. Oricîte fotografii de-ale ei văzuse, din tinerețe, cînd fusese mai drăguță, nu putea recunoaște în ele epava din fața ei.

Sonny ar fi știut ce avea de făcut cu ea, cînd era în starea aia. Pentru el, Jude fusese ca o sarcină profesională. Acum, trebuia să se obișnuiască să-și poarte singură de grijă.

Ușa din față se deschise brusc și trei tineri intrară, fără să bată. Toți trei erau albi, cu părul tuns și aranjat. Unul avea sigla *West Ham Utd* rasă într-o parte a capului: două ciocane încrucișate.

Sally îi privi, nevenindu-i să creadă.

– Cum ați intrat?

Băiatul cel mai înalt o măsură cu privirea. Se vedea clar că nu-i inspira încredere.

– Aș putea să-ntreb și eu același lucru..

– Sînt prieteni de-ai lui Sonny, răspunse nervoasă Jude. Și-acum, du-te-acasă, Sally, ce mama mă-sii. Nu mai suport, și cu tine aici...

Sally își luă poșeta, spunînd cu blîndețe:

– Dacă ești sigură...

Jude o privi lung, bănuind că cealaltă femeie se bucura că avea o scuză ca să plece.

– A, sînt sigură.

Sally plecă. Altceva nu-i mai rămăsese de făcut.

* * *

Era ora zece, cînd Nick ajunse în sfîrșit acasă. Tammy se uita la un film, în camera cu televizorul. Avea lîngă ea un pahar mare de vin și o țigară în mînă. Nick intră îmbleticit și se trînti lîngă ea. Soția lui îi zîmbi scurt, înainte de a reveni cu privirea spre televizor.

Nick se uită în jur. Era o cameră confortabilă, plăcută. Mulți oameni ar fi vrut să fie a lor. Și totuși, pentru ei nu era decît un loc oarecare, unde tăceau și se uitau la televizor.

Se apropie și mai mult de Tammy. Avea nevoie de ea, simțea nevoia să fie iubit. Dorit. Niciodată în viața lui nu se mai simțise atît de decăzut. Vinovăția îl apăsa îngrozitor. De fiecare dată cînd închidea ochii, vedea chipul acelui băiat.

Apucă strîns mîna lui Tammy, iar ea i-o strînse la rîndul ei, afectuos.

– Tam...

– S-a terminat, Nick.

Nick dădu din cap.

– Dar, Tam...

– Ești supărat.

Vorbea fără să-și ia ochii de la televizor.

– Trebuie să-ți vorbesc, Tam.

La asta, îl privi.

– Imediat, stai numai să se termine.

Vocea ei era mai caldă acum, mai blîndă. Nick privi

ecranul. Richard Burton și Genevieve se certau.

– Ce film e?

Tammy oftă nemulțumită.

– „Anna celor o mie de zile". Despre Henric al VIII-lea și Anne Boleyn. Tocmai a închis-o în Turnul Londrei și-i oferă o anulare a căsătoriei dacă-și ține gura și nu-i mai cere nimic altceva. Dar ea ripostează, așa c-o s-o decapiteze.

– Sună interesant.

Tammy rîse, împotriva propriei voințe.

– Ascultă, stai numai să văd cum moare, și pe urmă-ți pun ceva de băut și putem vorbi toată noaptea, dacă vrei.

Nick privi ecranul, uimit de pasiunea soției lui pentru istorie. Cu toate cusururile ei, Tammy era fără îndoială o mină de informații despre viețile regilor. După moartea prematură a Prințesei Diana, plînsese trei zile. Ținea mai mult la o femeie decapitată cu secole în urmă, decît la băiatul ucis de mîinile soțului ei.

Dar asta era Tammy.

Nick se uită din nou spre ecran. Anne Boleyn mergea spre eșafod, parcă în transă. Un moment, Nick se întrebă cum s-o fi simțit, lăsîndu-și fetița în grija omului care poruncise să fie executată.

O auzi pe Tammy plîngînd încet și o strînse lîngă el. În multe privințe, Tammy era un coșmar, dar Nick era nevoit să-i admire consecvența. O idolatriza pe Anne Boleyn. Știa tot ce era de știut despre ea. Se cuibări în

brațele lui Nick, lăsîndu-l s-o consoleze.

Nu-i trecu prin minte că și el avea nevoie de o consolare. În ce-o privea pe ea, totul se terminase.

Era și timpul.

* * *

Tyrell zăcea pe canapeaua mamei sale, mai beat decît oricînd în viața lui. Deși Verbena nu agrease niciodată alcoolul, îi înțelegea nevoia de a-și șterge din memorie ultimele cîteva zile.

Sally intră cu două căni de ceai, preparat așa cum îi plăcea Verbenei – cu mult zahăr și lapte condensat. Licoarea dulce și caldă o ajută să se destindă pentru cîteva momente.

– A fost chiar așa de rău?

Așezîndu-se pe marginea canapelei, Sally ridică din umeri.

– Ca de obicei.

Verbena oftă.

– N-ar trebui să-i porți pică, Sally, să știi. E vrednică de milă.

Nora ei nu-i răspunse, zîmbind doar crispat. Auzise de-atîtea ori aceste cuvinte, încît nu mai aveau nici un efect.

– Să-ți aduc ceva de mîncare? schimbă ea subiectul.

Înainte ca Verbena să răspundă, geamul se sparse și o

cărămidă căzu pe masa de cafea. Zgomotul neașteptat le făcu pe ambele femei să țipe. Tyrell deschise ochii și sări de pe canapea, la fel de speriat și el.

– Ce futu-i...?

Parcă toate s-ar fi derulat cu încetinitorul. Verbena își văzu fiul cum alerga la fereastra spartă, înjurînd. Peste tot zăceau cioburi. Abia peste cîteva secunde își dădu seama că-i ajunseseră și în poală, și avea tăieturi pe picioare și față. La început crezuse că erau lacrimi. Abia zbieretul lui Sally o făcu să-și dea seama că-i curgea sînge.

* * *

Elsa plutea. În mintea ei, Sonny Boy era din nou acasă, din nou mic – dar nu prea mic. Destul de mare ca s-o ajute. Fusese un copil atît de bun... Îi adusese dozele de cînd crescuse îndeajuns ca să ceară un plic de cinci lire.

Trase cu dinții de garou. Continua să-și oficieze ritualul ca întotdeauna. Flezarea mușchiului făcea parte din plăcere. Întregul proces contribuia la extazul de care avea parte.

Partea asta îi plăcea cel mai mult, cînd efectul principal era înlocuit de o stare totală de bine. „Perioada de gîndire", cum îi plăcea ei s-o numească. Perioada cînd conversa ore întregi cu Sonny Boy. El n-o judeca niciodată, niciodată nu se sătura de ea, ca alții.

Din ochi i se prelinse o lacrimă. Pentru prima oară, Jude plînse în tăcere. Numai cînd era singură putea să-l

plîngă cu adevărat. Se ridică de pe canapea, împleticindu-se prin haosul din jur, pînă în camera fiului ei. Acolo se așează pe pat, inspirînd adînc, și deschise sertarul mesei de toaletă. Într-o tabacheră se afla inelul lui cu sigiliu. Tatăl său i-l cumpărase, iar Jude avusese grijă, la spital, să-l ia înapoi.

Îl cîntări în palmă. Era destul de greu, cu un diamant mic în montură simplă de aur. Litera S era scrisă într-un stil italic vechi, în colțul din stînga.

Era tot ce-i mai rămăsese de la el, aproape toate celelalte le vînduse deja. Dar, în timp ce-i privea sclipirea, știu că Sonny Boy al ei avea să înțeleagă ceea ce urma să facă.

Dacă se grăbea, o mai găsea pe Big Ellie și-și lua banii pentru doza de dimineață. Jude se ridică de pe pat cu dificultate, ținînd inelul strîns în mînă.

Una peste alta, Sonny o cunoscuse mai bine ca oricine. Pînă-și găsea o sursă regulată de bani, inelul trebuia să se ducă. Sonny ar fi înțeles-o. Îi știa nevoile și mai înțelegea și de ce le avea.

Fusese un copil bun, Sonny Boy al ei, și nu murise degeaba. Jude era hotărîtă să se aleagă cu ceva de pe urma morții lui, indiferent cît o costa.

CAPITOLUL 5

Pe Tyrell nu-l interesa ce avea de spus poliția despre atacul de la domiciliul mamei lui, și plecă la lucru încruntat. Se săturase de moarte, de toate. Nu voia decît să-și plîngă fiul în liniște.

Nimeni nu fusese surprins de evenimentele din noaptea trecută. Polițiștii își exprimaseră regretul față de mama băiatului, dar nu se prea preocupaseră de fereastra spartă. Sonny fusese o legendă vie în cartier, și nimeni nu-l prea simpatiza. Îi prădase pe destui, de-a lungul anilor, ca să fie antipatizat pe scară largă.

Mama lui Tyrell, însă, era o femeie respectabilă și agreată, deși acum nu mai ieșea din casă. Toți veneau la ea să-i ceară sfaturi, iar la gîndul că cineva ar fi dușmănit-o, Tyrell se simțea în stare să facă moarte de om.

Infirmierii îi cususeră arcada spartă, în casă. Dîndu-și seama că nu voia să-i urmeze la urgență, fuseseră nevoiți s-o calmeze înainte de a-i îngriji rana. Verbena se temuse mai mult să plece de-acasă, decît de atac. Dar Tyrell o înțelegea. Îi înțelegea teama mai bine chiar decît ea însăși.

Mama lui nu mai ieșise din casă de peste douăzeci de ani, și știa că nici de-acum încolo n-avea să mai iasă vreodată.

Se îmbolnăvise de nervi cu mult timp înainte de moartea fratelui lui, însă acela fusese catalizatorul care le schimbase tuturor viețile atît de dramatic.

Își alungă din minte gîndul. Îl durea capul de la băutură, avea stomacul deranjat și se simțea gata să moară de durere. Una peste alta, era complet secătuit de puteri.

Oriunde se uita, vedea tineri cu zîmbete luminoase și toată viața înainte. De jur împrejurul lui erau numai băieți care se duceau la muncă sau la școală, fără să știe că fiul lui era mort. Cînd coborî din mașină, Tyrell Hatcher se întrebă cînd aveau să-l poată îngropa.

Dinny White, curierul și ajutorul lui, îl aștepta cu răbdare. Dinny avea pielea deschisă la culoare, un zîmbet ca un fulger și un păr lung, cu fir moale. Știa cît de arătos era, n-avea nevoie să-i amintească nimeni. Fuma drog încontinuu, era mereu bine-dispus și se pricepea de minune să asculte. Intrară agale într-o casă din apropiere, conversînd nimicuri.

Dinny iubea viața și-i era greu să-și vadă prietenul și șeful atît de nefericit. Dar păstra tăcerea. Dacă Tyrell voia să vorbească, avea s-o facă.

În casă, Johhny Marks, un alb înalt cu părul negru și des și o vestă imaculată, pregătea ceaiul. Casa aceea era axa afacerilor lui Tyrell. Acolo-și chestiona oamenii și-i plătea. Acolo își ținea diversele telefoane celulare și tot de acolo își coordona celelalte activități – cele despre care soția și mama lui habar n-aveau.

Johhny Marks le deschise ușa.

– E-n regulă, Tyrell? Îmi pare rău pentru Sonny Boy, da' și-a făcut-o cu mîna lui.

Johnny era singurul om de la care Tyrell înghițea asemenea afirmații.

Ridică din umeri.

– Las-o moartă, hmm, Johnny?

Celălalt desfăcu larg brațele, cu un gest de neputință.

– Fă bine și te-obișnuiește să auzi comentarii de-astea, fiindcă toți zic la fel, amice. Era o pacoste pe capul tuturor, cum știi și tu.

– Tot băiatul meu era.

La asta, Johnny zîmbi, larg și dințos, părînd mult mai cumsecade decît era de fapt.

– Judy ce face, săraca?

– Tu ce crezi?

– E dusă?

– Ai zis-o.

– Păi, e și de înțeles, nu? Și acum, ne-apucăm de treabă? Cafea sau ceai?

Făcu cafeaua și aduse cănile în salon, pe o tavă. Tyrell îl invidia pentru ușurința cu care le lua pe toate. Nimic nu-l impresiona. Toate erau, fie albe, fie negre.

Își începură treburile pe ziua în curs.

* * *

Angela Leary era obosită, nu prea dormise în noaptea dinainte. În timp ce făcea ordine în bucătăria spațioasă din casa fiului ei, nu putea să nu-i invidieze nevasta pentru luxul pe care și-l permitea. Nici nu se compara cu casa în care crescuse Nick. Își făcuse cu adevărat un rost în viață, iar Angela era mîndră de el – foarte mîndră.

L-ar fi apărat cu viața ei, orice-ar fi spus lumea. Nu că spunea cineva ceva, desigur, dar dacă o făceau... Ei bine, atîta le-ar fi trebuit.

Noră-sa era pacostea vieții ei. Tammy avea tot ce și-ar fi putut dori o femeie, și nici așa nu era mulțumită. Era înnebunită după bărbați, și pe urmă se mai întreba de ce soțul ei n-avea timp pentru ea.

Copiii fuseseră expediați la școala aia dichisită și nimeni nu-i vedea tot anul. Și chiar și cînd veneau acasă, Madam, cum o numea în sinea ei Angela pe Tammy, nu era niciodată pe-aproape. Biata guvernantă, cea mai insipidă boarfă din lume, făcea toate corvezile cu copiii.

Angela își făcu o ceașcă de ceai și se așeză în fotoliul pe care i-l adusese fiul ei, împotriva dorinței neveste-sii. Era vechi, iar Nick îl luase din apartamentul ei, cînd se mutase în casa lor. Spre marea nemulțumire a lui Tammy. Deși fusese recondiționat, aia încă mai credea că era plin de purici de la sărmana pisică a Angelei, care murise.

Chiar în fotoliul ăla își alăptase fiul, își dezgolise sînul și-l ospătase pe săturate. Încă un lucru despre care lui Madam nu-i plăcea să i se amintească.

Așa că Angela avea grijă să-i aducă aminte. Cît mai des. Pentru asemenea mărunțișuri merita să fie trăită viața.

Parcă atrasă de gîndurile soacră-sii, Tammy năvăli în bucătărie ca un vînt de furtună.

– Eu ies. Faci tu cina? S-ar putea să întîrzii.

Era un joc al lor, ca și cum le-ar fi făcut cine știe ce favoare, gătindu-le. De parcă n-o făcea în fiecare zi din săptămînă.

– Sigur.

Angela privi spre zarzavaturile deja curățate și carnea asezonată și bătută, gata să fie pusă la fript. Apoi se uită la Tammy, iar aceasta își mută cea dintîi ochii.

– Atunci, la revedere.

Vorbea pe un ton vesel, iar Angela zîmbi încet, răspunzînd cu voce scăzută:

– La revedere.

Unu-zero pentru ea. Ușa trîntită o anunță că avea dreptate, și zîmbi din nou.

* * *

Nick era în biroul lui de pe șantier. Observase că toate ziarele lipseau, în afara celor sportive. De obicei, își începeau ziua cu o discuție despre calitățile diverselor femei din tabloide. Pe bună dreptate, Nick presupuse că încă se mai scria despre el.

Lynn Starkey intră, iar Nick îi zîmbi. Era o fată înaltă

și destul de amuzantă. Conducea șantierul ca pe-o unitate militară, iar Nick nu știa ce s-ar fi făcut fără ea.

În jurul biroului ei se vedeau fotografii de bărbați tineri mai mult sau mai puțin dezbrăcați. Era modul ei se a se răzbuna pe colegii care tapetau toți pereții cu poze sexy, iar Nick rîdea cînd se prefăcea că-i lăsa gura apă după ei, ca să-i enerveze pe ceilalți. Nici unul nu arăta prea bine, iar femeile despre care vorbeau ca și cum le-ar fi avut la degetul mic i-ar fi ocolit de fapt de departe. Dar nu le plăcea să li se amintească de cheliile lor și de burțile vîrstei mijlocii.

Lynn îi numea pe cei din poze Humbos, expresie care mereu îl făcea pe Nick să zîmbească. Atmosfera din birou era plăcută și, cînd începuseră necazurile, toți fuseseră alături de el.

Îi făcu lui Lynn o ceașcă de ceai și i-o aduse la biroul ei.

– Ce mai faci, fată?

Lynn îl privi în ochi. Nick știa că avea o slăbiciune pentru el, dar nu suferea din cauza asta.

– O.K. Tu?

Ridică din umeri.

– Supraviețuiesc. Cum merge treaba?

Schimbă subiectul repede, căci îi auzea pe oameni intrînd în birourile lor, vorbind gălăgios și grozăvindu-se, și nu era sigur dacă le putea face față. Oare avea să mai fie vreodată viața lui ca înainte?

Se îndoia.

Nu știa decît că avea nevoie de un pahar.

* * *

Jude Hatcher sorbea dintr-o cafea neagră, ascultîndu-i încă o dată pe băieții care-i povesteau despre Sonny. Dădea din cap, zîmbind la auzul invențiilor și exagerărilor bine intenționate. Pînă la urmă, ajungeau și ei să le creadă, iar Sonny devenea deja o legendă urbană.

Ușa din față se deschise și intră Gino, cel mai bun prieten al lui Sonny. Îi întinse un pliculeț, iar Jude îi zîmbi în semn de mulțumire.

Gino promisese s-o ajute în locul lui Sonny și era hotărît să se țină de cuvînt. Era tot ce putea face în amintirea prietenului său.

Și Sonny făcuse orice pentru ea, și totuși, Jude nu putuse face singurul lucru pe care i-l ceruse el.

Să se dezvețe.

Încercase chiar s-o închidă în casă, dar rugămințile și în cele din urmă agresiunile ei îl forțaseră să-i aducă din nou droguri, și atunci tot ciclul o lua de la început.

În timp ce se culca pe spate, cu ochii sticloși, tinerii ieșiră pe rînd din apartament. Jude se retrăsese în locul ei secret. Plecară fără a se osteni să-și ia rămas-bun.

* * *

Nick era în cîrciumă, dînd peste cap păhărelele într-un ritm alarmant, cînd îi sună mobilul. Se uită pe display și respinse apelul, înainte de a închide complet. Era Tammy, și n-avea nici un chef să stea de vorbă cu ea.

Joey Mills își privi prietenul cu tristețe. Nu suportase șocul. Oricît de mulți oameni îi spuneau că procedase normal, pentru el nu conta.

– Haide, Nick, să luăm ceva de mîncare, mm?

Nick clătină din cap.

O blondă înaltă, cu sîni proeminenți și zîmbet permanent pe buze, veni spre ei.

– Bună, Nick, nu te-am mai văzut de mult.

Era prietena unui partener de afaceri, dar stătea mereu cu antenele scoase după o variantă mai avantajoasă. Nick nu-i răspunse, iar blonda încercă din nou:

– Nick, nu mă mai ții minte?

O privi lung, înainte de a clătina din cap.

– Scuze, nu.

Părea complet dezinteresat, lucru care rareori i se întîmpla blondei cînd o vedeau bărbații. Un moment rămase nedumerită, iar Joey închise ochii, disperat. I se citea pe față că era șocată. Toată lumea și-o amintea, era gagica lui Des Carter, însemna că toată dandanaua îi luase lui Nick mințile.

– Prietena lui Des?

Continua să facă pe cocheta, acordîndu-i beneficiul

îndoielii. Joey o admira măcar pentru perseverență.

– Și Des ăsta cine-i?

Nick arăta ca un marinar care privește în largul mării. Cu mîna streașină la ochi, se uită cîteva secunde prin bar. Văzu pe fața ei umilința și-și spuse să renunțe, dar nu putea. În schimb, îi întoarse spatele și-și mai comandă o băutură. Nu-i era greu, de vreme ce barul era al lui.

Joey încercă să detensioneze situația.

– Lasă-l, iubito. Cere un rînd din partea mea, O.K.?

– Lui Des n-o să-i placă...

Des era un căpos, dar nu atît de căpos încît să se ia de Nick. Se vedea însă clar că blonda vorbea fără să gîndească. Întorcîndu-se, Nick spuse cu răutate:

– Vai de mine, scumpo, tremur de frică.

Îi dădu mobilul.

– Bagă-i o sîrmă și vorbesc cu el acum, mm?

Joey dădu telefonul la o parte din fața blondei șocate.

– Gata, Nick.

Vorbea încet, nemulțumit. Oamenii se uitau deja la ei. Prietenele fetei erau încîntate de acea întorsătură neașteptată, iar blonda o știa.

– E beat, iubito.

Împungînd aerul cu un deget spre ea, Nick spuse cu glas sonor:

– Nu chiar atît de beat, mm? Nu m-aș atinge de tine nici cu-o prăjină.

Femeia plecă umilită, iar Joey așteptă o secundă,

înainte de a spune:

– Nu merita asta, Nick.

Nick rîse.

– Nu merita? Nevasta lui Des e o femeie de treabă. I-a făcut cinci copii, și i-a stat alături în toate căcaturile prin care-a trecut. Și el, ce face? Se încurcă cu asta. Pînă și țițele alea împuțite i le-a plătit! Iar ea mă vede ca pe-un alt sac de bani pe lîngă el, nici mai mult, nici mai puțin. Ei bine, n-are decît să se care-n mă-sa. Mi-e destul de greu să nu mă las adus zilnic la faliment de Tammy. Numai de una ca ea n-am nevoie.

Își trecu o mînă peste față. Iar transpira. De la moartea băiatului, mereu îl treceau nădușelile. Tremura fără nici un motiv și avea accese de panică. Îi venea rău, nu putea să doarmă, să mănînе, să gîndească normal. Nu se putea gîndi decît la băiat.

O privi pe barmaniță și răcni:

– Și pe tine de ce mă-ta te plătesc, Candice? Adu-mi odată mizeria aia de băutură, da?

Candice oftă. Luînd sticla de brandy, o trînti pe bar în fața lui, împinse alături un pahar și spuse caustic:

– Poți să ți-o torni și singur, nu?

În sfîrșit, Nick rîse. Întotdeauna o plăcuse pe Candice, era o gagicuță curajoasă.

* * *

Femeia mergea încet spre mașină. Sacoșele cu cumpărături erau grele, și se opri să le mute dintr-o mînă în cealaltă. Fetița i-o lua razna în toate direcțiile, chemînd-o cu glas afectuos.

Gino o privea. Era subțire, cu păr lung și negru. Arăta exact așa cum era, ca o femeie cumsecade și respectabilă. O pîndea de-o oră, deși fără știrea ei, ea fiind prea preocupată de copil și de cumpărături.

O așteptă să deschidă portbagajul și să-și pună sacoșele înăuntru, înainte de a face prima mișcare.

Cînd femeia deschise portiera din spate a Renault-ului Clio ca să-și așeze fiica în scăunelul de pe banchetă, Gino se furșă în spatele ei și-i apăsă lama cuțitului în coase, ciupindu-i pielea doar atît cît s-o facă să simtă, fără a o răni cu adevărat.

– Lasă poșeta să cadă și nu întoarce capul, îi șopti el. Dacă văd că te uiți, mă întorc și vă rad și pe tine și copilul, O.K.?

Dînd din cap, femeia lăsă imediat să-i cadă geanta de pe umăr.

Fetița zîmbea derutată, începînd să înțeleagă că nu era vorba de un joc.

– Drăguță puștoaică, doamnă, să faci bine să ai grijă de ea.

Gino ridică încet poșeta, apoi o lovi pe femeie în cap, ca să fie sigur. Victima căzu în mașină, iar Gino o luă la fugă, dispărînd în labirintul în care era ca pe moșia lui.

Nu se opri pînă într-un loc viran, unde căută nerăbdător prin geantă. Întotdeauna era uimit să vadă ce purtau la ei oamenii. Obișnuitele Tampax-uri și pastile contraceptive, tablete contra durerilor de cap, rujuri, șervețele, alături de scrisori și facturi la gaze – toate pe numele ei, desigur. Chiar și un plic de la bancă, înăuntru cu declarația ei și un carnet de cecuri.

Oare oamenii ăia nu se-nvățau niciodată minte?

Avea acolo destul ca să plătească încă o dată ratele casei, sau să deschidă un cont fantomă pe numele ei.

Gino zîmbi, în timp ce lua cele trei sute de lire sterline cash și cardurile. Apoi căută prin buzunarele genții. Găsi o pereche de cercei de aur și o brățară cu diamante.

O pradă bună. Gino nu-și mai încăpea în piele.

După ce se gîndi un moment, luă și scrisorile. Adresa ei îi putea fi utilă celui căruia avea să-i vîndă recolta.

Fluierînd, Gino părăsi terenul viran. Își atinsese scopul și era în culmea fericirii.

* * *

– E-n regulă?

Big Ellie zîmbi.

Era o femeie mare, mare și puternică, cu niște brațe ca două barosuri. Dar avea o față frumoasă, care-i ascundea răutatea de sub machiaj. Provenea dintr-o familie numeroasă, cunoscută mai ales pentru agresivitate și

talentele beligerante. Vindea droguri, fără să se considere niciodată dealer, iar ea însăși se atingea numai de alcool. Considera drogurile doar un joc bun de făcut bani. Mai și ajuta oamenii cu diverse mărunțișuri, cînd putea. Tot pentru bani, desigur.

– Ai luat?

Gino îi întinse cele trei sute de lire sterline, pe care femeia le numără repede. Apoi își deschise geanta imitație de Burberry și-i dădu o punguță de plastic și o hîrtie pe care era scris un număr de telefon.

– Numărul ăsta nu de la mine-l ai, e clar?

Tînărul dădu din cap.

– Sigur. Ce, mă crezi prost?

– Frate-miu m-ar omorî să afle, așa că-ți dai seama ce-ai păți tu, da?

Amenințarea era inconfundabilă, iar Gino dădu din cap a încuviințare.

Avusese o zi bună. Primise o sută cincizeci pe carduri și cecuri, așa că încă mai avea bani. Nu mai trebuia decît să plaseze bijuteriile.

* * *

– Deci ai adus?

Expresia lui Jude era atît de deschisă și încrezătoare, încît Gino nu mai putu de fericire. Luă plicul din mîna lui, zîmbindu-i.

– Căca-m-aș la semnal! Parc-ar fi Crăciunul, Gino!

Admirația ei îl făcea să se simtă ca un uriaș.

– Am eu grijă de tine, Jude, nu te teme.

Era o laudă aruncată-n gol, dar plăcută. Avea să-ncerce s-o aprovizioneze, măcar atîta putea face pentru prietenul lui.

– Am găsit și numărul pe care-l voiai.

Văzu cum i se ștergea lumina de pe față. Rămase fără nici o expresie, și mai palidă decît de obicei, dacă era posibil așa ceva.

– Glumești?

Gino clătină din cap, dîndu-i cu grijă hîrtiuța. Cînd văzu numărul, Jude simți că-i creștea inima. Numerele de mobil se schimbau, dar cele fixe rămîneau aceleași.

– O, ce tare ești, Gino!

Își ridică la gură o mînă nespălată, ca pentru a nu mai spune și altceva. Privind-o, Gino se simțea atotputernic.

– Gino, fiule, nici nu știi ce mi-ai adus aici, continuă ea într-un tîrziu.

Gino știa prea bine ce-i adusese, dar n-o spuse, desigur, umflîndu-se doar în pene.

Cînd scoase și sticla de vodcă, Jude amuți. Asta-i arăta lui Gino cît de bine se putea simți ajutînd o persoană și mai nenorocoasă decît el.

CAPITOLUL 6

Era o dimineață răcoroasă. Deși în casă era cald, pe acoperișurile de-afară încă se mai vedea bruma. Nick Leary se trezise dominat de un gînd: în ziua aceea avea loc înmormîntarea lui Sonny Hatcher.

Îl ardea pe dinăuntru. Oricît de mult bea sau dormea, nu-și putea alunga gîndul. Avusese doar șaptesprezece ani, iar acum era îngropat. Un băiat, doar un simplu băiat. Un hoțoman prost, dar abia un copil, care ar fi trebuie să aibă toată viața în fața lui.

Nick se uită afară pe fereastra dormitorului, privind păsările care-și vedeau de treburile lor. Oricît era de tulburat, încă se mai minuna că toată priveliștea aceea mirifică era a lui: cîmpii după cîmpii, pînă la estuarul care se zărea în depărtare. Nici o altă așezare omenească nu strica peisajul. Noaptea, privea luminile navelor în zare, dorindu-și să fi fost la bordul uneia dintre ele. Acum, cu promoroaca de la începutul lunii octombrie, totul arăta ca o ilustrată de Crăciun.

Tammy intră în dormitor din baia alăturată, toată numai prosoape albe și parfum Versace.

– 'Neața!

Avea chef de vorbă și, din cine știe ce motiv, acest lucru îl irita pe Nick. Era încă o femeie arătoasă, și încă îl mai putea face să rîdă – cea mai importantă calitate, în ochii lui, deși ea nu știa, desigur. Credea că-l atrăgea cu conversația ei fascinantă și trupul bine tonifiat.

– Azi e înmormîntarea.

Nick nu știa de ce o spusese.

Nedumerită, Tammy ridică din umerii ei înguști.

– Așa. Și?

Pentru ea, totul se terminase.

– Ascultă, Nick, trebuie să încetezi, dragă. Ce s-a întîmplat, s-a întîmplat, și nu mai putem schimba lucrurile.

Ridică iar din umeri.

– Ai apărat ce era al tău. N-avea ce să caute în casa noastră. Nu trebuia să umble la furat.

O repeta ca pe o mantră, încontinuu. Ar fi vrut să-l liniștească, dar știa că nu putea. Nick purta acea luptă de unul singur, așa cum făcuse întotdeauna în viață.

Veni spre pat și se așeză lîngă el, scoțîndu-și prosopul. Sînii ei enormi erau probabil de ajuns ca să trimită sîngele oricărui bărbat între picioare. Din păcate, asupra lui Nick nu aveau nici un efect.

Tammy îi mîngîie coapsa, prin cearșaf.

Nick îi mulțumi pentru intenție.

Știa că era nedrept, dar nici în cele mai favorabile momente nu-i venea ușor să se concentreze asupra sexu-

lui cu ea. Mereu părea ca o cățea în călduri. Pofticioasă... prea pofticioasă. Nici un dram de finețe. Sex direct, fără sărutări, fără nici un preludiu – asta era fermecătoarea lui Tams.

Aproape că începea să-i vină cheful, cînd Tammy, involuntar, strică totul.

– Vrei să sar pe tine, puiuț?

Acel „puiuț" risipise orice speranță. Cu cîți alți „puiuți" mai avusese de-a face, pe parcursul anilor?

Nick trase plapuma la o parte, spunîndu-i cu un zîmbet afectat și răutăcios:

– Dacă mi-o faci să se scoale, a ta e toată, scumpo. Și hai să fim cinstiți, Tams, ai exersat destul cu alții.

Fața ei, care fusese atît de languroasă și deschisă, se înăspri.

– Să te fut!

– Ba-n dimineața asta nu, scumpo. Nici măcar să zîmbesc nu-mi arde, necum și de-altceva.

Rîse, deși îi părea enorm de rău că o rănea. De ce-i făcea asta? Nu merita. O luă de braț, înainte ca Tammy să plece de lîngă el.

– Iartă-mă, Tams. Sincer, iubito, n-am nimic personal cu tine, știi asta?

Tammy îi auzi regretul în glas și se retrase încet, acoperindu-se din nou cu prosopul.

– Nimic personal? Ei bine, mie nu mi se pare.

Își luă peria de pe masa de toaletă și începu să se

pieptene furioasă.

– N-ar strica să te vezi cu cineva, și cît mai curînd. Începi să mă scoți din minți, Nick.

Îl privi în oglindă.

– Ai pe alta?

Nick îi distinse teama în ochi și oftă adînc.

– În nici un caz. N-am pe nimeni, Tams, îți jur.

Îi spunea adevărul, și o știau amîndoi.

– Nici măcar prostituate?

– Nici mort nu m-aș duce la niște căcaturi de prostituate.

Deși, în trecut, i se mai întîmplase.

Se duse la baie și încuie ușa. Sunetul zăvorului se auzi puternic în tăcerea din cameră.

Tammy se privi cu un ochi critic în oglinda mesei de toaletă. Nu pentru prima oară, se întrebă dacă merita să rămînă căsătorită cu Nick.

Și totuși, cel mai ciudat lucru era că îl iubea.

Întotdeauna îl iubise, și avea să-l iubească mereu.

* * *

Jude era gata de plecare. În taior negru, cu părul coafat anume de fiica unei vecine, era aproape frumoasă. Pînă și machiajul îi era apliat corect. Tyrell știa că n-o putuse face decît abținîndu-se de la droguri. Probabil fusese nevoie de un mare efort ca să nu se atingă de ele, într-o zi neagră ca aceea.

Privind în ochii ei triști, pe Verbena o podidiră lacrimile. Nu mergea la înmormîntare, nu se putea îndura să iasă din casă nici chiar pentru Sonny Boy al ei. Dar avea să fie alături de ei cu sufletul.

Sally îi vedea cum se uitau toți la Jude și simțea că iar o apucau nervii. Își înghiți nemulțumirea, ca întotdeauna.

Reverendul Williams ținea mîna tremurătoare a Verbenei într-a lui. O respecta pentru fermitatea cu care-i sprijinea biserica și pentru felul cum luptase ca să-și crească familia în legea lui Dumnezeu.

Toți îi făceau cinste – toți, în afară de Sonny Boy, care fusese rușinea familiei de cînd învățase s-o asculte pe maică-sa, în locul celorlalți din jur. Reverendul Williams se rușina că nutrea asemenea sentimente pentru Jude Hatcher, însă cînd era vorba de ea pînă și spiritul lui creștin ajungea la limită.

Dar își ținea gura – nu avea ce face. Cînd mama îndoliată îi adresă un surîs palid, făcu un efort să-i zîmbească și el. Pentru reverendul Williams, Jude Hatcher era o parazită. Supsese sîngele fiului ei, la fel cum toată viața trăise ca o lipitoare pe spinarea societății.

– Au venit mașinile.

Reverendul se ridică grăbit, mulțumit că ieșea din casă în sfîrșit. După ce îngropau băiatul, aveau să se întoarcă, iar biata Verbena urma să aibă toată familia în jurul ei și să-și jelească nepotul în liniște. Știa că cei din jur nu aveau nici o fărîmă de compasiune pentru Sonny

Boy, considerînd că moartea lui fusese oricum inevitabilă. Dar mai știa și că oamenii țineau la biata Verbena, și se bucura de acest lucru. Era o femeie de treabă. Singura ei greșeală în viață fusese aceea de a fi crezut că-și putea reforma nepotul, deși acesta o dezamăgise în repetate rînduri.

Acum, n-avea s-o mai dezamăgească niciodată.

* * *

Nick era iar la cîrciumă, numai că de data asta stătea în micul birou de lîngă pivniță. Acolo își punea în ordine afacerile mai mult sau mai puțin necurate. Joey Jones îi aduse un scotch mare, spunînd vesel:

– E cam devreme, chiar și pentru tine.

Asta nu-l opri să-și toarne și el unul.

– Cum stăm?

Nick vorbea pe un ton neutru, de afaceri. Joey îi înțelegea sentimentele și fără să-i fie dezvăluite. Își turnă pe gît scotch-ul dintr-o singură sorbitură.

– Un bairam. Micul Bobby Spiers vrea să folosească terenul din Bishops Stortford. E o investiție avantajoasă, D.J. buni, multă publicitate, Kiss 100, sexcetera. A pus totul la punct. O să-și obțină singur licența, așa că noi nu vom face decît să luăm caimacul.

– Și ce i-ai zis?

Joey își mai turnă un pahar.

– Că e O.K., normal. De ce? Îți faci vreo grijă?

Nick ridică din umeri.

Zîmbind, Joey continuă:

– O să se-nvîrtească pe-acolo multe prospături. S-ar putea s-arunc și eu o privire.

Nick gemu.

– Nici nu mă mir. Aici parc-am fi în Regulanda.

– Wendy iar a rămas gravidă. Luni de zile n-am să mă mai aleg naibii cu nimic de la ea, o știi cum e.

– Dă-i bătaie. Și altceva?

Glasul lui Nick devenise plictisit.

Joey își răsfoi carnetul. Era de genul celor pe care le foloseau femeile pentru cumpărături – lung, îngust și foarte ușor de ascuns.

– Chiriile merg bine. Toate apartamentele sînt plătite. Și cluburile. Nici un motiv de îngrijorare. Le rezolv eu pe toate, fără probleme.

Își privi prietenul.

– De ce nu te duci acasă?

Nick își ținea capul în mîini, plîngînd încet. Joey nu știa ce să facă. În toți anii de cînd îl cunoștea pe Nick, niciodată nu-l mai văzuse așa.

– Haide, băi Nick, vino-ți în fire, da?

Își auzea jena în propriul glas și se rușina.

– Nu trebuia s-o fac, Joey. Era așa de tînăr... da' n-am avut încotro, înțelegi? N-am avut naibii încotro...

– Sigur că n-ai avut, oricine ar fi făcut la el.

Se apropie de prietenul lui, cu blîndețe.

– Hai, du-te-acasă. Ești într-un hal...

Dar știa că ultimul lucru pe care-l voia Nick Leary era să se ducă acasă.

– Ia-ți haina, spuse el hotărît. Mergem în oraș.

Nick se șterse la ochi.

– N-am chef, Joey, cinstit.

– Nici eu, da' o să ni-l facem.

La asta, Nick zîmbi.

– Spearmint Rhino?

Joey rîse sonor.

– Pînă la urmă, da. Hai să vedem ce-o să ne-aducă ziua de azi, vrei?

Nick dădu iar din cap.

Orice era de preferat decît să stea acolo, cu gîndul la înmormîntarea iminentă a lui Sonny Hatcher. Chiar și un club de dans la bară.

* * *

Sally îl văzuse pe Tyrell ieșind din biserică, iar inima îi căzuse printre măruntaie. Știa că se ducea să vadă de Jude, dar făcu un efort să nu-l urmeze. Le iubea pe amîndouă, dar în feluri diferite. Pe Jude, toți o iubeau într-un mod diferit. Biata Jude, așa-i spuneau întotdeauna.

Ei bine, Sally nu-și găsea în inimă resurse ca să-i plîngă de milă la fel ca Tyrell. O considera pe Jude o cățea egoistă și profitoare. Dar, desigur, rareori spunea asta. Își

învățase lecția, de-a lungul anilor.

Se ruga ca ostilitatea să-i treacă, dar îi era teamă că așa ceva ar fi fost peste putință.

* * *

Spearmint Rhino era ticsit. În barul V.I.P.-urilor, Nick bea neîntrerupt de cîteva ore. Cocaina și whisky-ul își făceau efectul, și se simțea complet amorțit. Începea să-l doară capul, și nu mai vedea bine de aproape o oră.

Îl pierduse și pe Joey.

Stătea pe o canapea, privind orbește în jur. Încerca fără succes să-și găsească amicul, dar acesta nu se vedea pe nicăieri. Ridicîndu-se, Nick se ciocni de un individ înalt, în costum elegant.

Mormăi o scuză, încercînd să treacă pe alături. Omul însă, pe timp de zi un contabil civilizat, nu se lăsă cu una, cu două. Îl urmă pe Nick afară.

În timp ce Nick făcea semn unui taxi, contabilul începu să-l înjure. Abia peste cîteva momente, Nick își dădu seama că lui i se adresa. Chiar privise în jur, curios să afle ce-l supărase pe individ.

Îl văzu venind spre el, cu chipul schimonosit de furie, și-i veni să rîdă. Omul era fleșcăit, un contopist tipic, fără urmă de mușchi pe trup – dar destul de masiv ca să-i facă probleme, dacă nu era atent.

Ridică mîna, cu un gest împăciuitor.

– Ei, haide, doar nu vrei să ne luăm la harță.

Paul Cross avea chef să se ia la harță cu oricine – atîta lucru se vedea clar.

– Mă crezi un fraier?!

Era o întrebare sinceră, presupuse Nick.

– Nu știu, amice. Mai bine zi-mi tu.

Parc-ar fi scos un strigăt de luptă, cu destul dispreț ca să-l provoace sau să-l descurajeze – în funcție de preferințele celuilalt.

Spre marea amărăciune a lui Nick, Paul Cross voia să lupte. Nick oftă, proptindu-și mai bine picioarele pe trotuar. Putea să se bată, întotdeauna putuse să se bată. Așa ajunsese unde se afla acum în viață.

Celălalt observă schimbarea din atitudinea adversarului său. I se citi mai întîi în ochi. Îl privi mai atent, și ceva din atitudinea lui Nick îi spuse că voia într-adevăr să-l nenorocească. Își mai dădu seama, și mai șocat, și că era efectiv capabil s-o facă.

Era o revelație.

Paul Cross se mai bătuse la viața lui, dar niciodată nu fusese cu adevărat în pericol.

Întotdeauna avusese grijă să-și aleagă oameni pe care știa că-i putea învinge, oameni care nu erau în stare să lupte în acel mod pe care nici el nu-l stăpînea cu adevărat. Nu era decît un bătăuș laș, iar individul ăsta păruse destul de beat ca să cadă de la primul pumn. Ar fi avut cu ce să se laude, a doua zi.

Acum, însă, Nick venea spre el, cu pumnii strînși și ochii morți. În acel moment, arăta mai înspăimîntător decît dracul în persoană.

– Ia hai, băi sulă, să vedem, de ce ești în stare?

Paul Cross se dezmeticea mai repede decît un dealer în timpul unei razii. Făcu un pas înapoi, încercînd să scape. Portarii clubului urmăreau scena de la distanță. Acest lucru era de ajuns pentru ca Paul Cross să știe că individul nu era de nasul lui.

Era încolțit. Ajunsese cu spatele la perete, și-l cuprindea panica. Își simțea sudoarea șiroind pe spate. Era pentru prima oară cînd cineva îl intimida atît de tare.

Nick își împinse mutra în fața lui, șoptindu-i:

– Ce-i cu tine, băiețaș, ți-a pierit piuitu?

Acum zîmbea.

– Vrei să mori?

Rîse încet, privindu-l în ochi.

– Vezi tu, am mai omorît pe cineva odată, și aș putea s-o mai fac – ușor.

O spunea pe un ton de conversație, dar Paul îl crezu. Omul din fața lui îi părea vag cunoscut, dar nu știa de unde.

Ridică brațele, cu un gest rugător.

– Hai dom'le, ce naiba, am greșit...

Încerca să scape cu vorba, pe cît de înspăimîntat, pe-atîta și de umilit.

Nick îl privi cu scîrbă.

– Numai gura e de tine, așa-i? Gură de belea, nădragi de colea, cum zicea maică-mea.

Își rezemă o mînă de perete, tăindu-i orice scăpare. Paul Cross îi simți mirosul de cocaină în respirație, grețos de greu și rînced.

– Dă-mi un singur motiv să nu te-arunc de-aici pînă-n Kings Cross, și-am să te las să te duci acasă, în regulă?

Rîse din nu, apoi spuse mai încet:

– Fiindcă, vezi tu, vreau să te troznesc. Sau, mai bine zis – vreau rău de tot să troznesc pe cineva, și tu te-ai nimerit la-ndemînă.

Paul Cross știa că portarii îi așteptau răspunsul ținîndu-și respirația. Se apropiaseră, știind că ieșiseră din raza camerelor de monitorizare, și se bucurau că orice s-ar fi întîmplat, ei nu aveau nici un amestec. Paul își trase din nou respirația, înainte de a spune rugător, îngrozit vizibil:

– Am copii, dom'le. Gata, am greșit, nu trebuia să...

Nick zîmbi din nou. Acum clătina din cap cu tristețe.

– Știi, amice, tu ești cancerul care-mbolnăvește societatea. Ieși cu ai tăi și te iei la harță, și pun pariu că mai și învingi, pe cinstitelea. Ăl mai tare din parcare, mm? Ei, află că eu încă n-am pierdut niciodată, și m-am bătut cu cei mai buni. Și-acum vrei să te las în pace doar fiindcă ai și tu niște plozi?

În timp ce vorbea, îl împunse cu putere în piept.

– Fiindcă, vezi tu, nu-mi ești prea simpatic. Da-n fond, azi nimeni nu mi-e simpatic în mă-sa!

Vorbise cu atîta ură, încît portarii făcură un pas înapoi, de teamă să nu-i cășuneze și pe ei.

Paul Cross simți urina curgîndu-i pe picioare. Umilința era prea mare pentru el. Se repezi pe lîngă Nick și o luă la fugă mîncînd pămîntul. Fără o vorbă, Nick îl privi cum se îndepărta. Spaima celuilalt făcuse ca toată furia să-i treacă la fel de repede cum venise.

Coborî privirea spre băltoaca de urină aburindă de pe trotuar și, întorcîndu-se spre portarii care încă-l mai priveau cu teamă, făcu o plecăciune teatrală:

– S-a speriat de ceva ce i-am zis, băieți?

Reveni în club, dintr-o dată treaz și gata încă o dată să-și petreacă noaptea în oraș.

* * *

Joey îl văzu pe Lance Walker de cealaltă parte a barului și simți că i se oprea inima în loc.

Lance avea o reputație de scandalagiu, chiar dacă după cum arăta n-ai fi zis. Înalt, masiv și musculos, fusese blagoslovit cu un cap în formă de glonț și un gît ca de taur. Mai avea și niște ochi albaștri imenși, care-l făceau să pară bun și înțelegător. Părul lui des și negru era vîrstat cu argintiu, ceea ce-i sporea înfățișarea de om cumsecade. Ceilalți îl credeau un băiat de treabă, prietenos. De fapt, Lance era unul dintre cei mai periculoși indivizi care umblaseră vreodată pe fața Pămîntului, și chiar dacă alții

nu erau conștienți de acest lucru, el unul, era.

În plus, îl detesta pe Nick Leary, iar Joey știa că, dacă Nick îl vedea, avea să izbucnească Al Treilea Război Mondial.

Nick și Lance se certaseră cu cîțiva ani în urmă, și nimeni nu știa de ce. Nick nu dăduse niciodată vreo explicație, și nici Lance. Joey știa însă că Nick încă mai era pornit să-i facă ceva, și se simțea cuprins de nervozitate. Își puse paharul pe bar, după care porni în căutarea lui Nick.

Zece minute mai tîrziu, intrînd la toaletă, îi văzu pe cei doi conversînd de parcă ar fi fost amici de-o viață. Zîmbind, ca să-și ascundă teama, Joey salută scurt și se rugă să fi rezolvat ceea ce se întîmplase între ei.

Totuși, simțea o anume tensiune în atmosferă, și se întrebă cînd avea să explodeze.

Lance era un tip dificil, dar și Nick era surescitat, iar Joey îl văzuse cum devenea din ce în ce mai nervos în ultimele săptămîni. Căuta un țap ispășitor ca să se descarce, iar Lance putea fi tocmai omul de care avea nevoie.

Joey decise că, dacă totul începea atunci, putea să parieze pe Nick.

Cei doi nu-l luară în seamă, așa că Joey se strecură afară. Știa cînd nu era dorit.

CAPITOLUL 7

Sally era trează. În loc să sară din pat și să pregătească micul dejun pentru fiii ei, stătea acolo singură, întrebîndu-se unde era soțul ei și ce rău fizic i-ar fi putut face cînd apărea în sfîrșit.

Umilința totală din ajun încă o mai ustura. Privirile pline de milă ale familiei lui, întrebările băieților care voiau să știe pe unde umbla tăticul. Tristețea din ochii Verbenei, cînd își dăduse seama ce se întîmplase. Biata Verbena, mereu încercînd să explice despre Jude și nevoile ei...

Mai ducă-se-n mă-sa Jude, cu nevoile ei cu tot.

Se simțea bine înjurînd în minte. Sally o făcea uneori ca să se mai calmeze, iar acum își pierdea calmul cu o viteză alarmantă. Dacă Tyrell nu apărea acasă într-o oră, avea să-l părăsească. Avea să plece o dată pentru totdeauna – lucru pe care, cum sigur urma să precizeze mama ei, ar fi trebuit să-l facă de mult.

Mama lui Sally nu înțelesese și nu agrease niciodată faptul că Jude continua să fie răsfățata tuturor. Considerase o scăpare din partea propriei sale fiice faptul că o toxicomană avea întîietate față de o femeie educată și frumoasă, și mult prea bună pentru individul de culoare

care-i sucise mințile. Din momentul cînd aflase despre Sonny Boy și reputația lui, o avertizase pe Sally că totul avea să se termine prost.

La început, Sally îl plăcuse pe Sonny Boy, în felul ei chiar ținuse la el, dar cu timpul ajunsese să nu-l mai poată suferi – cu atît mai mult cu cît mama lui continua să ocupe un loc atît de important în viața lor.

De ce nu murise Jude în locul lui?

Toți toxicomanii notorii mureau de tineri, și-atunci de ce Jude părea imună? Se ciuruia, mereu era dusă, și totuși arăta O.K. Dacă murea, viața ar fi fost mult mai ușoară pentru toată lumea.

Tyrell plecase să vadă de Jude, de biata Jude, de minunata și oxigenata Jude. Jude, mama primului său fiu. Jude, femeia care încă mai avea puterea de a-l atrage spre ea pe soțul lui Sally, la cea mai mică toană.

Începu să plîngă.

Băieții năvăliră pe ușă. Văzînd cît de amărîtă era, începură s-o îmbrățișeze s-o sărute, iar Sally le văzu, printre lacrimi, spaima pe fețe. Plîngea pentru ea însăși și pentru acei copii care orice-ar fi făcut, niciodată nu puteau lua locul fratelui îngropat în ajun.

Sonny Boy murise, și nimeni nu avea să se mai poată ridica vreodată la înălțimea lui. Fusese destul de rău încă de pe vremea cînd trăia – acum, că era mort, nu mai aveau nici o șansă.

Simți încă o dată nevoia de a-i face ceva lui Tyrell, însă

și mai mult voia să se răzbune pe Jude. Acum, că Sonny nu mai era, hotărîse că dacă soțul ei se mai apropia o singură dată de femeia aia, să divorțeze și să-și ia și copiii. Tyrell nu mai avea nici un motiv să dea fuga acolo. Sonny se dusese, partea aia din viața lui era moartă și-ngropată.

Sally începuse să zîmbească. Lacrimile i se uscau pe obraji, în timp ce-și dădea seama că avea în sfîrșit un băț cu care să-l bată pe soțul ei – și era hotărîtă să-l bată, nu glumă!

– Haideți, băieți, să punem micul dejun, vreți?

– Unde-i tăticul?

Sally se uită în ochii fiului ei.

– A mai avut de terminat niște treburi, scumpule. Cred că de-acum sînt toate gata.

Mobilul sună, și și-l luă de pe masa de toaletă. Era Tyrell. Zîmbindu-le în continuare fiilor ei, respinse apelul.

N-avea decît să fiarbă în suc propriu. Ea, una, se săturase pînă peste cap de toate.

* * *

Tammy vedea clar pe chipul soțului ei urmele celor petrecute în timpul nopții. Țepii bărbii, obrajii buhăiți și roșii, ochii injectați – toate îi spuneau că iar avusese un maraton de băutură.

În ultima vreme, se întîmpla tot mai des.

Spera că acum, o dată ce trecuse înmormîntarea băiatului, toate aveau să se termine în fine. Deși la început

îi plăcuse celebritatea, aceasta începuse să-i perturbe viața sexuală. Oriunde se ducea, oamenii o recunoșteau, iar dacă voia să-și continue legătura cu micul ospătar grec pe care-l cultiva, atunci cu cît trăgeau mai repede linie, cu atît mai bine.

Băieții avuseseră și ei probleme la școală, dar la banii pe care-i plăteau, direcția putea să le rezolve. Apoi, cînd se întorceau acasă, avea să afle de la ei numele nesimțiților și să le spună mamelor vreo două.

Numai de-ar fi fost și Nick în stare să lămurească lucrurile la fel ca ea. El le rumega pe toate în minte, pe cînd Tammy le lua din mers. Zîmbi în sinea ei. Ce însemna să fii femeie! Puterea din spatele tronului și adevăratul motiv pentru care bărbații reușeau în viață. „De la mamă, la nevastă," cum obișnuia să spună mătușa ei. Nu termină zicala, care se sfîrșea cu: „de la nevastă, la ibovnică."

În timp ce-și sorbea ceaiul, Tammy simțea nevoia să-și pocnească soțul drept în mutră. Uneori, era atît de singură... Chiar și acum, în timp ce-și luau micul dejun împreună, nu-i adresa nici o vorbă. Pînă și o ceartă ar fi fost de preferat în locul acelei tăceri totale.

Nick arăta atît de pierdut, atît de trist, încît o scotea din minți. Ajunsese un erou național, avea toată lumea la picioare, și nu era-n stare decît să-și plîngă singur de milă.

– Of, pentru Dumnezeu, Nick, mai vino-ți în fire!

Chipul nefericit al soțului ei o omora. Pentru nimic în lume nu putea pricepe cum de nu sărbătorea. N-o lua în

seamă, răsfoindu-și doar ziarul. Descoperise, de-a lungul anilor, că dacă nu-i dădea atenție, pînă la urmă Tammy se potolea de la sine. În privința asta, era ca un copil.

Cînd o văzu luîndu-și mobilul, zîmbi în sinea lui. Avea să-și reverse veninul pe vreo prietenă.

După ce Tammy ieși din bucătărie, Nick nu se mai prefăcu absorbit de ziar, sorbindu-și cafeaua răcită. Se terminase, totul se terminase în sfîrșit, iar el rămăsese liber, liber să-și vadă de treburi și să-și trăiască viața.

Într-un fel, acest lucru îl surescita. Trecutul îl făcea să urască poliția, așa că, într-un fel, se bucura că le făcuse figura. Dar, în alt sens, detesta faptul că scăpase nepedepsit după ce omorîse un om.

Pentru că, în ultimă instanță, asta făcuse. Oricît turuiau nevastă-sa și prietenii despre circumstanțe, Nick luase viața acelui băiat. Acum trebuia să-l aibă pe conștiință – o senzație mai grea decît orice condamnare.

Vedea chipul lui Sonny Boy Hatcher dimineața de cum se trezea, și seara pînă cînd adormea. Se întreba ce-ar fi făcut dacă rămînea în viață; se întreba dacă ar fi putut deveni un membru normal al societății.

Nick se îndoia foarte tare de acet lucru, dar în viață se întîmplau altele și mai ciudate. Ar fi vrut să aibă pe cineva căruia să i se confeseze, cineva cu care să poată vorbi despre sentimentele adunate în sufletul lui. Își reaminti de noaptea trecută, de luptele pe care încercase să le poarte și de cea pe care reușise s-o orechestreze.

În unele momente, se simțea la doi pași de un colaps nervos. Inima-i galopa nebunește, și-l durea întruna stomacul. Avea senzația că urma să moară și el. Și plînsetele... Plîngea ca un copil, neputîndu-și stăvili lacrimile, de teamă și repulsie pentru ceea ce făcuse.

Era îngrozitor ca toate să-l apese așa. Parcă Sonny Hatcher nici n-ar fi murit, ci continua să trăiască în mintea lui Nick, o prezență constantă care-i umplea gîndurile și-i zgîndărea conștiința încărcată.

* * *

– Nu pleca, Tyrell, te rog.

Jude vorbea încet și, prin cine știe ce minune, părea să regrete sincer. Tyrell îi vedea în ochi frica de a rămîne singură, cu adevărat singură, pentru prima oară în ani de zile.

– Încă nu pot să fac față.

În ochii albaștri ai lui Jude se citea o emoție reală.

– Trebuie să plec, Jude. Îmi pare rău, dar Sally e foarte furioasă pe mine.

Jude îi privi chipul atrăgător și simți cum degetele i se încovoiau ca niște gheare. N-avea să se lase cu una, cu două. Avea să-l țină lîngă ea, cu orice preț.

Clătinînd din cap, Tyrell repetă, mai tare:

– Mă duc, Jude. Am să mai trecu eu pe la tine, altă dată, să văd cum te mai descurci, da?

Voia să ajungă acasă și să se spele de mirosul din

cocina aia. Avea respirația viciată de romul alb din seara trecută, dar nimic nu l-ar fi putut convinge să folosească vreuna dintre periuțele de dinți din baie. Se spălase pe dinți cu apă și cu degetul. Nu voia decît să fugă, era prea deprimant să vadă resturile sordide ale vieții fiului său, acum, după ce murise.

Privind în jus prin acea așa-zisă locuință omenească, Tyrell începea să intre în panică la gîndul de a mai sta acolo doar o secundă. O vedea pe Jude pregătindu-se de la o clipă la alta să-i speculeze în stil mare mustrările de conștiință.

– Nu mă poți părăsi, Tyrell, nu așa, cînd copilul meu încă nu s-a răcit în pămînt.

Începuse să plîngă. Se pricepea la plîns, deși numai de vreo două ori reușise să lăcrimeze sincer. Nu și acum.

– Hai, Jude, încetează...

– Ție-ți convine. Poți să pleci de-aici și să te întorci la viața ta normală, cu Sally și băieții. Și eu cu ce rămîn?

Își aprinse o țigară. După ce tuși din rărunchi, zbieră:

– Lasă-mă-n pace! Cară-te de-aici, ce mai stai? Oricum n-am contat niciodată pentru tine...

– Nu spune asta, Jude. Știi bine cîte necazuri am avut cu Sal din cauza ta...

– A, da, Sal, minunata Sal! Și cu familia asta cum rămîne, Tyrell? Cu mine și cu Sonny, cu noi cum a rămas? îl întrebă, împungîndu-și brutal pieptul cu degetele pătate de nicotină.

– Cu tine, Jude? Am stat cu tine azi-noapte. Nu pot să

stau toată ziua, îți dai seama ce-ar ieși...

Încerca să discute rațional cu ea, deși știa că-și pierdea vremea.

Profitînd de ocazie, Jude schimbă tactica.

– Cred c-ar fi mai bine să mă obișnuiesc să trăiesc singură, fără băiatul meu. Ție ți-e ușor, nu? Tu mai ai doi.

Se așeză pe marginea canapelei, iar Tyrell îi văzu varicele de pe glezne și punctele vinete dintre degetele de la picioare, unde obișnuia uneori să-și facă injecții. Picioarele ei arătau jalnic. Aveau unghiile murdare și pielea întărită și galbenă, parcă în descompunere. Picioarele acelea se rezemaseră de pulpele lui, în noaptea trecută, iar la acest gînd Tyrell simți că-i venea să verse. Parcă atunci ar fi văzut-o pe Jude pentru prima oară. Parc-o vedea pentru prima oară cu adevărat, pe ea și viața pe care o ducea.

– Plec, Jude, și orice-ai spune, nu mă poți ține aici. Am să mai trec, în timpul săptămînii.

Luă un ghemotoc de bancnote din buzunar și i le împinse în față. Printre hîrtiile de cinci lire sterline se vedeau și cîteva de cincizeci, iar Tyrell se așteptă ca Jude să-i smulgă banii din mînă ca de obicei – dar, printr-o excepție, n-o făcu. Era un gest calculat, și o știau amîndoi.

– N-am nevoie de bani, am nevoie să stea cineva cu mine.

Tyrell clătină din cap cu tristețe.

– Ai nevoie de cineva care să se drogheze cu tine, iubito, și n-am să fiu eu ăla.

În ochi i se citea hotărîrea. Oftînd, Jude întoarse capul, strivindu-și țigara în farfuria pe care o folosea drept scrumieră.

– Dacă pleci acum de-aici, am terminat cu tine, Tyrell. Vorbesc serios.

Vocea-i era scăzută, iar cînd ridică iar privirea spre el, pe față i se citea hotărîrea. Avea acea expresie care apărea întotdeauna cînd avea nevoie de bani sau de altceva, expresia care spunea că nu se lăsa pînă nu-și împlinea dorința. Ca întotdeauna. În asemenea momente, nimeni nu-și dădea seama cît de puternică era, nici chiar ea însăși.

– Nu glumesc, Tyrell. Dacă mă lași singură acum, ai să regreți.

– De ce? Ce-ai de gînd să faci, Jude, să te omori?

Știa că la fel îl manipulase și pe fiul lor, știa că de multe ori îl adusese la ordine cu amenințarea asta, mai ales de Crăciun și la aniversări, cînd el ar fi trebuit să fie cu tatăl și frații lui. Doar dacă nu cumva avea cîte un amant de ocazie sau un nou dealer care-i dădea pe datorie. Atunci, abia aștepta să-l dea pe ușă afară.

Dădu din cap.

– Mi-a mai rămas altceva?

Vorbea încet, pe un ton lezat. Părea absolut serioasă.

Oftînd, Tyrell spuse sarcastic:

– Poți să ridici banii ăia de jos și să-ți iei ceva. Asta faci de obicei, nu? La fel ai fi făcut și dacă Sonny mai era în viață.

Nu-i veni să creadă ce spusese, și nici lui Jude. După atîția ani în care o tot împiedicase să se sinucidă cu drogurile, acum chiar o sfătuia să-și cumpere?

– Nenorocitule!

Tyrell ridică din umeri.

– Nu mai pot, Jude. Tu nu-ți dai seama că și eu am pierdut un copil? Primul meu născut a fost înmormîntat ieri, și nu mă poate obliga nimeni să mai ascult toate astea. Cum bine ziceai, mai am doi băieți, care, întîmplător chiar și-au iubit fratele, și o să le lipsească. Mai cred și că s-ar putea să aibă nevoie de mine azi. Mă crezi sau nu, Jude, dar lumea nu se învîrtește numai în jurul tău.

Într-o parte a minții ei, Jude știa că avea dreptate, dar n-avea stare să-și asculte vocea conștiinței. Jude făcea numai ce voia ea, și înțelegea numai ce-și putea permite să înțeleagă.

Tyrell o văzu venind spre el și ridică mîinile ca să se apere, dar unghiile ei apucară să-i atingă oricum fața, înainte de a o apuca de încheieturi. Se luptă cu ea cîteva secunde, înainte ca Jude să cadă în genunchi. Continuă s-o țină de încheieturile mîinilor și în timp ce se lăsa pe podea. Plîngea din nou.

– Nu pot rezista fără el, nu azi, Tyrell. Fără el, nu mai pot trăi, nu mai pot...

O ridică încet și o strînse la piept. Aproape plîngînd la rîndul lui, o imploră:

– Te rog, Jude, termină. Mai lasă-mă și pe mine

naibii-n pace. Nu pot să stau tot timpul la cheremul tău, cum făcea bietul Sonny. Trebuie să mă duc acasă, nu înțelegi? Și familia mea are nevoie de mine.

Auziră surprinși cum se deschidea ușa din față și se întoarseră amîndoi într-acolo. În living intrară trei tineri. Tyrell îi recunoscu de la înmormîntarea din ajun. Erau prieteni de-ai lui Sonny.

– Cum dracu' ați intrat aici? îi întrebă el, dur.

Nu era sigur că-i convenea ca băieții ăia să vină și să plece de-acolo cum li se năzărea. Oare Jude chiar pierduse complet contactul cu realitatea? O dădu ușurel la o parte, iar ea se prăbuși pe canapea, aplecîndu-se cu stîngăcie ca să adune banii împrăștiați pe jos.

– Ce mama voastră, sînteți surzi? Cum ați intrat?

– Pe ușă, îi răspunse fără pic de respect cel mai înalt dintre băieți.

– Vrei să-ți pocesc mutra, băiete?

Iritarea din glasul uriașului Rasta îl făcu pe tînăr să se albească la față. Știa că tatăl lui Sonny putea fi foarte dificil și regretă că-l luase gura pe dinainte. Dar nevoia de a se grozăvi în fața prietenilor fusese irezistibilă, iar acum plătea prețul.

– Lasă-i în pace. Tyrell. Oricum, credeam că plecai.

Jude vorbea cu o voce nepăsătoare, iar lui Tyrell îi veni să-i dea o palmă, dar se calmă îndeajuns pentru a spune pe un ton aproape normal:

– Sigur că plec. Tocmai te pregăteai să mă conduci,

nu-i așa, cînd am fost întrerupți atît de mitocănește.

Tonul lui aproape că o făcu să zîmbească.

Măsurîndu-i pe băieți cu privirea, Tyrell oftă în sinea lui. Aceia erau prietenii fiului său și nu-l interesau cu nimic. Putea să vadă ce era de capul lor doar privindu-i. Cel scund și blond era deja drogat pulbere.

– Ați fost prieteni buni cu Sonny Boy? îl întrebă el pe băiatul cel mai înalt, care avea părul tuns scurt și un chip morocănos.

Gino dădu din cap.

– Știați totul despre el, cred, nu?

– Sigur.

„Mai multe decît știai tu," părea să dea de înțeles răspunsul lui.

– Atunci, de unde-avea pistolul, deșteptule?

Întorcîndu-se spre Jude, care se albise la față, Tyrell adăugă:

– Pune ibricul pe foc, cred că s-ar putea totuși să mai stau.

CAPITOLUL 8

– Ce pana mea, Nick, ai luat-o de dimineață chiar și pentru tine!

Nick își înghiți vodca și rîgîi sonor.

– Și tu cine ești, maică-mea?

Se ridică de la masă și porni spre bar. Candice, barmanița șefă, îl privea cu prudență. Îi simțea furia și oftă adînc. Iar se anunța o zi proastă.

Fuseseră destule, în ultima vreme. Parcă Nick s-ar fi mutat la cîrciumă. Îl lăsa acolo cînd pleca acasă, iar dimineața cînd venea, tot acolo îl găsea. Începea să devină obositor.

– Exact așa mă și simt, cînd trebuie să-ți tot amintesc că bei prea mult și nu mănînci, și te tot iei la harță cu clienții...

Îi privi chipul reflectat în oglinda barului. Nick își dădu ochii peste cap, iar Candice simți că iar se înfuria.

– Mai scutește-mă, Candice, în mama mă-sii. M-am săturat să-ți tot aud vocea asta acră. Parc-aș fi acasă, cu Tammy.

Zîmbindu-i, Candice spuse cu seriozitate:

– Ei, haide, Nick, nu-s chiar așa de rea.

Nick răspunse, chicotind la rîndul lui.

– Dacă te-ar auzi, o săptămînă ți-ai tot scuipa dinții.

– Uiți, am impresia, că Tammy și cu mine ne cunoaștem de mult. Nu mi-ar face nimic.

Știa că era adevărat. Nimeni cu mintea întreagă n-ar fi provocat-o pe Candice. Era ca un bărbat. De fapt, și din acest motiv ținea barul atît de bine. Prea mulți încercaseră să se ia de ea, de-a lungul anilor. Nick o plăcuse dintotdeauna. Era prietenoasă, fără obișnuitele cochetării feminine. Ce vedeai, aia căpătai, iar Candice arăta bine.

– Haide, bea o cafea cu mine, vrei?

Nick clătină din cap.

– Mai bine bea tu o vodcă, cu mine.

Candice oftă din nou, trăgîndu-și în jos tricoul decoltat și săltîndu-și blugii strînși pe coapse. Căscă sonor, în timp ce spunea:

– Hai sictir. Spre deosebire de tine, Nick, eu mai am și de muncit aicea.

– Atunci, hai în spate, să ne-o tragem.

Femeia zîmbi.

– Dac-aș zice da, ai avea un șoc, este?

– Pe bune că da. După cît am turnat în mine, nici pe bani n-ar mai putea să mi se scoale, iubito.

Candice îl atinse ușor pe brat.

– Hai, bea o cafea cu mine, și pe urmă du-te pe șantier.

În timp ce vorbea, începu să cînte George Michael,

grație noului sistem de sunet al barului. Cînta „Careless Whisper", iar lui Nick îi veni dintr-o dată să plîngă.

În ultima vreme, i se întîmpla tot mai des.

Clătinînd din cap, Candice se întoarse după bar, își scoase poșeta și tăie cu mișcări experte două linii drepte de cocaină calitatea întîi.

– Haide, Nick, ia și prizează de aici. O să-ți limpezească mințile și-ai să fii mai lucid.

După ce le priză pe amîndouă, Nick spuse tare, cu accent american:

– Am un optar în buzunar. I-al tău, scumpo, fiindcă ești salariata lunii.

Ștergîndu-i urmele de pudră din jurul nărilor, Candice rîse:

– Du-te-acasă, du-te la muncă, numai du-te undeva, naibii!

În timp ce Nick își punea sacoul îl strigă, tocmai cînd deschidea ușa ca să iasă:

– N-ai uitat nimic?

Întrebător, Nick ridică o sprînceană.

– Salariata lunii?

Întinse mîna, iar el îi puse în palmă un mic pachet. Candice zîmbi. Era un optar greu – exact lucrul de care avea nevoie, pentru o zi de muncă la bar.

Se simțise ciudat văzîndu-l pe Nick cum priza. De obicei, el detesta cocaina, dar Candice ghicise că încă mai era afectat, și-i părea rău pentru el. Trecuse prin multe în

ultima vreme, dar mai era și bogat, și respectat. Nimeni nu putea să le aibă pe toate, după cum avea să afle și Nick Leary, în cele din urmă.

Cînd îi auzi mașina plecînd, își luă mobilul și formă un număr.

– E pe drum, și iar e pe jumate tăiat.

Închise telefonul fără a aștepta răspunsul, își tăie o linie și o priză repede. După ce începeau să vină clienții regulați, avea să se dezlănțuie balamucul. Chiar cînd își ștergea nasul și-și strîngea buzele pentru a-și egala rujul, sosi primul client.

Candice îi zîmbi și-i turnă în pahar băutura obișnuită. Avea o slujbă bună acolo și o știa, dar dacă era adevărat ce se vorbea pe străzi, Nick părea hotărît ca totul să se ducă pe copcă, și cît mai curînd.

Spera să-și revină cît mai repede. Începea s-o calce pe nervi.

* * *

– Vreau să zic, cine să-i fi dat lui Sonny al meu un pistol?

– Of, mai las-o baltă, Tyrell! Și te mai dai mare sculă de Rasta? Pînă și-n crîșma locală poți să cumperi un pistol, la un preț de nimic.

– Ba un pistol ca ăla, nu, Jude. Era marfă de prima calitate, și fusese folosit într-un jaf cu mînă armată. Cred

că poliția-l suspecta pe fiul nostru și pentru aia. E unul dintre motivele pentru care procurorul n-a vrut să deschidă cazul. Așa că nu-mi vorbi tu mine de pistoale care costă prețuri de nimic.

Jude se săturase de toată conversația.

– Și la ce ți-ar folosi să afli de unde-avea pistolul? Dacă vrei să scarmeni pe careva, du-te și-ncepe cu Leary. El l-a omorît pe Sonny.

– Nu-ncepe iar cu placa asta-mputită, Jude. Nu-l poți acuza că și-a apărat casa! Era un pistol de mare viteză. Dacă Sonny trăgea, ar fi-mprăștiat prin jur destule gloanțe ca să spulbere tot cartierul!

Jude își dădu ochii peste cap.

– Tocmai. Și atunci, de ce n-a tras?

Tyrell scutură din cap atît de tare, încît codițele împletite îi plesniră obrajii.

– Vrei să zici că Sonny ar fi trebuit să-l împuște pe omul ăla? Asta vrei să zici?

Jude se așeză, învinsă.

– Sigur că nu... Nici nu știu ce vreau să zic, Tyrell. Lasă-mă dracului în pace, da? Tot ce faci mă deprimă.

Tyrell trase adînc aer în piept, pentru a-și calma bătăile repezi ale inimii.

– Deci, nici unul dintre voi nu are idee de unde luase pistolul?

Băiatul cel înalt ieși din cameră. Tyrell îl auzi ușurîndu-se în baie, în rafale scurte, sacadate, și se întrebă de

unde avea bani pentru cocaina cristalizată pe care era evident că o consuma.

Îl aşteptă să se întoarcă. În schimb, băiatul ieşi din apartament, tropăind zgomotos pe scară.

– Ăsta unde s-a dus?

Nu-i răspunse nimeni.

– Vouă vă arde naibii de glumă, Jude, da' o să aflu eu cum stă treaba şi, crede-mă, cînd va veni clipa aia, fă bine şi pregăteşte-te.

– Of, mai du-te-n mă-ta.

Tyrell era tot mai nervos.

– Ştii mai multe decît spui, Jude, dar tot voi afla care-i adevărul.

– Du-te acasă, la familia ta, Tyrell. N-am nevoie de astea acum. Nu mai suport, vreau să respir şi eu puţin.

Vocea-i era răguşită, iar Tyrell înţelese că spunea adevărul – sau, cel puţin, aşa credea ea. Cei doi tineri care rămăseseră aveau să-i ţină companie. Un moment, se întrebă care dintre cei trei băieţi îi procura drogurile şi presupuse, pe bună dreptate, că probabil cel care tocmai îşi luase tălpăşiţa.

Atîta despre circul dinainte.

Ieşi grăbit din apartament. Abia cînd ajunse afară îşi dădu seama că nu-i mai rămăseseră destui bani pentru un taxi, şi nu ţinea minte unde-şi lăsase maşina.

* * *

Gary Proctor se uita cu interes prin magazie. Avea să merite banii și munca necesară pentru a o transforma. Aveau nevoie de un loc unde să țină toate echipamentele pe care le foloseau pentru dezmățuri și petreceri private, iar depozitul acela era ideal – bine echipat, cu un sistem de alarmă bun, și aflat într-o poziție centrală, la îndemîna tuturor celor care în cele din urmă aveau să-l folosească.

Îl sună pe Nick ca să-și dea avizul de cumpărare și nu se mira cînd auzi că telefonul acestuia era închis, ca de obicei. Îi lăsă un mesaj să-l sune, apoi își răsuci o țigară, în timp ce privea din nou în jur prin hala enormă, imaginîndu-și toate posibilitățile.

În ultima vreme, Nick devenise foarte dificil, dar toți sperau să-și revină în curînd, ca să se apuce din nou de treabă.

Un tînăr sîsîit, cu părul vopsit blond, îl întrebă dacă terminase. Gary zîmbi alene, spunîndu-i să intre și să închidă ușa. Băiatul era nervos – cum avea toate motivele să fie. Gary Proctor își cunoștea propria reputație și știa că-l servea de minune.

Băiatul acela îl transporta cu mașina pe ziua în curs, deci considera că avea dreptul să-i ceară o favoare. În fond, urma să-i plătească o sumă grasă și erau singuri, așa că de ce să nu profite?

– Vrei un fum?

– Ce e, neagră?

– Nu, maro. Mi-o aduce un partener, de la

Amsterdam.

Băiatul scutură viguros din cap.

– Nu pun eu mîna...

– Serios? Și pe ce pui mîna?

Tînărul ridică din umeri, în tricoul și blugii strîmți care-i evidențiau trupul zvelt și atletic.

– Skunk, E-uri, un pic de coca din cînd în cînd... ciuperci...

Se grozăvea în stilul tembel al tuturor adolescenților de șaptesprezece ani cînd vorbeau cu cineva trecut de treizeci.

Gary cochetă cu ideea de a-i spune că-și cultivase singur ciupercile cu ani în urmă, și că era răspunzător de cea mai mare parte a E-urilor care se găseau prin cluburile din sud-est. Mai ales în propriile lui cluburi. Își reținea partea de la fiecare dealer de-acolo, pe lîngă că el însuși le vindea marfa.

În schimb, îi zîmbi băiatului.

– Crezi că mi-ai putea aranja un set bun pentru diseară?

Băiatul dădu din cap cu însuflețire.

– Normal, dom'le! Adică, sigur că pot.

– Atunci, vino-aici.

Tînărul se apropie nesigur, distingîndu-i treptat schimbarea din ton.

– Haide, fiule, doar nu ești prost, nu? Te-ai prins ce vreau.

Gary știa că dacă Nick afla, l-ar fi omorît, dar nu-i

mai păsa. Oricum, băiatul avea să fie prea speriat ca să vorbească, urma să se ocupe el de asta. Se numea Jerome și voia să ajungă D.J. Gary tocmai îi oferise un post într-unul dintre cluburile pe care le conducea. Se purta ca și cum ar fi fost ale lui – uneori chiar își închipuia că erau cluburile lui, după cît timp își consuma ca să se ocupe de toate – dar de fapt îi aparțineau lui Nick Leary. Preferă să uite asta, pentru moment.

Jerome nu era poponar, Gary ar fi fost gata să parieze. Tocmai asta îl atrăgea cel mai mult – spre ghinionul băiatului. Începu să-și descheie încet pantalonii, privindu-i ochii. Văzu cum i se dilatau pupilele, cînd Jerome își dădu seama ce aștepta de la el.

Rîse, nerăbdător. Asta era partea care-i plăcea cel mai mult, care-l excita.

– Ia adu-ți aici scula de rîs.

Acum băiatul bătea în retragere, clătinînd din cap și fîlfîindu-și brațele, ca și cum Gary i-ar fi oferit un sandviș și încerca să-i spună că avea burta plină.

– Lasă-mă-n pace, dom'le, nu le am eu pe-astea cu poponarii...

Gary rînji din nou. Avea doi dinți de aur. Luceau în lumina soarelui care intra prin ferestrele din tavan. Era un om solid, cu pieptul ca un butoi și picioare scurte, pe care și le ținea acum bine proptite pe dușumea.

– Treci imediat aici, băiete. N-am chef de aere de mironosiță. Ia-o-n gură, scurt!

– N-ai decît să ți-o iei singur, Gary, eu nu m-apropii.

Băiatul se întoarse să plece, iar Gary îi aplică o lovitură amețitoare într-o latură a capului. Îl mai pocni de trei ori, tot mai tare, iar cînd Jerome căzu la podea, îl luă de păr și-l ridică în genunchi.

– Una din două, fiule. Sau faci treaba cu dinții-n gură, sau cu ei împrăștiați pe jos – da', de făcut, tot ai s-o faci. Ai priceput aluzia?

Acum băiatul plîngea, suspinînd.

În schimb, Gary rîdea de se prăpădea. Așa-i plăcea, să-i sperie – așa se excita și mai tare. Din nefericire pentru Jerome, se hotărî pe loc să nu-i ofere nimic în schimb.

Prin urmare, trebuia să fie mai convingător decît de obicei.

* * *

Lance Walker zăcea pe dușumeaua rece, legat fedeleș. Capul îi bubuia de durere, și avea gura uscată. Știa că fusese prins în cursă, iar acest lucru îl irita îngrozitor.

Brațele îl ardeau, legate strîns la spate, și știa că dacă ar fi fost dezlegat nu și le-ar fi putut folosi. Privi în jur și, ca prin ceață, distinse niște mașinării. Nu-și putea da seama ce anume erau.

Mirosea a mucegai, și deduse că se afla într-o pivniță. Liniștea care domnea în jur îi dădea de înțeles că proprietatea era pustie. Un moment, se întrebă dacă avea să mai

iasă de-acolo pe picioarele lui. Cumva, se cam îndoia.

Nu cunoștea prea des teama, dar acum era neliniștit la gîndul că se afla la discreția altcuiva. De obicei, oamenii erau la cheremul lui, iar Lance știa că ironia acelei situații i-ar fi încîntat pe mulți.

– Deci, te-ai trezit în sfîrșit?

Glasul îl făcu să tresară, și se întoarse cu greutate, pentru a-l vedea pe Nick ieșind din umbră, cu o țigară în mînă și cu zîmbetul pe buze.

– Mare sculă de căcat mai ești, Leary. Lasă-mă să mă ridic și luptă-te cu mine ca un bărbat. Da' ce, tu ești bărbat...?

Rostise cuvintele cu destulă ură ca să declanșeze un război de proporții moderate.

Nick rîse; era nevoit să-l admire. Deși legat și neputincios, individul încă mai avea curaj să-l sfideze.

– Nu te-nveți minte niciodată, așa-i, Lance? Oricare altul ar fi încercat să-l îmbuneze pe cel care l-a drogat și l-a legat burduf. Greu de cap ai fost încă din școală, și tot un tolomac ai rămas. Ia zi, unde mi-s banii?

Lance îl privi cu ochi arzători de ură.

– Toți și-au pierdut banii, Nick, știi foarte bine. Am pierdut totul, marfa a fost livrată și aruncată în mare. Ai fost de față, știi ce s-a întîmplat.

Nick își aruncă țigara lîngă capul lui, privind cum se ridica fumul. O stinse încet cu pantoful, după care își aprinse încă una. Apoi spuse încet:

– Tot ce știu, Lance, e că ți-am plătit cu toții un avans gras și pe urmă am așteptat pe malul mării, sub o ploaie de tot căcatu', și cînd am văzut baloturile aruncate peste bord, am ieșit din mașini unde era cald și bine ca să le adunăm, și ce să vezi, în clipa următoare sticleții mișunau peste tot.

Lance ridică din umeri cu dificultate.

– Se mai întîmplă. Știi și tu cum e, am mai trecut prin așa ceva și-i clar c-o să mai trecem. Așa merge traficul de droguri, păcat că-i ilegal, și gaborii tot încearcă să oprească operațiunile mai mari. Enervant, știu, da' n-ai ce să-i faci. Nu poți să cîștigi de fiecare dată, Nick.

Îngenunchind, Nick răspunse mai tare:

– Știu din surse sigure că-n baloturile aruncate peste bord erau de fapt paie, iar gaborii fuseseră anunțați cu cîteva zile înainte. Cînd au încetat să se mai țină după noi și s-au uitat în saci, și-au dat seama că toți fuseserăm trași în piept. Și acum, stau și mă-ntreb: cine-o fi putut pune toate astea la cale? Nu cumva tu, întîmplător?

– De unde-ai auzit balivernele astea? țipă Lance indignat, dar și cu o undă de teamă.

Nick zîmbi din nou, iar Lance știu că se terminase.

– Ți-ar conveni să afli, nu? Și-acum, pentru ultima oară: unde sînt banii mei?

Cea mai mare problemă a lui Lance era aceea că oricînd s-ar fi băgat singur la apă, doar din ambiție. Închise ochii și spuse cu glas gutural:

– Mă cac și pe tine, și pe banii tăi. Te crezi cel mai tare, nu, da' știu totu' despre tine, Leary, totu'. N-ar strica să ții minte asta.

Auzindu-l, Nick rîse – sonor, apăsat. Lance înțelese că, oricît ar fi urlat, nu-l putea auzi nimeni.

Se întrebă din nou unde era, deși știa că Nick n-avea să-i spună. Ridicîndu-se, acesta îl lovi din răsputeri cu piciorul în față, apoi îi strivi cu călcîiul nasul plin de sînge.

– Pe bune că mă scoți din țîțîni, Lance. Și-acum, pentru ultima oară – unde mă-ta mi-i mălaiu'?

* * *

Tammy își făcea cumpărăturile, în Brentwood. Hainele de pe ea costau destul cît să finanțeze munca pe-un an a unui misionar într-o țară din Lumea a Treia, iar ea era lihnită. Dar nu numai de foame. Hrana ei favorită provenea de la bărbații tineri.

Formă numărul lui Costas' și, cînd nu-i răspunse, se opri în ultimul moment înainte de a-i lăsa un mesaj. Nu era proastă. Niciodată nu lăsa mesaje sau S.M.S.-uri, care să poată fi folosite împotriva ei dacă se certa cu actualul amant.

Prima oară, cînd fusese la un pas de a fi șantajată, o lovise dureros. Crezuse că-l atrăgea personalitatea ei scînteietoare și sînii enormi. Nici o clipă nu-i trecuse prin

minte că la fel de importante erau credit cardurile ei fără fund. Așa că acum nu le mai cumpăra prea multe cadouri amorezilor, făcînd-o numai dacă îi foloseau mai mult ei decît lor.

Se învățase minte, iar Tammy era întotdeauna receptivă la nou. Făcea parte din farmecul ei – sau, cel puțin, așa credea.

Numai de și l-ar fi putut alunga din minte pe soțul ei pentru mai mult decît cinci minute în șir, totul ar fi fost în regulă.

Intră într-un mic magazin, atrasă de o poșetă Fendi neagră. În timp ce o examina, mîngîind pielea luxoasă, se hotărî să-și facă hatîrul. La doar șase sute de lire sterline, era un adevărat chilipir.

I-o înmînă vînzătoarei, zîmbind.

– O iau, scumpo.

Vînzătoarea, o blondă înaltă și drăguță, de vreo douăzeci și ceva de ani, îi zîmbi și ea, încîntată, și începu să împacheteze poșeta, iar Tammy îi dădu bucuroasă unul dintre cardurile ei Gold. Se așeză pe scaunul de sued, cu gîndul la îmbrăcămintea care să-i evidențieze cît mai bine poșeta.

– Îmi pare rău, doamnă Leary, dar cardul a fost respins.

Tammy o privi lung, înainte de a întreba încet:

– Poftim?

– Cardul. A fost respins.

Fata era și mai jenată decît ea – și, din cine știe ce motiv, acest lucru o făcea pe Tammy să se simtă cu atît mai rău. Își făcea cu regularitate cumpărăturile de-acolo, dar știa deja că aceasta avea să fie ultima ei vizită.

– Trebuie să fie o greșeală, scumpo, mai încearcă.

– Am încercat de două ori, doamnă Leary, și tot n-a mers. Poate alt card?

Vînzătoarea continua să zîmbească, dar forțat.

După încă cinci credit carduri, Tammy ieși din magazin cu mîinile goale. Obrajii încă-i mai ardeau de umilință, în timp ce se așeza la volanul Mercedes-ului ei sport.

Avea să-l omoare pe Nick. Fie și dacă era ultimul lucru pe care-l făcea în viața ei, avea să-i ia zilele nemernicului.

* * *

Sally se uita la video cu băieții, cînd ajunse Tyrell acasă. Nu-l luă în seamă, și nici băieții nu făcură mai mult decît să-i zîmbească scurt. Simțeau întotdeauna cînd atmosfera era încărcată, iar Sally, scumpa de ea, era în stare să creeze atmosferă pînă și pe Lună.

Era o cameră fermecătoare și, după noaptea petrecută la Jude, Tyrell se bucura mai mult ca oricînd să revină acolo. Numai în ambianța aceea calmă putea să se liniștească total. Avea să se tolănească pe canapea, cu

băieții, uitîndu-se la televizor, glumind și rîzînd cu el, privindu-le năzdrăvăniile și savurînd sentimentul de intimitate familială.

Pe cine ducea de nas?

Tyrell încă mai stătea în ușă, încercînd să se convingă singur, cînd cuvintele lui Sally îi izbiră auzul.

– Intri sau nu?

Vocea-i suna ca un lătrat. Vorbea cu el de parcă ar fi fost unul dintre copii. Tyrell, care considerase întotdeauna că apărarea cea mai bună e atacul, mușcă imediat momeala.

– Cu mine vorbești, Sal?

La auzul vocii lui, băieții își luară privirile dinspre ecran. Nu-și mai auziseră niciodată tatăl vorbind așa cu mama lor, și erau șocați.

– Știi ceva, Sal, mai scutește-mă, fată, că începi să mă calci pe nervi.

Sally abia reuși să nu rămînă cu gura căscată.

– Ce-ai zis?

Își auzi propria voce sunînd ascuțit, ceea ce o nemulțumi și mai mult.

Dar Tyrell nu se mai putea opri. Rîzînd, continuă:

– Ce-ai auzit. Acum vorbești cu mine, nu cu copiii sau cu prietenii lor. Sînt eu, Tyrell, soțul tău, omul care ieri și-a îngropat fiul și a trebuit să stea toată noaptea încercînd să liniștească o femeie căreia nu i-a mai rămas nimic pe lume. M-auzi ce spun? Nimic.

Știa că o făcea intenționat să se simtă prost, dar nu-i mai păsa. N-avea chef de așa ceva. Era obosit, voia să mănînce și să facă o baie. Și mai voia și să-și arunce costumul la gunoi, fiindcă n-avea să-l mai poarte niciodată.

În plus, îi venea tot mai mult să plesnească fața disprețuitoare a soției lui. Nu era sigur de ce, dar nevoia devenea tot mai puternică.

– Sus.

Băieții săriră de pe canapea, iar Tyrell îi privi cum fugeau din cameră. Uneori, vocea soției lui putea fi foarte rece – niciodată nu observase cu adevărat acest lucru. Acum stătea cu mîinile în șolduri, privindu-l amenințător.

– Intri aici, în casa mea, și-ncerci să mă pui pe mine la punct în fața copiilor mei, după ce tu ți-ai petrecut noaptea cu altă femeie? Îi simt mirosul, Tyrell. Simt jegul și duhoarea femeii ăleia și ale vieții ei, încă se mai agață de tine, după atîția ani. Iar acum, n-ai decît să te duci sus și să-ți faci bagajele, ca să te cari de-aici înapoi de unde-ai venit. N-am nevoie de tine. Nu avem nevoie de tine.

Nu știa cine era mai șocat de cuvintele ei – Tyrell sau ea însăși. Dar o căutase cu lumînarea. Ani de zile o căutase cu lumînarea. Ei bine, de data asta se terminase cu adevărat. Jude Hatcher cîștigase ceea ce-și dorise. Sally se întreba numai dacă era același lucru pe care-l dorea și omul din fața ei.

– Nu-ți pasă de Sonny al meu, nu-i așa? Niciodată nu ți-a păsat.

– Of, nu fi prost, Tyrell. Sigur că mi-a păsat. De ce să nu-mi pese? În felul lui, era un copil bun. Dar acum s-a terminat, și n-am de gînd să mai trăiesc cu Jude în viețile noastre. Nu mai pot. Dacă moartea lui înseamnă că de-acum încolo trebuie să-i fii alături, atunci n-ai decît. Eu m-am săturat.

Tyrell știa, în adîncul sufletului, că era just ce spunea.

– Îmi pare rău, Sally, dar în ultima vreme s-au întîmplat atîtea, iar Jude e distrusă...

– Nici nu mă mir.

– Nu fi sarcastică. Fiul ei...

Sally oftă.

– Știu că fiul ei a murit, dar ea e întotdeauna distrusă din cîte-un motiv, Tyrell. Te joacă pe degete, iar tu nici nu-ți dai seama. Dacă ieri nu era înmormîntarea lui Sonny, ar fi fost altceva. Stai mai mult timp acolo decît aici, și din cauza ei, nu a bietului Sonny. Dacă o făceai pentru Sonny, aș fi înțeles.

Vorbea printre dinți, și făcu un efort să se relaxeze.

Tyrell se lăsă să cadă într-un fotoliu. Era atît de confortabil, încît ar fi putut foarte ușor să se lase furat de un somn adînc, fără vise.

– Toată povestea asta trebuie să înceteze. Sau de-acum încolo rămîi aici, cu mine și cu băieții, sau s-a terminat, Tyrell – și vorbesc foarte serios. Nu trebuie să te mai apropii de Jude. Nu mai răspunzi de ea.

La asta, Tyrell izbucni în rîs – un rîs adevărat, aproape

isteric.

– Ei, nu mai spune! Iartă-mă, Sally, aveam impresia greșită că sînt un om în toată firea. Nu-mi dădusem seama că am schimbat o mămică cu alta.

În clipa următoare, sări din fotoliu și avu satisfacția de a-și vedea soția tresărind de frică.

– O, am ridicat tonul la tine, Sal? Iartă-mă. Să mă pun în genunchi și să sărut țărîna pe care-o calci? Sau, și mai bine, ce-ar fi să scriu de cincizeci de ori „N-am să mai fiu obraznic cu nevastă-mea"?

– Nu te mai purta ca un copil. Oricine ar crede că n-ai mai suferit niciodată. Sonny a murit, dar cu noi cum rămîne? Noi încă mai trăim, dacă n-ai observat pînă acum.

Tyrell o privi dezgustat, și toate sentimentele lui reale, reprimate, dădură pe din afară.

– N-ai putea niciodată să te ridici la nivelul lui Sonny, așa că nici măcar să nu-ncerci. Misiunea ta în viață a fost să-l menții străin de familie. Mă tot uitam la el cum încerca să-ți intre-n grații, să-ți placă. Era un copil și tu-l făceai să fie mereu neliniștit punînd mereu ordine după el și corectîndu-l tot timpul, cum vorbea, cum stătea pe scaun, cum mînca... Și totuși, avea mai multă viață-n degetul lui mic decît ai tu-n tot trupul!

Sally suferea de-acum, suferea cu adevărat. Numai la așa ceva nu se așteptase. Și totuși, știa că Tyrell avea dreptate – îl dușmănise pe băiat. Stătea în natura umană, dar

se simțea totuși vinovată.

– Dacă-s atît de rea, de ce nu pleci, Tyrell? Am impresia că nu faci decît să cauți un pretext. Ei bine, du-te, băiete, nu te reține, aruncă ea, izgonindu-l cu un gest. Am făcut tot ce-am putut pentru fiul tău, tot ce-am putut, și nu mi-a fost ușor, pot să-ți spun, A avut Jude grijă să nu se simtă bine printre oameni civilizați. Fura de la tine, fura de la familia ta, și de la mine fura. Și totuși, îl pui mai presus de mine și de ai mei? De nu știu cîte ori a luat banii băieților, iar ei n-au spus nimic. Așa că, du-te, Tyrell, du-te și trăiește cu zdreanța aia care l-a fătat pe scumpul tău Sonny Boy, iar pe mine și pe fiii mei lasă-ne să ne vedem în liniște de viețile noastre.

Tyrell știa că Sally avea tot dreptul să spună acele lucruri, dar nu-i convenea. Ar fi trebuit să respecte măcar faptul că Sonny murise. Nu era momentul să-l înjosească.

Își repezi degetul arătător în fața ei.

– Ascultă aici, Sal, și ascultă-mă bine. Mai am doar atîta... îi arătă el, cu degetele apropiate, pînă să-mi pun capăt zilelor de durere după băiatul meu. Îl visez. Mă gîndesc la el tot timpul. Așa de vinovat mă simt, că uneori nici nu mai pot respira, cînd știu ce s-a ales de viața lui. Așa că să nu-ndrăznești să mă faci pe mine țăran la mine-n curte! Fiindcă n-o să țină. De data asta, n-o să mai țină!

Își căută țigările prin buzunare. În timp ce-și aprindea una, Sally țipă la el:

– A, nu, nici vorbă! N-ai să-mi împuți mie aerul cu

fumul tău de țigară! Ăsta-i altul din năravurile scîrboase ale lui Jude de care iar te-ai luat!

Tyrell ieși din cameră, trăgînd adînc din țigară pentru a face cît mai mult fum. În timp ce urca zgomotos treptele, pufăi sonor, numai ca s-o enerveze. Apoi, în baie, dădu drumul la apă, se așeză pe capacul toaletei și începu să plîngă ca un copil.

– De unde-a luat pistolul, Doamne? Numai atîta să-mi spui! strigă el, peste zgomotul apei care curgea, în timp ce-și aprindea încă o țigară și se culca în cadă.

Nu se opri din plîns decît cînd apa ajunse rece ca gheața. Un moment, se întrebă dacă nu cumva suferise un colaps nervos.

Apoi ieși din baie și, ud leoarcă, își făcu bagajul. Urmărit de ochiul de vultur al soției lui, se îmbrăcă și ieși din casă fără o vorbă. Nu știa unde se ducea, dar de un lucru era sigur: nu mai putea sta sub acel acoperiș.

În B.M.W., își aprinse încă o țigară și, în timp ce trăgea fumul în plămîni, își dădu seama că pentru prima oară în ani de zile se simțea liber.

* * *

Angela Leary alergă în antreu imediat ce cheia fiului ei clănțăni în broască. Îi auzise mașina venind pe alee și îl așteptă, cînd Nick se prăvăli pe ușă.

– A-nnebunit, Nick! Praf a făcut dormitorul și...

Nick dădu din cap, obosit.

– Bine. Îmi dai și mie un ceai, mamă?

Nu părea deloc tulburat.

– Sigur că-ți dau, fiule, da' nu crezi că mai întîi ar trebui să vorbești cu Tammy?

Nick clătină din cap.

– Nu.

Apoi rîse.

– De ce să vorbesc cu ea? Oricum, o s-o vedem destul de curînd.

În timp ce vorbea, Tammy apăru valvîrtej pe scară. Nick își privi mama ca și cum ar fi spus: „Uite, vezi?"

– Bună, iubito. Ce-i cu tine?

– Ești beat!

– Las-că și tu ești urîtă, da' eu pînă dimineață mă trezesc.

Ca un bun irlandez ce era, tatăl lui susținea mereu că ăsta era singurul lucru cu cap pe care-l spusese vreodată Churchill – și nu greșea.

Nick o dădu pe Tammy la o parte din drum.

– Fă ceaiul ăla, mamă, mi-e o sete...

– Ce canalie ești, Nick! M-ai umilit, mi-ai anulat cardurile...

Nick rîse din nou.

– Ce vorbești, s-a și rezolvat? Credeam c-o să dureze mai mult...

Angela îi privea satisfăcută. Dacă Nick anulase

credit cardurile lui Tammy, avea să iasă cu păruială – iar ea, una, își dorea un loc chiar lîngă ring.

Alese bucătăria, în ideea că acolo nu erau prea multe obiecte casabile, știind că Tammy avea să arunce cu tot ce-i cădea sub mînă. Dar, prin cine știe ce minune, Tammy rămase pe loc, privindu-și soțul ca și cum nu l-ar mai fi văzut niciodată înainte.

Nick observă cît de drăguță arăta cînd nu era tencuită cu farduri, îi văzu curbele siluetei și expresia înfrîntă din ochii înroșiți de plîns, dar la fel de albaștri ca-n urmă cu ani de zile, în școală.

– Chiar ai fost în stare să-mi faci asta, Nick?

Dădu din cap, însă chiar și prin aburii alcoolului își dădu seama că făcuse un lucru îngrozitor. Poate nu și după părerile altora, dar în ochii lui Tammy, ceea ce făcuse era de neiertat.

Și cel mai rău era că nu voise decît să-i facă în ciudă.

Desfăcu larg brațele, iar Tammy se aruncă la pieptul lui. În timp ce plîngea, Nick o masă pe spate, sărutîndu-i părul și murmurînd vorbe drăgăstoase.

– Îmi pare rău, puișor, dar n-am vrut decît să-ți dau o lecție. Trebuie să încetezi cu toate cheltuielile astea, nu?

Tammy dădu din cap. Cu lacrimile încă șiroindu-i pe față, făcu un efort să zîmbească.

– Te iubesc, Nick. Știu că tu nu mă iubești, dar eu totuși te iubesc, serios!

– Știu, Tams. Dumnezeu să mi te țină, dintotdeauna

am știut asta.

Angela se întoarse în bucătărie, dezamăgită, și puse ibricul pe aragaz.

CAPITOLUL 9

Verbena nu era surprinsă că fiul ei stătea atît de mult plecat de-acasă. Se așteptase. Dar se mira că nora ei părea s-o acuze.

Tyrell plecase de la Sally de o săptămînă, stînd pe la prieteni, și nu părea să-și facă planuri de a reveni acasă. Nici prea nemulțumit nu arăta, cum i se întîmplase cu alte ocazii. Dar Sal era una dintre acele femei care pretindeau atenție totală, iar Verbena știa că oricine ar fi găsit în cele din urmă obositor acest lucru.

Acum, în timp ce Tyrell își bea cafeaua cu ea, îi puse întrebarea care o arsese toată săptămîna.

– Te duci acasă, fiule?

Tyrell oftă.

– Tare mă îndoiesc, mamă.

– Nu-ți poți abandona așa căsnicia. Viața înseamnă și compromisuri, lucruri pe care uneori nu vrei să le faci...

Nervos, Tyrell scutură din cap.

– Știu ce vrei să spui, așa că nu te mai obosi de pomană.

– Ce s-a întîmplat?

– Mamă, te rog, pot fie să fac tot ce vrea ea

douăşpatru de ore din dooşpatru şi să-nnebunesc, sau să-i arăt că pot trăi şi fără ea.

– Uşor ţi-e ţie să vorbeşti, dar cu băieţii cum rămîne?

Vocea Verbenei devenise mai răspicată, vizibil nemulţumită.

– Au să supravieţuiască. Voi avea grijă întotdeauna de copiii mei. Ce credeai, c-am să-i abandonez?

Verbena îşi boţi buzele, încrucişîndu-şi braţele pe piept – semn clar că era iritată.

– Chiar îţi închipui asta despre mine?

În glasul lui, chiar şi în poziţie, se simţea durerea. Pentru prima oară-n viaţa lui, îi venea să-i tragă o palmă. Nu ca s-o lovească, ci pentru a o trezi la realitate. Stătea închisă-n casa aia de prea mult timp.

Observîndu-i starea de spirit, Verbena spuse încet:

– Dacă le-ncurci pe toate, să nu dai vina pe mine. De data asta, numai tu eşti vinovat. Băieţii ăştia doi au nevoie de tine acum mai mult decît oricînd. Ar trebui să te duci acasă şi să ai grijă de ei. Şi-au pierdut fratele, să ştii.

– Iar eu mi-am pierdut fiul cel mare.

– Au nevoie să te ocupi de ei.

– Am să mă ocup eu de ei. Întotdeauna m-am ocupat.

Mama lui clătină din cap cu tristeţe.

– Ai grijă ce faci, băiatule.

Privind-o în ochi, Tyrell spuse cu tristeţe:

– Îţi arde de glumă, mamă? De Sonny n-am avut grijă?

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer.

Ochii Verbenei păreau să spună: „Și uite ce i s-a întîmplat."

Tyrell greșise, acum își dădea seama. Dar, cel puțin, fiul lui cunoscuse cîteva interludii de normalitate, momente fericite, în compania tatălui său. Trebuia să fie convins de asta, altfel ar fi înnebunit.

– Mulțumesc mult, mamă. Acum mă simt mult mai bine.

– S-a înhăitat cu cine nu trebuia, n-avea nici o șansă, cu maică-sa și stilul ei de viață. De-asta au băieții nevoie de tații lor. Și ai tăi au de-acum încolo nevoie de tine, mai mult decît oricînd, nu-ți dai seama? încheie ea, pe cel mai rugător ton.

– Asta n-a fost o farsă de puști care-a luat-o razna, mamă. Pistolul lui Sonny era un model scump. Trebuie să se fi băgat într-o treabă destul de grea. Poate că lucra pentru vreunul dintre dealerii lui Jude, nu știu – dar știu că trebuie să aflu, dacă vreau să-mi găsesc vreodată liniștea. Așa că nu-ncerca să mă pui într-o lumină proastă, fiindcă am făcut tot ce-am putut pentru Sonny.

– Nu încerc nimic, fiule, cred numai că părăsești prea ușor oamenii.

Tyrell își luă haina și geanta sport, prea obosit ca s-o mai contrazică. Plecase de la Sal doar de o săptămînă, dar deja se simțea alt om.

– Ai grijă să nu-ți creezi mai multe probleme decît ai

deja, îl preveni Verbena.

Fără voie, Tyrell rîse.

– Cînd voi afla ce s-a întîmplat, poate-am să reușesc să dorm din nou noaptea.

– Unde te duci?

În vocea ei se simțea teama. Tyrell zîmbi, străduindu-se să-și stăpînească sentimentele.

– Mă duc să aflu de unde avea Sonny al meu pistolul, și cine sau ce l-a făcut să-l ia la el, încărcat.

* * *

– Nick e pe-aici?

Glasul bărbatului părea impersonal, răsunînd din interfon, iar Angela întrebă cu voce puternică:

– Cine-l caută?

Știa bine regulile casei. Nu intra nici un necunoscut.

– Spune-i că-s Stevie D., mă cunoaște el, scumpo.

Angela intră în camera cu televizorul.

– Te caută cineva, fiule. Unul, Stevie D. A zis că-l cunoști.

Nick sări în picioare de pe canapea, zîmbind.

– Să intre! Nu ne-am mai văzut de nu știu cînd.

Continuă, tot mai vesel:

– Nu-l mai ții minte, mamă? Steven Daly. A luat cinșpe pentru jaf cu mînă armată. Cînd eram mai tînăr, mă-nvîrteam cu el, înainte să intre-n pîrnaie.

Angela dădu din cap încîntată. Își amintea.

– O, da! Mama lui era o femeie fermecătoare, Katherine Daly. A murit de cancer, acum cîțiva ani. M-am dus la înmormîntare.

Steven Daly parcurse aleea impresionantă, minunîndu-se să vadă cît de bine se ajunsese prietenul său, de pe vremea cînd fuseseră colegi de școală. Deși, la drept vorbind, cînd fusese condamnat, Nick se îngrijise să aibă ceva bani de cheltuială după gratii, și-i făcuse rost și de o celulă rezervată, printr-un prieten din administrația închisorii.

Stevie n-ar fi vrut să se afle acolo în acea zi, cu misiunea pe care o primise. Dar Nick avea să-l înțeleagă, de asta nu se îndoia.

Cînd parcă mașina, prietenul său îi ieși în întîmpinare, cu un zîmbet cald.

– E-n regulă, fiule? De mult nu te-am văzut.

Stevie îi dădu mîna, și se strînseră unul pe altul de antebrațe. Apoi, Nick își conduse vechiul prieten în casă, bucuros măcar acum că nevastă-sa tocmai își lepăda actuala armură.

Angela se agită la vederea lui Stevie, cu toate formalismele de rigoare, spunîndu-i ce dor îi era de mama lui și că-i plătise o pomenire chiar în acea duminică. Stevie îi mulțumi și el pentru că venise la înmormîntare și o compătimi că-și pierduse atîtea prietene.

În sfîrșit, Nick îl salvă și-l duse în bibliotecă. Odată

de nervos era, Stevie fu impresionat. Prietenul său turnă două pahare mari de scoțch.

– Sînt cu mașina, Nick.

– Ia și tu un taxi, tăntălăule. Mai ții minte, pe vremuri, cînd beai de nu mai știai de tine și tot ajungeai întreg acasă?

Stevie rîse.

– Țin, țin. Da', slavă Domnului, zilele alea au trecut, nu?

Rîzînd și el, Nick dădu din cap.

– Îmi pare rău de necazurile prin care-ai trecut.

Nick ridică din umeri, prefăcîndu-se indiferent.

– Se mai întîmplă.

– Data viitoare, au să se gîndească mai bine înainte să-ți facă figura, hmm?

Deși dădu din cap, Nick ocoli răspunsul.

– Nevasta și copiii ce-ți mai fac, Stevie?

– O.K. I-a fost greu la început, cînd m-am întors acasă după atîția ani de pîrnaie, da' revenim treptat la normal, înțelegi...

Nick știa cît de greu le era cuplurilor care stătuseră despărțite atîta vreme să revină la un stil firesc de viață. Avusese tot timpul de grijă ca Bernice să nu ducă lipsă de bani de-a lungul anilor, cum era și de așteptat. Spera numai ca așteptarea să fi meritat, pentru amîndoi.

– Și, ce mai faci, Stevie? N-ai făcut tu atîta drum doar ca să-mi dai bună-ziua. Care-i problema?

Stevie se așeză într-unul din fotoliile mari de piele, lîngă șemineu, privind în jur, la rafturile pline de cărți, înainte de a răspunde.

– Nu știu cum să-ți spun, Nick, da' trebuie, încercă el să-l ia pe ocolite. Și mai am nevoie și eu de o compensație...

Nick își privi cîteva momente prietenul, înainte de a remarca pe un ton neutru:

– Grele vorbe, Stevie. Te-am ofensat cu ceva, amice?

Amenințarea i se simțea clar în glas, pentru cine avea urechi s-o audă.

– Nu, Nick. Stai liniștit. E vorba de unul din oamenii tăi – Gary Proctor.

Nick oftă.

– Ce-a mai făcut?

– Nu știu cum să spun, Nick. Și-a ieșit din minți și trebuie să-l troznesc – adică, vreau să zic, să-l troznesc pe bune.

Nick își privi prietenul. Avea părul încă des și roșcat, deși acum era înspicat cu argintiu. Arăta ca un om recent ieșit din închisoare: ezitant, cu paloarea și reflexele nervoase ce păreau să dăinuiască o vreme. Dar dintotdeauna avusese reputația unui om nervos, iar Nick știa că Stevie nu se temea de el nicidecum. Mai îngrijorat era de ceea ce avea să spună.

Se ridică din fotoliu și turnă încă un rînd.

– Atunci, hai, dă pe gură.

Cu un oftat adînc, de parcă l-ar fi apăsat povara întregii lumi, Stevie continuă:

– O știi pe soră-mea, Laetitia?

Nick dădu din cap, nedumerit.

– Doar n-o fi luat-o careva-n ciomag, nu? Are pe puțin patruzeci de ani.

Prietenul său rîse forțat.

– N-am fost eu. Stevie. E cam lungă-n dinți pentru mine, fiule.

Acum, Stevie rîdea de-a binelea, cu un sunet plăcut în liniștea din cameră.

– Nu, nimic de soiul ăsta. Cu fiul ei e treaba. Are șaptișpe ani și-i un băiat de treabă. Vreau să ajungă D.J... cel puțin, așa voia, pînă a dat de Gary Proctor.

Nick se încruntă.

– Spune-mi ce-a făcut Gary și ce vrei de la mine. Dacă sînt șanse ca puștiul să-și arate talentele în vreun club de-ale lui, am să mă ocup personal. Dacă Gary i-a dat cu șutu', îl lămuresc eu, nici o grijă.

Stevie clătină iar din cap.

– Ar fi bine să fie așa de simplu. Da-i greu al dracu', Nick, mai greu decît termenu' cît am stat la răcoare.

Înghiți în sec, zgomotos.

– Gary l-a molestat pe băiat. Jerome, Dumnezeu să-l țină, s-a împotrivit, da' Proctor l-a făcut piftie, Nick. Băiatul a intrat în spital. Iar eu am să-i rup personal lui Proctor gîtul ăla, cu mîinile goale! N-o să se-ascundă nici

în spatele tău, nici într-al altuia, asta am venit să-ți spun.

Nick era intrigat.

– Cum, Gary l-a pocnit pe puști? De ce?

Furios, Stevie clătină din cap.

– Nu l-a „pocnit", Nick, l-a stîlcit în bătaie. Băiatul ăla o să zacă-n spital trei luni, pe puțin. Nu-i doar o trozneală. Proctor a încercat să-l violeze. L-a pus să stea în genunchi. Acum pricepi ce vreau să zic?

– Ce-a făcut?!

Stevie auzea neîncrederea în glasul prietenului său.

– Pînă la urmă, am scos totul de la Jerome. Crezusem că l-au croit amicii, sau așa ceva, înțelegi. Da' pînă la urmă l-am făcut să-mi spună ce s-a întîmplat. Băiatu-i într-un hal fără de hal, cum îți ziceam. Se pare că Proctor l-a dus într-un antrepozit nou pe care-l cumperi tu și i-a zis că-i aranjează o treabă, dacă Jerome îi ia muie.

– A făcut Gary asta?

Glasul lui Nick era tot mai neîncrezător.

Stevie dădu din cap, cu o mutră dezgustată.

– Jerome n-a vrut, și-atunci Proctor l-a atacat. A-ncercat să-l forțeze. Jerome, nici să n-audă – și, la drept vorbind, cine-ar fi vrut? Și-ți spun clar, Nick... împunse Stevie aerul spre prietenul lui, cu un deget tremurător, începînd să-și piardă controlul: băiatul ăsta nu umblă cu vorbe. Dacă el zice că s-a-ntîmplat, atunci așa a fost. Cel mai ciudat e că Jerome n-a spus că era rudă cu mine, fiindcă voia să se-ajungă pe cont propriu. Dacă știa

cine era, cred că Gary l-ar fi lăsat în pace, da acum trebuie să accepți că ai un pervers împuțit în cercul tău de asociați și e cazul s-o lămurești. Și pe de altă parte, Nick, amîndoi vom vrea ca treaba asta să rămînă discretă, din motive clare. De-asta am venit aici, să vorbesc cu tine față-n față.

Nick clătină iar din cap.

– Nu-mi vine să cred. Gary Proctor? Ești sigur că l-a bunghit bine?

Stevie începea să-și piardă răbdarea.

– Normal că-s sigur, ce paștele mă-sii! Asta-i o treabă prea serioasă ca să dau rasol, nu? El a fost, nici vorbă. Imaginează-ți cum m-am simțit cînd am auzit. Unul dintre cei mai vechi amici aici o trage-n cur, și ca să le pună capac la toate, mai e și-un violator!

Își goli paharul dintr-o mișcare. Nick îl privea, simțind cum devenea tot mai amenințător.

– Am putut să-i suport la bulău – și, crede-mă, unii dintre ei parc-ar fi fost în vacanță. Da' ăia erau adulți cu consimțămînt. Nu dau voie ca nepotu-meu să fie terfelit de bulangiul ăla. Să-l vezi cum arată. Praf l-a făcut Proctor! Și vreau să zic, la cîți le-a mai făcut-o, mm? Cîți băiețași a mai nenorocit și n-a pățit nimic, asta vreau să știu! Fiindcă treburile astea nu le spui la toată lumea, este? Ai și tu doi băieți, nu, și căcănarul ăla se-nvîrtește pe lîngă ei, și tu habar n-aveai că-n secret o trage la creț!

Logica din cuvintele prietenului său îl făcu pe Nick

să dea din cap.

– Unde vrei să-l razi?

Nick nu încerca să-i ia apărarea în nici un fel. Ceea ce făcuse Gary Proctor era de neiertat.

– Oriunde, da o s-o plătească, Nick. Bietul băiat e-n ultimul hal, iar soră-mea, săraca, ea crede că l-a caftit o gașcă, la pileală. Doar nu puteam să spun la nimeni ce i s-a-ntîmplat, nu?

– Sigur că nu. Îl sun pe Gary chiar acum. Are un Boxter mic în Bow. Nu i-l știe nimeni, și-i liniște acolo. Îl chem să vină și-l așteptăm împreună, O.K.?

Stevie dădu din cap.

– Mersi, Nick, știam eu c-ai să înțelegi, da' singur nu pot să-i fac felu'.

Nick clătină din cap încă o dată. Zarurile erau aruncate.

– Nu, vreau să fiu lîngă tine, ca s-aud și eu ce-are de zis.

Prietenul său zîmbi.

– Ei, multe n-o să prea zică, nu? Mai mult o să zbiere, și pe urm-o să geamă.

Și scoase din buzunar un box de metal.

Nick rîse împreună cu el – dar lumea care înainte de moartea lui Sonny Hatcher păruse atît de sigură îi dădea acum senzația că se întorsese cu fundu-n sus.

* * *

Tyrell era în noua lui locuință și-și răsucea o țigară de marijuana. De fapt, apartamentul era proprietatea lui – dar Sally nu știa nimic despre el. Cumpărase multe asemenea proprietăți de-a lungul anilor, iar acum era căptușit bine pentru bătrînețe. Trase din chiștoc și-și dădu seama că-i lipsise – îi lipsise acea libertate de a trage un fum și o dușcă de bere cînd avea el poftă.

Acasă, Sally făcea crize chiar și dacă-și aprindea doar un Marlboro Light, de teamă să nu ducă la toate celelalte vicii care-i treceau prin cap.

Numai de-ar fi știut...

Spera că Sally era bine. Vorbise cu băieții și nu păreau s-o ducă prea rău. Uneori, avea impresia că-l înțelegeau mai bine decît soția lui. În școală, se izbiseră de lumea adevărată, spre deosebire de Sally, care se ținea cît putea de departe de realitate. Semăna cu Jude mai mult decît bănuia, acum Tyrell înțelegea. Amîndouă fugeau de realitate, fiecare în felul ei – Jude cu drogurile, iar biata Sally, cu decorațiunile interioare, broderiile și gătitul.

Și le alungă pe amîndouă din minte, concentrîndu-se asupra prezentului. Nu mai dormise ca lumea de zile în șir, și începea să se cunoască. Pînă și cozile îi stăteau pleoștite.

Tyrell trecuse printr-un șoc cumplit, o știa, dar mai știa și că de fapt ceea ce-l ardea nu era durerea.

Îl ardea dorința de răzbunare.

* * *

Gary Proctor zăcea în pat, privind un film la video, cînd soția lui îi spuse că sunase Nick și-l aștepta la Bow. Era devreme, dar lui Gary îi plăcea să se culce și să se uite un timp la televizor, după cîte o zi stresantă.

Avea degetele învinețite de la bătaia pe care i-o trăsese acelui puști, dar o meritase, pentru că slăbănogul avusese neobrăzarea să se împotrivească.

Totuși, Gary îi dăduse o lecție de supraviețuire pe care n-avea s-o uite. Ridicîndu-se, se admiră în oglinda dormitorului, apoi strigă în josul scării:

– Maureen, adu-mi de băut, scumpo!

Gîndul la băiat îl făcuse să aibă o erecție parțială. Se trase de penis, savurînd senzația, și închise ochii, imaginîndu-și ce s-ar fi putut întîmpla.

Maureen intră cu paharul. Punîndu-l pe masa de toaletă, spuse pe un ton arțăgos:

– Ești așa de bun? Dacă intră copiii, grozav tablou ar mai fi pentru ei, nu?

– Mai du-te-n mă-ta, cață bătrînă.

Maureen însă nu se lăsă intimidată, răspunzîndu-i sarcastic:

– Îmi vine-n minte un ciob și-o oală spartă, Gal.

Apoi se strîmbă la el.

– Cin-să te mai vrea, în zilele astea? Nu prea mai arăți ca visul unei nopți de vară, este? Mai degrabă m-aș regu-

la cu cîinele.

La asta, Gary izbucni în rîs.

– Ori de cîte ori mă văd în oglindă, mi se scoală, Maureen.

Femeia își dădu ochii peste cap, replicînd cu răutate.

– Fiindcă ai o față ca o pizdă, Gary.

Ieși din cameră, rîzînd veninos. Fu nevoit să recunoască și el că era comic. Avea s-o rețină, pentru viitor. Avea haz, Maureen a lui, și la drept vorbind, altfel nici nu s-ar fi putut, ținînd seama de unele dintre figurile pe care i le făcuse de-a lungul anilor.

Gary se pieptănă pe îndelete, ca întotdeauna. Era singura lui vanitate. Nu se întrebă de ce-l chemase Nick, avea să afle curînd. Probabil mirosise o mică lovitură și spera să-i pice și lui ceva.

Vîrî capul în camera fiicei lui mai mici, care-i făcu încîntată cu mîna. Avea opt ani și stătea tolănită în pat, uitîndu-se la „Law and Order".

– Pa, tăticule. Ne vedem dimineață.

– Fii sigură, prințeso. Am să-ți fac micul dejun, mm?

Fata îi zîmbi adorabil, cu gura ei știrbă. Gary bătu și în ușa băiatului, care mormăi, ca întotdeauna-n ultima vreme. După ce o pupă pe Maureen pe obraz, ieși din casă, întrebîndu-se ce-i rezerva noaptea aceea.

În timp ce-și descuia mașina, fluiera satisfăcut printre dinți.

CAPITOLUL 10

Nick deschise garajul și intră. În colț se afla o sobă cu gaze Calor, pe care o aprinse cu dificultate. Lumina era slabă, dar suficientă, pentru un om cu vederea bună. Totuși era frig, și aveau nevoie de mai multă căldură decît cea de la foc, așa că scoase din buzunr o mică ploscă și două păhărele metalice. Turnă pentru amîndoi și sorbiră, în timp ce așteptau să sosească mașina lui Gary Proctor. Încăperea era goală, cu excepția cîtorva pungi negre de gunoi.

– Aici e liniște și pace, Nick. Ai ales foarte bine locul.

– Nu-ți face griji, n-o să ne deranjeze nimeni. Ăștia de pe-aici, chiar și dac-aud urlete, dau televizorul mai tare.

Umplu din nou paharele.

– Nici acum nu pot să cred, Stevie. Țin minte că mereu îi lua cu mașina pe băieții tineri cu care lucra. Da' pe-asta o făceam și eu, de la chefuri, de la una, alta... Sînt angajații noștri. Pur și simplu nu-ți vine să crezi, așa-i?

Sorbi iar din pahar, înainte de a continua:

– Crezi ca mai făcut așa ceva? Jerome n-a spus nimic, despre altul care s-ar putea s-o fi pățit?

Stevie clătină din cap.

– Nu prea avea chef de vorbă. Ce rahat de șarpe pervers am încălzit la sînul nostru, Nick! Îți dai seama, dacă se află, ce efect ar avea pentru tine? Știi cum sînt oamenii. Gary e mîna ta dreaptă, nu?

Nick știa că prietenul lui încerca să-l prevină și în același timp să-și justifice nevoia de a schilodi un om cu care fuseseră prieteni ani de zile.

Clătină din cap.

– Ba nu mai e de-acum.

Cîteva secunde, Stevie tăcu, înainte de a remarca:

– Dacă se află de chestia asta, oricine a fost amic cu el o să fie suspectat, inclusiv eu. Am băut o bere cu el cînd mi-au dat drumu', și tocmai asta nu pot naibii să-nțeleg. Cum de-a crezut c-o să-i meargă.

Se uitară pieziș unul la altul.

– Are copii, e însurat... Se vede clar cît de puține știi, nu? Crezi că le-ai văzut pe toate, că nu ți-a scăpat nimic, că te pricepi la oameni, că știi în cine poți avea-ncredere-n mă-sa... Și pe urmă, se-ntîmplă una de-asta și-ajungi să te-ndoiești de toți din jurul tău.

– Vrei să-l bubui și eu, pe lîngă tine?

Nick îl întrebase pe cel mai firesc ton.

Stevie ridică din umeri.

– Cum vrei, amice, da' te previn de pe-acum, Nick, o să se lase cu borș și mațe. Proctor va fi ca mort.

Își regretă cuvintele, dar știa că Nick înțelegea ce

voia să spună.

– Ascultă, Nick, dacă vrei, poți să te duci. Îți mulțumesc, da' dacă iese pe nasoale, n-am chef să fii și tu amestecat.

Încerca să-l ferească de o situație violentă, iar Nick aprecia just acest lucru.

– Știu, Stevie. O să le spunem la toți că era turnător. Confirm și eu, bine? Așa, băiatul n-o să fie implicat, iar în Gary n-o să mai aibă încredere nimeni, cîte zile o avea.

Clătină din cap încă o dată.

– Nu-mi vine să cred că discut toate astea cu tine. Ție-ți vine să crezi?

Stevie oftă teatral.

– Cinșpe ani am stat la pîrnaie, fără altcineva decît mîna mea dreaptă să-mi ție de urît. O dată nu mi-a trecut prin minte să mă uit la unu', la altu', și te-ai mira s-auzi de ce erau în stare unii, doar pentru două fumuri. Vreau să zic, un violator e destul de nașpa, da' un tip care să violeze alt tip? Vreau să zic, așa, unde o s-ajungem?

Nick fu scutit de a răspunde, cînd afară se auzi mașina lui Gary Proctor. De un lucru era sigur: trebuia să stea pînă la capăt. Altfel, n-ar fi dat bine pentru afaceri.

Era un scandal de care s-ar fi putut lipsi cu toții.

* * *

Gino intră în apartament trepidînd de nervozitate.

Nu-i plăcea să se aprovizioneze de-acolo. Era un bloc dărăpănat și, în urma tuturor spargerilor locale, toate apartamentele aveau capace metalice peste uși. Locul ideal pentru afacerile lui Lenny Bagshot. Cel puțin, făcea economie de împușcături.

După ce intră, ușa fu zăvorîtă zgomotos în urma lui, și un bebeluș de vreo nouă luni apăru în hol, mergînd într-un scăunel cu rotile. Fetița avea pe ea haine de firmă și trei lanțuri de aur. Urechile-i erau deja găurite, purtînd în total trei seturi de cercei.

Le zîmbi larg lui Gino și Lenny, care o ciupi de sub bărbie, făcînd-o să gîngurească încîntată.

– Cine-i dulceața lu' tăticu'?

Gino îl urmă pe tînărul cel înalt pînă în salon. Interiorul arăta ca o reclamă dintr-o revistă, iar acest lucru îl neliniștea pe Gino. Mereu se speria să nu murdărească pe jos sau să nu scape un vînt. Domnea o curățenie imposibilă, ceea ce nu se potrivea deloc cu lumea lui. Și maică-sa era curată, dar aici era ca-ntr-un spital.

Prietena lui Lenny era o blondă înaltă, pe nume Harriet – sau, pe scurt, Harry – o fată tipică de clasă mijlocie și foarte arătoasă. Arăta ca o stea de cinema – sau, cel puțin, așa i se părea lui Gino.

Lenny era înalt, slab și blond, tuns numărul unu. Se îmbrăca bine și fuma țigară de la țigară. Spre deosebire de majoritatea dealerilor din zonă, nu se atingea niciodată de marfă. Nu consuma droguri – punct. Pentru el, aceea nu

era decît o etapă spre o viață mai bună, și-și făcea afacerile urmărind numai securitatea și profiturile maxime.

Vorbea cu un accent cockney scrîșnit și glumea încontinuu. Din păcate, bancurile lui erau adeseori acide. Cu banii-n mînă, îți putea obține orice voiai. Putea obține și să mori, dacă încercai să-l țepuiești.

Cel puțin, așa se vorbea în cartier.

– Cît?

– Juma' de uncie.

– Lansezi vaporu' la apă, deci? Ce faci, dai un bairam?

Rîse de propriul lui banc.

– E pentru tine, Gino? Zi pe bune.

Celălalt clătină din cap.

– Normal că nu; o plasez.

Lenny rîse din nou.

– Mă bucur s-aud. Să nu te-atingi de heroină. Îți fură sufletul, băiete, și niciodată nu ți-l mai iei înapoi. Deci, te-ai reprofilat?

Gino scutură din cap cu tărie.

– Nu... nici vorbă. E pentru Jude Hatcher.

Nervozitatea lui îl mulțumea pe Lenny. Îi plăcea să-i sperie de tineri, ca să rămînă așa toată viața. Dacă băiatul ăsta n-o încurca, Lenny avea să-l angajeze permanent, dar era sigur că cocheta cu ideea de a lua H, iar atunci nu voia să mai aibă nimic de-a face cu el. Putea să aștepte, avea răbdare, trebuia să aibă. În jocul ăla, pîndeai și așteptai să

pice ocaziile. Nu umblai niciodată să le cauți. Băiatul ăsta, însă, avea stofă de dealer, așa că, dacă nu cădea în plasă, Lenny era dispus să-i acorde o șansă.

– Zi-i să aibă grijă, Gino. Asta-i marfă bună și, după tot rahatul prin care-a trecut, riscă s-o omoare.

Rîse din nou.

– Da-n fond, dacă dă-n primire, poa' să-l viziteze pe fi-su ăla al ei în iad, nu?

Sonny avusese un conflict cu Lenny chiar înainte de a muri. Gino habar n-avea ce se întîmplase, dar știa că Sonny fusese foarte ofensat. Îl privi cu teamă pe dealer. Știa că nu putea vinde decît cu acordul lui Lenny, care voia să-și cultive clienții pentru el însuși. Nimeni nu plasa în cartierul ăla fără aprobarea lui Lenny Bagshot.

– Prudența e mama înțelepciunii, Gino, fiule. Să ții minte asta, da?

Gino dădu din cap și-i întinse banii.

Peste două minute, era iar afară și trăgea în piept cu poftă aerul nopții.

Porni grăbit înapoi spre casa lui Jude. Îl aștepta cu nerăbdare, și-n noaptea aia voia și el să guste marfa.

Sosise timpul să cunoască viața. Cum spunea Jude, nu știi niciodată cînd îți sună ceasul, așa că mai bine fă-ți toate plăcerile cît apuci. Și oricum nu voia s-o încerce decît o dată, ca să vadă de ce făceau toți atîta tamtam.

* * *

– Haide, Tyrell, doar nu poți să stai iar aici de unul singur.

– Ba pot. Pot să fac orice vreau, acum sînt om în toată firea.

Louis Clarke rîse sonor. Era pe-atîta de blond, pe cît de brunet era Tyrell, și erau prieteni din copilărie. Louis era un tip chipeș, afemeiat – și cel mai loial om pe care-l cunoscuse Tyrell vreodată.

Venise la înmormîntarea lui Sonny Boy împreună cu frații lui. Deși Sonny îl furase în trecut, Louis adusese totuși o coroană de flori. Tyrell știa că o făcuse mai mult pentru el decît pentru fiul lui mort, dar îi era totuși recunoscător pentru gest.

– Ai avut cîteva luni grele, și se simte, nu? De ce nu te duci acasă, să stai de vorbă cu Sally, hmm? Pun pariu că-i distrusă.

– Am senzația că s-a terminat școala, ca să-ți spun drept. Vreau să stau și eu un timp de capul meu, să mă dumiresc. Da' mai ducă-se-n mă-sa toate astea. Acum, că tot ai venit aici, vreau să-ți cer o favoare.

– Orice, amice, zi-i pe nume.

Tyrell știa că Louis îi era un prieten adevărat – cinstit, fidel, și-l iubea ca pe un frate. Era singurul om căruia i-ar fi cerut acel serviciu, și totuși se întreba dacă nu cumva Louis va spune nu.

Trase adînc aer în piept. Se juca prin cozi cu degetele,

semn că era agitat.

– O să pară o nebunie...

Louis rîse. Luîndu-i dintre degete chiștocul de marijuana, trase cu sete.

– Ai părut tu și mai nebun de-atît, de-a lungul anilor.

Tyrell zîmbi, dar nu rîse, cum ar fi făcut în mod normal. Era o treabă serioasă, și dintr-o dată Louis înțelese acest lucru.

– Vreau să știu ce s-a întîmplt cu Sonny Boy al meu.

Louis îl privi întrebător.

– Dar știi ce s-a întîmplat cu Sonny Boy. Toată lumea știe, spuse el cu tristețe. Ascultă, Tyrell, a fost îngrozitor, însă chiar tu ai spus că ai fi făcut același lucru ca Leary, ăla...

Tyrell îl întrerupse:

– Nu de Leary vorbesc. Vreau să zic, cine l-a trimis pe băiatul meu acolo? Sonny, Dumnezeu să-l ierte, era un hoț mărunt, un nimeni. N-ar fi încercat o lovitură de calibrul ăla. Și-ntr-un apartament de la primărie îi era destul de greu să intre. Și încă ceva – pistolul. De unde avea Sonny un împuțit de pistol semi-automat?

Louis preferă să nu precizeze că, în ultima vreme, pistolul semi-automat era pentru mulți tineri un accesoriu la modă.

– Ascultă, omule, știu că te doare...

– Sigur că mă doar, da' nu de asta vorbeam acum. Ascultă-mă și gîndește-te logic la ce-ți spun.

Celălalt tăcu din nou. Nu știa ce să-i spună prietenului său. Totuși, mai încercă o dată să discute rațional cu el.

– Sonny a murit la o vîrstă tragic de prematură. Trebuie să treci peste asta...

Tyrell începu să strige. N-avea nevoie de platitudini – avea nevoie de un om care să-l asculte.

– N-ai auzit ce-am spus? Crezi că Sonny al meu, care abia putea să-și lege șireturile, era-n stare să pună la cale o spargere de calibrul ăla? Nici o vorbă din tot ce ți-am zis aici n-ai ascultat? Uită-te la mine, Louis, că nu-s nebun, și știu că-n noaptea aia era-n mișcare o treabă necurată. Unde-ar fi plasat Sonny prada dintr-o casă ca aia? De unde i-a venit ideea s-o spargă, întîi și-ntîi? Nu, băiatul meu a murit pentru lăcomia altuia. Acum înțelegi unde bat?

Louis înțelegea, și tare-ar mai fi vrut să nu înțeleagă, căci știa că prietenul lui nu-și făcuse niciodată iluzii în legătură cu fiul său. Jude purta toată vina.

– Deci, cine crezi c-a tras sforile?

Din aceste cuvinte, Tyrell înțelese că vechiul său prieten avea să-i stea alături orice s-ar fi întîmplat. Era conștient de consecințele răspunsului.

– Crezi că Jude a fost și ea implicată? întrebă în continuare Louis.

Tyrell rîse afectat.

– Nici într-un milion de ani – da' cineva știe cu cine avea de-a face Sonny. Trebuie să-i fi spus cuiva. Dacă

Jude prindea de veste, mi-ar fi spus mie, nu gaborilor. Sigur mi-ar fi vorbit. De-asta trebuie să aflu, altfel o noapte n-am să mai dorm liniștit în patul meu.

Dypă ce stătu cîteva momente pe gînduri, Louis îl întrebă:

– Deci, de unde începem?

Pentru prima oară în cîteva săptămîni de zile, Tyrell zîmbi cu adevărat.

– Știam eu că pot să contez pe tine, Lou.

Louis ridică din umeri, stînjenit.

– Sigur că poți. Și tu ai fi făcut același lucru pentru mine.

Dar, în sinea lui, era îngrijorat. La fel ca toți ceilalți, considera că Sonny Hatcher nu făcuse decît să ia la ochi pe cine nu trebuia și plătise cu viața. Punct. Dar cum să-i spună asta lui Tyrell?

– Indiferent de ce-ai nevoie, îți stau la dispoziție oricînd, știi bine.

Asta voia să audă prietenul său.

* * *

Tammy era singură, și se distra de minune. Sorta cupoanele de materiale pentru noul ei dormitor. Se hotărîse să redecoreze etajul, deși trecuseră doar nouă luni de cînd o făcuse pentru ultima oară.

Mobilul lui Nick sună. Leit-motivul din „Dam

Busters" o enerva, așa că se grăbi să răspundă. Nu observase că Nick și-l lăsase acasă. Trebuia să fi fost grăbit, niciodată nu ieșea din casă fără telefon. Fusese intrigată să afle de la soacra ei că plecase cu Stevie Daly.

De obicei, Nick își păzea telefonul de parcă ar fi costat o avere – cît și valora, cu toate numerele pe care le ținea în el. Pe display se aprinsese anunțul „Call", ceea ce-i trezi bănuieli. În mod normal, apărea numele apelantului.

– Alo?

Liniște.

Tammy privi telefonul, nedumerită. Ducîndu-l iar la ureche, zise încă o dată:

– Alo!

Telefonul amuți în mîna ei.

Nenorocitul ăla împuțit era încurcat cu una, după toate cîte i le zisese, după toate promisiunile lui!

Chiar atunci, se auzi telefonul fix, iar Tammy se repezi să răspundă.

– Alo!

Din nou, tăcere deplină.

Tammy își pierdu capul.

Mai trecuse prin asemenea situații. Ei bine, n-avea să se mai repede!

– Ascultă aici, fă curvo care strici casele oamenilor! Cînd oi afla cine ești, am să-ți smulg țîțele...

Legătura se întrerupse, iar Tammy se prăbuși pe podea, cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Nu conta atît de

mult faptul că avea o amantă, ar fi suportat asta, ci că putea face sex cu altcineva.

Cînd de ea nici nu se mai apropiase, de-atîta vreme...

* * *

Gary Proctor intră în garajul din Bow, numai zîmbete. Cînd îl văzu și pe Stevie stînd acolo, se lumină tot la față de plăcere.

– Salut, colega, cum merge?

Nimeni nu-i răspunse, și cîteva clipe rămase nedumerit.

– Care-i treaba?

Nick clătină din cap cu tristețe.

În clipa următoare, Stevie își luă avînd și-și repezi pumnul cu toată puterea în fața lui Gary. Acesta căzu la podea, cu răsuflarea tăiată. Totuși, se adună repede pe picioare, șocat. Făcea față la bătaie, dar știa că Stevie era mai tare decît el.

– Ce-i asta?

Părea sincer nedumerit și, o fracțiune de secundă, Stevie se întrebă dacă el era într-adevăr vinovatul. Dar nu se îndoia de propriile lui instincte. În schimb, mugi:

– Ești un poponar împuțit! L-ai luat pe nepotu-miu și-ai vrut să i-o tragi...

La auzul acestor cuvinte, Gary făcu ochii mari. Parcă l-ar fi lovit trăsnetul.

– Ascultă, Stevie, nu știu ce-ai auzit... începu el să se bîlbîie.

Stevie se repezi asupra lui, parcă nemaiavînd răbdare. Sub ploaia de lovituri, Gary se prăbuși imediat. Nick îi privea, întrebîndu-se ce să facă. Știa că degeaba ar fi încercat să-l oprească pe Stevie, și mai știa și că onoarea îi impunea să-l bată cît mai bestial. Cînd îl văzu pe Gary strîngîndu-se ghem și acoperindu-și capul, se bucură că nu încerca să riposteze, agravîndu-și situația.

Peste tot țîșnea sînge, iar Nick înțelese că boxul lui Stevie era cu țepi. Gary primi un pumn în cap cu atîta forță, încît Stevie fu nevoit să-și împingă genunchiul în umărul lui, ca să smulgă țepii din carne.

Involuntar, Nick se strîmbă, știind că durea îngrozitor, dar și că pedeapsa trebuia să fie pe măsura faptei, iar aceea fusese o crimă de proporții enorme. Mai existau homosexuali în cercul lor, gay pe față, care reușeau totuși să-și păstreze credibilitatea. Cei ce se țineau după copii provocau asemenea izbucniri de furie. În lumea lor, așa ceva nu se tolera niciodată – și era valabil și pentru bărbații cărora le plăceau fetele foarte tinere.

Sau, mă rog, fetele puțin cam prea tinere, în orice caz.

Crima lui Gary mai era agravată și de faptul că-l silise pe băiat – încă un lucru inadmisibil în cercul lor.

Stevie încerca să-ți tragă respirația, gîfîind sacadat. Sîngele țîșnise peste tot, chiar și pe tavan.

Nick îl trase de braț.

– Gata, prietene, îi e de-ajuns.

– Ba nu-i e.

Stevie pufăia ca o locomotivă, dar nu se lăsă pînă nu termină treaba.

Gary își privi fostul prieten.

– Te rog, Nick... Te previn...

Cuvintele abia i se auziră în spațiul strîmt al micului garaj, dar chipul lui Nick încremeni.

– Ce-o să faci? Ai să mă torni în legătură cu afacerile mele? întrebă el, încet.

Stevie îi privi cu interes. Rugător, Gary răspunse:

– Știi că n-aș face asta...

– Și atunci, ce vrei să faci? În legătură cu ce mă previi tu pe mine?

Era insulta supremă, și toți trei o știau. Ca fulgerul, Nick se transformă. Părea să se alungească din tot trupul, îndreptîndu-se cît era de înalt.

– Mă amenințI, băi? După tot ce-am făcut pentru tine, atîția ani? Acum ai incurcat-o, și ai fi-n stare să te iei de treburile mele, ca să scapi de cafteala pe care-o meriți?

Își retrase piciorul și-l lovi pe Gary în gură. Capul acestuia se smuci înapoi. Dinții începeau deja să-i cadă, cînd Nick se aruncă asupra lui.

Peste cinci minute, Stevie fu acela care-l opri, în sfîrșit. Din Gary Proctor nu mai rămăsese decît o masă de carne însîngerată. Stevie îi luă pulsul.

– E pe jumate mort, Nick.

Rînjetul lui Nick arăta sinistru, în lumina focului de la soba Calor.

Se duse în colțul garajului și reveni cu un bidon de gaz pe care începu să-l toarne peste Gary Proctor. Mirosul păru să-l trezească pe nenorocit. Se mișcă, încercînd să se întoarcă pentru a vedea ce se întîmpla.

– Îți arde de glumă, Nick? murmură Stevie.

În glas i se simțea teama.

Nick clătină din cap.

– Îmi arde din părți. Coșmelia asta-i a lui, nu a mea, de-aia am și ales-o să facem treaba. Aici n-are decît să se facă scrum, mi se rupe. A fost destul de naspa c-o trăgea-n cur, da' să mai aud și că m-amenință că vrea să mă-nfunde, să ciripească, după tot ce-a făcut...

Aprinse un chibrit și-l aruncă peste trupul prăbușit pe jos.

– Nimeni, și vreau să zic nimeni, nu se pune cu mine, Stevie. Și n-ar strica să ții minte asta, tu, mai ales.

Mirosul de carne arsă era înecăcios. Stevie întoarse capul dinspre Gary, care se zvîrcolea pe pardoseală, în timp ce-l învăluiau flăcările. Se auzi un zbieret înfundat.

– Hai să mergem, Stevie, bătrîne, vreau să beau ceva. Și presimt că și tu ai avea nevoie, spuse Nick, pe un ton glumeț.

Ieșiră, iar Nick încuie ușa. Lacătul era mare și greu, iar ușa blindată, dar urletele lui Gary continuau să se audă în noaptea calmă. Prin ferestrele murdare se vedea

pîlpîitul flăcărilor. Privindu-l pe Stevie, Nick ridică din umeri.

– Ei, de-acuma, o vreme n-o să și-o mai tragă-n cur, este?

În mașină, conversă despre de toate pentru toți, în afară de lichidarea fostului său prieten.

Stevie știuse dintotdeauna că Nick putea fi un om periculos, dar uitase cît de răzbunător era-n stare să devină, dacă i se punea cineva de-a curmezișul. Lecția din noaptea aceea era utilă pentru toată lumea.

CAPITOLUL 11

Lui Nick îi plesnea capul de durere. Regreta că băuse atîta, numai ca să-l ajute pe Stevie să-și calmeze nervii. Nu voise decît să se ducă acasă, să-și găsească pacea și liniștea și să se lămurească în legătură cu evenimentele din noaptea aceea. Și cînd colo, dăduse peste o nevastă scoasă din minți și mamă speriată, care stătea ascunsă în dormitor.

Numai de-așa ceva nu-i ardea. În ultima vreme, viața lui devenise ca o telenovelă – crize peste crize.

– Tammy, te rog, probabil a greșit numărul...

Tammy îi auzi plictiseala în glas și înțelese, în sinea ei, că mergea prea departe, dar nu se mai putea opri. Parcă i-ar fi stat un drac pe umăr, servindu-i cu linguriță numai replici enervante, calculate parcă anume să-l înnebunească pe soțul ei.

– Să nu-ndrăznești să-mi vii cu baliverne de-astea, auzi...

– Femeia asta misterioasă a scos vreun cuvînt? Nu. I-a apărut ca prin minune fotografia pe display? Nici. Putea să fie oricine, Tammy. Ce mama mă-sii, ți-ai pierdut mințile? Îți imaginezi gagici peste tot, și totuși mă

cunoști mai bine decît oricine...

Tammy ar fi vrut să-l creadă, dar toată noaptea se torturase singură, ajungînd la o gelozie frenetică. Nu se mai putea discuta rațional cu ea – și o știa chiar mai bine decît el.

– Pun pariu că v-ați prăpădit de rîs, amîndoi, nu? Știe despre noi? Despre așa-zisa noastră viață împreună? Hai, răspunde-mi, secătură împuțită ce ești...!

Chiar în timp ce țipa aceste cuvinte, ar fi vrut din toată inima să se oprească, dar îi era imposibil.

Nick răspunse încet, printre dinți:

– Te previn pentru ultima oară, Tammy: nu în noaptea asta, scumpo. N-am chef de scenele tale, e clar?

În glas i se simțea o notă periculoasă, iar Tammy știa că nu era momentul să insiste – dar, din păcate, continua s-o mîne diavolul. Îi înfipse în față un deget cu unghia manichiurizată perfect, abia stăpînindu-se să-l zgîrie, ca să-i provoace o reacție reală. Căci asta era tot ce-și dorea de la Nick: o reacție. Orice ar fi fost de preferat în locul acelei indiferențe.

– Știi și tu, știu și eu, că ascunzi ceva. Te cunosc de mult, și acuma văd că toate se leagă. Nopțile cînd vii tîrziu, băutura, învîrtelile cu așa-zișii tăi amici... și toate astea, de la un om care, dacă pierdea un singur episod din „Buffy", era deprimat o săptămînă! Ei bine, te avertizez, Nick, fă bine și spune-o să-și ia cracii la spinare, cine măsa o fi, fiindcă dacă pun mîna pe ea, n-o să mai fie-n stare

să se reguleze cu bărbatu' nimănui, darmite cu-al meu!

Nick continua să-și soarbă ciocolata fierbinte, încercînd să se calmeze înainte de a-și pierde răbdarea. Încă se mai gîndea la Gary Proctor și la ceea ce-i spusese acesta, încă nu-și revenise după obrăznicia amenințării. Nu dovedea altceva decît că, în ultimă instanță, nu puteai avea încredere în nimeni.

Toată acea prietenie de ani de zile nu însemnase nimic. Gary știa totul despre afacerile lui Nick – ceea ce fusese un motiv suficient în sine ca să-l lichideze. Dar principiul era acela care conta, își spunea Nick. Era înconjurat de trădători – ca Lance Walker.

Tammy, văzînd că nu-i captase atenția, începu iar să zbiere. La auzul propriilor țipete, se simțea rușinată și umilită. Dar el o adusese acolo, și nu se credea în stare să-l ierte pentru asta.

Revenind brusc în prezent, Nick răcni:

– Ai luat-o pe-alături, Tams. Și acum, schimbă naibii placa! Uneori, îmi vine să-mi caut o amantă doar ca să ai de ce te smiorcăi.

Cuvintele lui o făcură să amuțească, așa cum fusese de așteptat. Temele de gîndire o reduceau mereu pe Tammy la tăcere. Dar își reveni curînd.

– Și-atunci, unde-ai fost azi-noapte? Și Stevie Daly ce-a căutat aici? Venise să-și scoată pîrleala după pîrnaie, cred. Ce-ai făcut, i-ai împrumutat una din șteoarfele tale?

Nick înghiți ultima sorbitură de ciocolată.

– Mai taci din gură, tîmpito, că n-am de gînd să-ți răspund la nici o-ntrebare. Și înainte să-ncepi iar, Tams, o vorbă dacă mai aud, plec din casa asta și nu mă mai întorc pînă cînd sau taci dracu' din gură, sau te cari în mă-ta.

Dar Tammy nu mai putea să se oprească. Parcă i-ar fi dat cineva volumul la maximum, lăsînd aparatul în funcțiune. Lui Nick îi venea s-o scoată din priză o dată pentru totdeauna, și-și imagină că o strîngea de gît.

De ce-l făcea să se simtă atît de vinovat?

Îi dăduse tot ce-și dorea.

În afară, firește, de singurul lucru care o interesase vreodată cu adevărat.

Trecu pe lîngă ea și, luîndu-și cheile mașinii, ieși iar din casă. Tammy încă mai zbiera după el, cînd se urcă în Range Rover și plecă.

Nick știa că amenințarea lui avea s-o împiedice să doarmă. Acum chiar urma să creadă că avea o femeie, și că la ea se ducea – dar lui nu-i mai păsa. Mai dormise și altă dată în mașină, putea s-o facă oricînd.

Mai ales dacă asta-l scutea de trăncănelile și urletele nevesti-sii.

* * *

Carlos Brent era surprins să-l vadă pe Tyrell la el în casă – fie și din simplul motiv că Tyrell nu se amesteca niciodată în loviturile de mare calibru. Tyrell se ocupa de

murdăriile mărunte – uși, recuperări de datorii, și așa mai departe. Mai și cumpăra debite – așa-și adunase cea mai mare parte din bani.

Carlos îi vînduse cîteva datorii de-a lungul anilor și, la drept vorbind, cîștigase cînd majoritatea oamenilor n-ar fi avut decît de pierdut. De fapt, Tyrell folosea o rețea de subalterni Rasta cu atitudini dure și tendințe violente care făcuseră din el o legendă. Dar, în materie de crime serioase, nu s-ar fi putut spune despre el că era un om rău. Avea forța și legăturile necesare, însă nu se deranja să și le folosească.

Fraierul.

Carlos ar fi ras totul, cît ai clipi, dacă ar fi avut norocul unor relații cu oameni ca alde Clarke.

Erau niște legende vii. Cruzi și lipsiți de scrupule, se aflau la originea unora dintre cele mai nebunești și înspăimîntătoare incidente din lumea criminală. Nimeni nu s-ar fi puss cu ei – cel puțin, nici un om cu mintea întreagă, iar Tyrell se afla în grațiile întregii familii, cel mai tînăr Clarke considerîndu-l aproape că pe un frate.

Pe scurt, Carlos Brent îl considera pe Tyrell Hatcher un fraier. Dar tot îi dădea ce i se cuvenea – în virtutea prieteniei lui cu familia Clarke.

Sarcina persoală a lui Carlos era aceea de a face rost de fiare. Procura arme pentru tot felul de oameni și tot felul de situații. Cu asta se ocupa, și chiar dacă el însuși o spunea, adevărul era că o făcea foarte bine. Nici uneia

dintre armele lui nu i se putea lua urma și nici una dintre ele nu putea conduce poliția pînă la el. Carlos era mult prea abil pentru așa ceva.

Singurul mod în care i s-ar fi putut înfunda era să-l toarne cineva la poliție, iar acest risc era aproape exclus.

Avusese el grijă.

Carlos mai știa și despre fiul lui Tyrell. Deși o parte din el îl compătimea din toată inima, unei alte părți puțin îi păsa de moartea micului nemernic. Totuși, pe-asta o ținea pentru el, și continua să simuleze compasiunea de rigoare.

Fapt era că Tyrell venise cu prietenul lui, Louis, care deși nu era tocmai de categoria grea, avea relații influente, datorită celor trei frați ai lui. Familia Clarke era în topul anului, mai ales că tindeau să aplice metode mafiote. Louis însuși fusese întotdeauna considerat cam imprevizibil, și nu putea fi trecut cu vederea. Mai ales cînd îl lua cu el și pe fratele său, Terry. Prin urmare, Carlos făcea pe binevoitorul, deși nu voia decît să se vîre-n pat lîngă ultima sa amoreză.

Flora era o blondă de optsprezece ani cu sîni mari (condiție obligatorie, pentru Carlos), picioare lungi și fund pietros. Singurul ei defect era accentul din Bradford foarte puternic, dar cum nu avea nimic important de discutat cu ea, Carlos i-l putea trece cu vederea o vreme.

– Cred că ți-a fost greu, dom'le.

Încerca să vorbească pe un ton cît de cît emoționat,

dar tot sec suna, pentru că nu simțea altceva decît că-i venea să caște.

Tyrell înclină din cap, conștient că celălalt nu-i prea dădea atenție, dar nu avea ce face. Terry Clarke, cel mai tînăr dintre frați, avea însă alte opinii, pe care și le exprima cît mai zgomotos.

Terry avea o fire irascibilă. Era renumit pentru agresivitatea lui și, considerînd comportamentul lui Carlos o insultă personală la adresa lui și a familiei, spuse sarcastic:

– Ce e, amice, te reținem cumva?

Carlos îl privi uimit.

– Ce zici...?!?

Deznădăjduit, Louis închise ochii.

– Las-o moartă, Terry.

Fratele său, însă, clătină din cap. Era un tînăr înalt și impunător, conștient de puterile lui pînă-n pînzele albe.

– Aiurea! Ne-am anunțat dinainte, nu i-am bătut la ușă pe nepusă masă, nu?

Se întoarse din nou spre Carlos.

– Dacă nu voiai, n-aveai decît să spui, amice. Vrem doar să ne răspunzi la cîteva întrebări, atîta tot. Că doar n-or fi din știința rachetelor.

Terry avea o problemă personală cu Carlos, dar nu i-o spusese niciodată. Îi purta pică, fiindcă furnizase armele care în cele din urmă fuseseră folosite asupra unor oameni de-ai fraților Clarke, într-un atac din răzbunare. Știa că era meseria lui și nu avea nimic personal, dar tot

îl rîcîia.

– Tot ce vrem să ştim, Carlos, e dacă tu ai procurat pistolul pe care l-a folosit fi-su. Acuma vrei s-o scol pe Anne Robinson din pat ca s-o întreb, sau ai să-mi răspunzi singur la-mpuţita asta de-ntrebare ca să putem şi noi să ne ducem acasă şi să mai şi dormim niţel?

Louis zîmbi. Terry era cam japiţă în unele privinţe, dar o japiţă simpatică. Îl plăceau cu toţii, atît bărbaţi cît şi femei, spre marea amărăciune a lui Renee, îndurătoarea lui prietenă şi mamă a celor cinci copii. Pe partea cealaltă, odată fugărise trei oameni prin tunelul Rotherhithe cu un satîr, şi pe-atunci n-avea decît şaptesprezece ani. Asemenea întîmplări se ţineau minte, iar Terry o ştia mai bine decît oricine.

Carlos îl privea abătut, dar şi cu furie. Era un om masiv, pe jumătate spaniol, pe jumătate antiguan. Moştenise temperamentul mamei sale spaniole şi flerul în afaceri al tatălui din Antigua. La modul cel mai cinstit, nu putea înghiţi un asemenea afront; trebuia să riposteze, şi numai de-aşa ceva nu-i ardea.

Tyrell, însă, salvă situaţia.

– După cum vezi, Carlos, moartea lui Sonny Boy al meu a stîrnit mare vîlvă în comunitatea noastră.

Carlos, însă, era prea nemulţumit. Aproape se hotărîse să le vîndă un punct, dar acum era decis să nu le mai dea nimic.

– Ascultaţi, băieţi, dacă v-aş vinde-n seara asta nişte

pocnitori, și ați împușca alt asociat cunoscut cu ele?

Dădură cu toții din capete.

Expansiv, Carlos își desfăcu brațele, pentru a fi cît mai convingător.

– Ei, și dacă victima ar avea niște frați care-ar vrea să știe care-i faza și cum stă treaba, și eu le-aș asculta trista poveste...?

Dădu din cap spre Tyrell.

– Nu e din lipsă de respect, amice. Da' dacă, după ce-i ascult, le-aș spune cui am vîndut fiarele, și ei ar venit după voi, cu mine ce s-ar întîmpla?

Tyrell zîmbi.

– Ai crăpa.

Carlos rîse.

– Tocmai. Și-atunci, de ce să dau din gură pentru voi? Eu vînd marca, vă privește ce mă-sa faceți cu ea, nu? Răspund la o cerere, nici mai mult, nici mai puțin. Dacă nu v-aș vinde vouă, ar veni să ceară alt bulangiu. Și, pot s-adaug, la un preț mult umflat. Nu răspund de folosirea nici unui fier cumpărat de la mine, și din păcate nu pot nici să încalc legea discreției, fără să devin un Bertie Smalls al Sudului Londrei. Înțelegeți ce vreau să zic?

Tyrell oftă.

– Are și el dreptate.

Îl durea s-o spună, dar trebuia să fie drept. Nici lui nu i-ar fi convenit să-l audă pe Carlos predicînd tuturor cine ce cumpărase. Ar fi ieșit un haloimăs de nedescris.

Carlos știa că era pe cale să cîștige.

– Niciodată – și repet, niciodată – nu vorbesc despre nici una din tranzacțiile mele, cu nimeni. Dac-aș vorbi, copoii ai veni încoace așa de repede, c-ar pîrli asfaltul de pe șosea. M-au și umflat, și tot mi-am ținut clanța, cum știți foarte bine.

Îi privi pe toți trei, înainte de a continua. Făcuse opt luni pentru posesie de arme de foc, după care scăpase pe baza unei chichițe tehnice în legătură cu percheziția poliției, prin mașinațiile unui avocat foarte scump și elocvent.

– Așa că mă tem că nu pot să-mi schimb în nici un caz practicile de afaceri, cum vreți voi. Îmi pare rău pentru băiat, dar lucruri de-astea se mai întîmplă. Nu pot vorbi despre nimic în legătură cu tranzacțiile individuale, cum v-am explicat. Ceea ce pot să vă spun, însă, e că n-am știut dinainte despre nimic din ceea ce avea să i se întîmple băiatului tău. Oamenii îmi cumpără fiarele. După aia, ce fac cu ele, îi privește.

Era un răspuns sincer, prietenos, iar Carlos tocmai scăpase dintr-o situație foarte periculoasă.

Zîmbi dezarmant.

– Un lucru am să vă spun, totuși, și anume: nu căutați prea departe. De multe ori am observat, în trecut, că informațiile pe care vrei cel mai puțin să le auzi se găsesc la tine-n ogradă.

– Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Tyrell, care nicio-

dată nu avusese prea multă prezență de spirit, și încă mai încerca să înțeleagă.

– E doar o observație, atîta tot, ca de la un frate la altul, răspunse Carlos, zîmbindu-i.

Tyrell dădu din cap, înțelegînd în sfîrșit ce voia să-i transmită traficantul de arme și recunoscător pentru ajutor, deși între timp dedusese și el atîta lucru.

Același nume se învîrtea prin capetele tuturor celor aflați în încăpere.

Jude Hatcher.

* * *

Nick privi ce mai rămăsese din Lance Walker și oftă. Duhoarea era incredibilă, iar imaginea vechiului său adversar zăcînd pe dușumeaua murdară nu-l impresiona cu nimic.

– Arăți ca-ntr-un film de Hammer Horror.

Lance îl privi cu ochii înfundați în cap.

– 'Te-n mă-ta...

Abia reușea să mai vorbească, îngălat și cu mare caznă. Numai ura îl mai ținea în viață, și o știau amîndoi.

– Ba du-te tu-n mă-ta, că ești un poponar.

Lăsîndu-se pe vine, Nick îl privi în față. Rezistența lui fizică îl uimea.

– Ești ca și mort. Știi, nu?

De data asta, Lance nu mai răspunse. Intra din nou în

comă.

Nick se ridică și, îndepărtîndu-se de mormanul de zdrențe murdare, își aprinse încă o țigară, ca să nu mai simtă mirosul. Peste zece minute, aruncă peste Lance o găleată de apă, ca să-l trezească.

– Mă duc să-mi iau un biftec în sînge și-o sticlă de vin. Am să mă gîndesc la tine, cum zaci aici și mori.

Îi zîmbi din nou.

– Ai ceva să-mi spui? Dacă vorbești, te scutesc de alte chinuri – jur!

Lance începu să tușească.

– Gogoși...

Era ultimul răspuns, și o știau amîndoi.

Nick oftă încă o dată, jucăuș și prietenos, cu sunetul reverberînd printre pereții umezi de beton.

– Merge, să zicem. Hai salut. Lance, să nu faci nimic ce n-aș face și eu, da?

Și plecă, rîzînd și ascultîndu-l pe Lance Walker cum îl făcea în toate felurile.

* * *

Gino privea acul pe care i-l oferea Jude. Își suflecase mîneca și-și aplicase chiar și garoul pe brat. Vena i se umfla frumos, iar adrenalina provocată de gîndul la ceea ce avea să facă îi accelera bătăile inimii.

Dar nu de emoție, ci de teamă.

– Vrei s-o fac eu, iubitule?

Vocea lui Jude era joasă și gîjîită, iar ochii încețoșați de pe urma dozei mari pe care o luase mai devreme. Acum arăta mai blîndă; din privire îi dispăruse expresia hăituită și nervoasă asociată cu jinduirea după doza următoare. Lui Gino îi pieri dintr-o dată orice teamă.

– Trage draperiile, fiule, intră în lumea ta și relaxează-te.

Îi apropie brațul de ea și bătu în vână cu un gest expert. Continuînd să zîmbească, înfipse acul sub piele.

Mai întîi, injectă încet heroina în fluxul sangvin, apoi trase sînge, spălînd cu el interiorul seringii, înainte de a împinge definitiv în trup sîngele și reziduurile de drog.

Gino privea totul ca și cum i s-ar fi întîmplat altcuiva. Apoi efectul îl izbi, și rămase culcat pe spate, cu ochii închiși.

În timp ce zăcea astfel, Jude se duse la bucătărie după vasul de spălat. Aruncă în chiuvetă toate farfuriile murdare și reveni cu bolul gol, punîndu-l pe podea, lîngă Gino. Era și timpul. Băiatul începu să icnească, imediat ce trupul lui încercă să respingă substanța străină.

– Rezistă, Gino, pînă la urmă o să merite, fiule.

Tînărul transpira și voma. Nu mai auzea decît rîsul lui Jude, care-l asigura că devenea tot mai ușor, cu timpul...

* * *

Angela bătu ușor în ușa dormitorului.

– Pleacă.

Nu mai striga. Vocea lui Tammy abia se auzea, iar Angela deschise ușa și intră.

Dormitorul acela o uimise dintotdeauna. Era mai mare decît tot apartamentul în care locuise ea în copilărie. Își văzu nora ghemuită pe patul lat de șapte metri, arătînd atît de mică și părăsită încît, pentru prima oară în viața ei, Angela simți un fior de milă pentru ea.

– Nu vorbește serios, Tammy.

Lui Tammy îi tremura buza de jos, iar ochii ei albaștri erau înroșiți de plîns. Cînd își văzu soacra în dormitor, fără obișnuia ei expresie disprețuitoare și vorbindu-i atît de frumos, nu mai rezistă.

Izbucni încă o dată în lacrimi.

Angela se așeză pe marginea patului, bătînd-o cu blîndețe pe spate.

– Gata, Tammy. Vrei să-ți aduc să bei ceva? Un ceai?

Clătinînd din cap, Tammy se ridică încet. Înghiți un nod, zgomotos, înainte de a spune, printre smîrcîieli și tuse.

– E niște brandy în barul de-acolo...

Angela n-avea nimic împotriva unui strop de tărie, așa că se duse la bar și turnă două pahare măricele.

– Haide, scumpo. Bea-ți brandyul, o să te învioreze.

Secătuită de-atîta plîns, dar încă tremurînd de emoție, Tammy sorbi cu poftă, tușind cînd alcoolul îi arse gîtul.

– El te-a trimis aici?

Vocea-i era scăzută și răgușită, de cît strigase și plînsese – dar și plină de speranță. Dacă Nick își trimisese mama acolo, însemna că-i păsa, însemna că venise acasă anume pentru ea.

Angela clătină din cap cu tristețe.

– Nu, Tammy. Dar nu te mai puteam auzi plîngînd.

Cîteva momente, tăcură amîndouă. Trecuse atîta timp de cînd nu mai stătuseră așa de vorbă, încît totul părea nenatural, forțat...

– Deci, nu s-a-ntors?

Încă o dată, Angela clătină din cap.

– N-a fost nimic serios în tot ce-a spus, iubito, nu mai are pe nimeni.

Tammy zîmbi cinic.

– Aș vrea să te pot crede, dar știu că are pe cineva. O simt în mine...

Angela oftă.

– Te iubește, știi doar că te iubește. Chiar dacă ar avea pe alta, n-ar însemna nimic, Tammy. Tu ești cea mai importantă din lume pentru el.

Își desfăcu iar brațele, gesticulînd, arătînd în jur, prin încăpere:

– Uită-te ce casă ai, fetițo, nu ți-ar fi dăruit toate astea dacă nu ținea la tine. Nu ți-ar fi cumpărat mașini și ceasuri, și toate celelalte, dacă nu-i păsa de tine, nu-i așa?

Lui Tammy îi plăcea să audă asemenea cuvinte, deși în urechile ei sunau fals. Nick îi făcea cadouri numai

fiindcă încerca să-i satisfacă toate nevoile materiale, și să fie și el cu conștiința împăcată. Și totuși, Tammy ar fi renunțat la toate și s-ar fi întors în apartamentul primăriei unde locuiseră imediat după căsătorie, dacă asta ar fi reînviat apropierea dintre ei.

Dacă Nick ar mai fi cuprins-o doar o singură dată în brațe la fel ca atunci. Acesta era lucrul după care tînjea cel mai tare, acel sentiment de siguranță, în brațele lui, dorită de un bărbat pe care-l iubea atît de mult încît simțea o adevărată durere fizică doar privindu-l.

CAPITOLUL 12

Gino avea senzația că-l lovise un camion. Era ora nouă și jumătate dimineața, și-l durea tot trupul. Pe deasupra, îi mai era și o sete incredibilă, îi venea rău de la stomac, iar cafeaua pe care o băuse părea grea ca plumbul. Jude îl sfătuise să-și astîmpere setea cu băuturi carbogazoase cît mai dulci, pentru că alungau și dorința de a lua o doză, pînă-și revenea. Gino reținuse acest detaliu, pentru viitor.

Peste cîteva zile, avea să înceteze să mai mănînce normal, iar în cîteva săptămîni urma să-nceapă să slăbească. Tot cîteva săptămîni mai avea și pînă la durerile insuportabile în urma cărora ar fi făcut literalmente orice ca să-și procure o doză.

Pe moment, însă, toate erau încă noi pentru el, iar Gino se hotărîse să profite la maximum și să îmbrățișeze noile senzații cu toată demnitatea de care era în stare. Intră în baia murdară și se uită în oglindă. Avea cearcăne sub ochi, iar pielea-i era palidă și cojită. Fu șocat de felul cum arăta și înțelese că maică-sa și-ar fi dat seama din primul moment că luase droguri. Acesta era lucrul de care femeia se temea cel mai tare, iar Gino simți un fior de

neliniște. O iubea, dar tînguielile ei continue îl scoteau din minți. De cînd îi părăsise tatăl lui, se baza prea mult pe el. Acum, însă, își găsise un bărbat nou, așa că Gino avea mai mult timp liber.

Își suflecă mîneca tricoului John Rocha și-și privi înțepăturile de pe braț. Zîmbind, se hotărî să repete experiența. Atunci, așa cum îi promisese Jude, urma să atingă uitarea după care tînjea cu atîta disperare.

Parcă ar fi spus: ce lucru îți poate oferi lumea, pe care să nu-l găsești și la tine-n cap?

* * *

La ora șapte și jumătate dimineața, Nick intră în casă, unde-l aștepta o priveliște pe care n-o mai văzuse niciodată. Mama și soția lui stăteau împreună în bucătărie, de vorbă: nu strigau, nu se certau, nu erau sarcastice, ci conversau cu adevărat.

Era aproape ireal.

– Deci, ai reușit să ajungi acasă? îl întîmpină Tammy.

– Nu, am halucinații. Azi le-avem cu toții – am impresia că te văd stînd de vorbă cu maică-mea. Cred că mi-o fi pus cineva niște E-uri în paharul cu apă.

Lui Tammy îi veni să rîdă, dar știa că ar fi fost riscant. Nick se pricepea de minune s-o facă să rîdă și, imediat ce zîmbea, era clar că i le iertase pe toate. Era hotărîtă ca de data asta să nu mai cadă în plasă.

– Aș face moarte de om pentru un ceai.

Nick știa că era gata să izbucnească în rîs și ar fi preferat asta decît s-o vadă plîngînd, deși în ultima vreme nu se mai prea întîmplase.

– Serios? Ce e, s-au terminat spărgătorii prin cartier?

Tammy îl văzu pălind și-și dădu seama că spusese o prostie.

– Nu trebuia, Tammy.

Nici măcar nu striga la ea. Ieși din cameră, și i se auziră pașii tropăind pe scară.

– A fost urît ce-ai spus, chiar și pentru voi doi, o dojeni soacră-sa. Hai, du-te sus și vorbește cu el.

Tammy clătină din cap, răspunzînd cu sinceritate:

– Nu pot. Vreau să-l rănesc, Angela – în ultima vreme, așa simt, tot mai tare. Dacă mă duc după el, mă voi lua iar la ceartă, încercînd să aflu unde-a fost azi-noapte. El o să-mi spună c-a dormit în mașină, iar eu voi ști că minte, am să i-o și spun, și iar va ieși cu scandal.

Îi zîmbi Angelei.

– Îmi dau seama ce fac, vezi? Știu că sînt proastă și ar trebui să-mi țin clanța, cum te-nvață în reviste. Dar nu pot. Trebuie să i-o spun, trebuie să știu.

Se ridică de la masă.

– Mai bine să terminăm cu cearta acum, înainte de a face duș.

Ieși din bucătărie, luîndu-și cu ea și cana de ceai. În

antreu, își văzu imaginea reflectată în oglinda întreagă. Arăta bine, și o știa. De ce nu putea să observe și el?

În baia de lîngă dormitor, Nick intrase deja sub duș, iar mobilul suna. Grăbită să răspundă, Tammy vărsă ceai pe podelele de stejar. Semnalul din „Dam Busters" era sonor și ascuțit.

– Alo?

Auzi o voce feminină:

– Cine-i la telefon? Tu ești, Nick?

Tammy răspunse încet:

– Soția lui.

– A, bună, Tammy. Aici nevasta lui Gary, Nick e pe-acolo? Știi, Gary n-a venit acasă...

– Nick face duș, răspunse Tammy, mulțumită să audă că era Maureen. Îi spun să te sune cînd iese, da?

– Bine măcar că e sub duș. Gary și apa nu prea fac casă bună.

Tammy rîse.

– Știu că s-a întîlnit cu Nick aseară, și de-atunci nu l-am mai văzut, continuă. În dimineața asta trebuie să mergem să ne cumpărăm o canapea.

– Îi spun să te sune.

– Mersi, iubito.

După ce închise, Tammy rămase cu telefonul în mînă, privind spre grădină. Va să zică, Nick se întorsese acasă, iar Gary, nu. Nick venise cu gîndul să-și petreacă noaptea acasă, iar ea îl alungase iar.

Unde se dusese – și, mai ales, la cine?

Începu să caute prin agenda telefonului mobil nume necunoscute, dar își dădu seama că Nick avea grijă să nu lase nici un indiciu la vedere.

– Cauți ceva, Tam?

Glasul lui Nick o făcu să tresară, și-i întinse telefonul, fără tragere de inimă.

– A sunat nevasta lui Gary Proctor. Nu s-a mai întors acasă azi-noapte.

Nick ridică din umeri.

– Și?

Oftînd, Tammy răspunse:

– Zicea că s-a dus să vă întîlniți.

– Da, am băut un rînd, am discutat ceva afaceri... și de ce mama mă-sii îți dau eu ție explicații?

Începu să se șteargă, iar Tammy îl privi cu uimire. În ochii ei, Nick arăta perfect. Simpla lui mărime o atrăsese întotdeauna.

– Tu unde-ai fost?

– Am dormit în mașină. Și acum, dacă-mi mai pui o singură-ntrebare, am să deschid ușa balconului și te-arunci peste balustradă fluierînd melodia din „Love Story" – filmul meu favorit, fiindcă la sfîrșit nevastă-sa moare.

Totuși, îi zîmbea, iar Tammy simți cum o cuprindea din nou vechea atracție.

– Să știi că te iubesc, Tams, și-am să consult un

medic, îți promit.

I-o spusese cu umilință. Dar de cîte ori îi promisese același lucru în trecut, și de cîte ori nu făcuse decît s-o împace pînă la următoarea ceartă?

– Azi ce program ai? o mai întrebă el.

Tammy ridică din umeri.

– Un prînz cu fetele...

– Deci, nici o schimbare. O să fie și vreuna care-ți place, în toată adunătura aia de orori?

Tammy zîmbi din nou. Îi plăcea umorul lui sec.

– Avem multe în comun, Nick.

În timp ce intra din nou în baie, Nick răspunse, rîzînd:

– Singurul lucru pe care-l aveți în comun e că toate v-ați născut brunete.

Tammy îl urmă în baie.

– Unde-ai fost de fapt, Nick?

Înfășurîndu-și șoldurile cu prosopul, Nick dădu drumul la apa caldă ca să se bărbierească. Televizorul mergea, iar Tammy văzu că era pe Sky News.

– Îți jur, Tammy, că am dormit în Range Rover. Și-ți mai jur, pe viața mamei mele, și că-n lumea mea nu mai există nici o altă femeie.

Tammy îl cuprinse cu brațele pe la spate, savurîndu-i senzația trupului lipit de al ei.

– Îmi pare rău, Nick, nu știu ce mă apucă uneori. Sînt așa de geloasă...

– Eu sînt cel care ar trebui să fie gelos, Tams. În fond, ai și tu compensațiile tale, indiferent ce situație ar fi între noi, și nu fac scandal, fiindcă știu că eu sînt de vină.

Era pentru prima oară cînd îi spunea cu voce tare ceva despre viața ei paralelă.

– Pentru mine nu înseamnă nimic, Nick. Doar că mă fac să mă simt mai bine... să mă simt dorită...

– Dar ești dorită, Tams!

Îl privi în ochi, și avu surpriza de a vedea că erau plini de lacrimi.

– Cît aș vrea să te cred, Nick...

– Crede-mă.

– Tot n-ar fi de ajuns, orice-ai spune.

Nick oftă.

– Așa că ne-ntoarcem de unde-am pornit, nu? Să rămîn acasă sau să plec?

* * *

Louis Clarke și Tyrell luau un mic dejun copios într-o cafenea de lîngă Wandsworth Road. Era o masă numai bună să faci atac de cord, și o savurau din plin.

– Ascultă, s-ar putea să nu fi mers prea bine azi-noapte, da' ce pana mea, Lou, toate astea-s noi pentru mine, nu? De ce crezi că te-am chemat și pe tine?

– Aș zice că-i mai bine s-o lași baltă. Am o presimțire nasoală în legătură cu toate astea.

Tyrell nu-i răspunse. Continuă să mănînce, întrebîndu-se peste cît timp avea să-i mai slăbească durerea din suflet.

– Nu pot, Lou, dar dacă mă lași singur, te-aș înțelege.

Louis zîmbi.

– Trebuie să clarificăm ceva, Tyrell. Cred că Terry vrea să ne ajute serios – a spus-o clar.

Tyrell dădu din cap.

– Mulțumesc, Lou.

– Atunci, mergem să vorbim cu Jude?

În ceea ce-l privea pe Louis, era cel mai logic, dar se temuse să i-o spună prietenului său.

Tyrell dădu din cap, dar îi pierea treptat pofta de mîncare. Cel mai tare se temea să descopere că moartea lui Sonny ar fi putut fi evitată, și Jude, nu el, s-ar fi putut asigura de asta. Își alungă din minte gîndul. Nu știa cum ar fi făcut față unei asemenea descoperiri.

– Am nevoie doar să-mi pun gîndurile în ordine, apoi putem începe. O știi pe Jude, nu se trezește o dată cu restul lumii. La ora asta, încă e dusă.

Louis, care o ura din rărunchi, nu-i răspunse. În schimb, se concentră asupra mîncării, reproșîndu-și în sinea lui faptul că nu putea decît să-și amărască și mai mult prietenul.

Dar ce altceva putea face?

Avea un presentiment rău. Ceva nu era în regulă cu moartea lui Sonny Boy, iar Louis nu era sigur că voia să

știe ce anume.

* * *

– Doamna Proctor?

Maureen dădu din cap, privindu-i cu o teamă instinctivă pe cei doi oameni din pragul ușii.

– Poate. Cine întreabă?

Cel mai vîrstnic oftă.

– Haideți, să nu ne mai jucăm. Unde-i Gary?

Femeia ridică din umeri.

– De unde puii mei să știu eu?

– Păi, mașina lui a fost găsită la aeroportul Stansted, abandonată, cu un kil de cocaină în portbagaj. Așa că ne-ntrebam dacă nu cumva s-a dus într-o mică vacanță, înțelegeți?

Ridicînd iar din umeri, Maureen începu să închidă ușa.

– Nu l-am văzut. Dacă-l găsiți înaintea mea, transmiteți-i salutări, da?

Mai practicaseră de multe ori același joc.

– Putem intra? se interesă polițistul, prin ușa care se închisese.

– Aveți mandat? strigă și mai tare Maureen, care avea mult mai multă experiență decît ei.

– Nu...

– Atunci, valea!

– Putem obține unul.

Nu se osteni să răspundă. În schimb, se duse sus și scotoci prin casă după orice-ar fi putut fi incriminator. Pînă se întorceau ei cu mandatul, putea să arunce orice arăta suspect în curtea vecinilor, pentru care nu exista mandat de percheziție.

Treaba era gata.

Avea să-l omoare pe Gary cînd punea mîna pe el. Mereu se întîmpla la fel, el crea probleme, iar ea trebuia să le rezolve. Cum îi spunea tot timpul surorii sale: „Nu s-a schimbat nimic."

* * *

– Acum te simți mai bine?

Gino dădu din cap.

– Ți-am spus eu, nu?

Îi zîmbi.

Jude era aproape invidioasă. Își amintea cum fusese și pentru ea prima oară, acea senzație de a se afla în altă parte... undeva în propriul ei trup. Drumul spre adevărata evadare nu se găsea în bilete de avion sau într-o slujbă plăcută, nimicurile pe care ți le oferă întotdeauna oamenii așa-zis normali. Puterea se afla într-un ac – pentru cine binevoia să-l folosească.

Gino era dus din nou, în zona crepusculară, cum spunea mereu Sonny cînd Jude alegea fuga de realitate.

Se auzi o bătaie în ușă, iar Jude se duse să deschidă.

Mama lui Gino stătea în prag, cu toate cele optzeci de kilograme ale ei, părul blond tund paj și o geacă de doc.

– E aici?

Clătinînd din cap, Jude întrebă cu falsă nedumerire:

– Cine?

Deborah White o privi de sus, iritant.

– Cine crezi?

Se vedea clar că n-avea chef de gogoși.

– Sigur că nu e, ce să caute Gino aici?

Părea sinceră și, cîteva secunde, Deborah White își aminti că femeia aceea tocmai își îngropase un copil și simți o undă de compasiune.

– Nu știi unde-ar putea să fie, Jude?

Jude ridică din umeri, dorindu-și ca Deborah să fie la un milion de mile depărtare. Nici moartă n-ar fi fost rău.

– Nu...

În timp ce vorbea, Gino se repezi afară din cameră, spre toaletă, gata să vomite. Se clătina ca un om beat, lovindu-se de pereți, cu mîna peste gura deja plină de bilă gălbuie. Îi țîșnea printre degete. Beverly Winston își privi fiul și i se opri inima în piept.

– Gino?

Se îmbulzi pe lîngă Jude, trîntind-o de perete.

– Ei, ia stai, asta-i casa mea!

Vocea ei cauză totul, avea să-și spună Deborah mai tîrziu. Faptul că se purta ca și cum ar fi fost nedreptățită,

cînd fiul lui Deborah era drogat de nu mai știa și el și voma din cauza heroinei primite de la gioarsa aia mincinoasă care stătea la nici un metru de ea.

Îi dădu lui Jude un pumn care l-ar fi culcat la podea și pe Giant Haystacks. O simți cum se prăbușea sub lovitură și, în timp ce cădea, piciorul lui Deborah se mișcă de la sine, izbind-o pe Jude în cap cu toată puterea. Regreta că purta doar pantofi, nu o pereche de bocanci. Pentru prima oară de cînd se știa, voia să ia viața cuiva, căci știa că Jude tocmai o luase pe a fiului ei. Chiar dacă nu murea pe loc, avea să fie ca mort, după ce drogul îl prindea în plasă.

Alergă după el, la toaletă. Duhoarea o izbi mai întîi, apoi își văzu fiul prăbușit peste veceu, cu ochii sticloși și tricoul nou și frumos acoperit de fiere galbenă. Încercă să-l ridică, cînd Jude apăru în spatele ei.

– O luase deja... L-am primit în casă... I-am spus că nu e bine, Debbie...

Deborah se întoarse spre ea, furioasă.

– Arde-te-ar focul de tîrfă! Mi-ai luat băiatul și l-ai drogat, de-a ajuns ca tine! Acum, că ți-ai pierdut fiul, vrei să mi-l pierd și eu pe-al meu?

Striga din răsputeri, iar vecinii începuseră să se adune în ușă. La Jude era mereu cabaret, parc-ar fi fost distracția locală.

– Numai pe el îl am!

– Voiam doar să-l ajut!

Jude își credea de-acum propriile cuvinte, și se înfierbînta tot mai tare.

– Da, mi-am pierdut băiatul. Și ce credeai, că m-aș băga de bunăvoie într-o treabă din-asta? Încercam doar să-l ajut, cum ți-am spus!

– Tu n-ai putea ajuta pe nimeni, Jude. Nu ești în stare să te-ajuți decît pe tine. Gino al meu ținea la fiul tău, și era un băiat bun, Sonny. Oricît de-mpuțită ești tu cu viața ta de rahat, el era un băiat de treabă. L-ai distrus cum distrugi tot ce-atingi. Ești o drogată și drogații nu fac nici cît o ceapă degerată-n ochii mei! Cît ți-ai ținut mizeria la tine-n casă, treaba ta, da' acum ai dat de dracu' cu mine cum nici nu-ți închipui!

O înhață pe Jude de gît și o izbi cu putere de perete, lovindu-i capul de mai multe ori, dureros, în timp ce răcnea la ea:

– Nu vreau să-l văd pe Gino al meu la budă scoțînd curu' pe interval cum făcea nenorocitul tău de Sonny, săracu', ca să-ți aducă ție! Toate-le vedeam, cînd ne duceam la bingo, cum se curvăsărea pentru tine! Pic de rușine n-ai! Ăștia ca tine habar n-au ce-i aia rușine. Toți muncim ca niște amețiți ca s-ai tu droguri! S-a-ntors lumea cu curu-n sus!

O luă pe Jude iar la pumni și, în timp ce niște brațe o trăgeau înapoi, strigă:

– Un curvete, Sonny al tău! Mai mare rușinea, ce i-ai făcut la băiatu' ăla! Ei bine, la al meu n-ai să i-o faci!

Louis privea șocat scena, nevenindu-i să creadă ce auzea, dar știind instinctiv că era adevărat. Tyrell o ținea

în brațe pe femeia cea voinică, încercînd s-o calmeze. Toți vecinii se adunaseră pe palier, clătinînd din capete și șușotind între ei. Unii aveau în mîini chiar cafele, ceaiuri și beri, care cum prefera. Veniseră ca la o petrecere, dar Tyrell nu sărbătorea nimic, ci doar asista la umilirea finală a fiului său mort.

Deborah se mai calmase și plîngea, spunîndu-i lui Tyrell printre sughițuri:

– Uită-te la băiatul meu... ea i-a făcut asta. Are mințile duse de drog, și ea i l-a dat. Sonny al tău nici nu s-ar fi atins, deși numai Dumnezeu știe ce-o fi-ncercat să-i bage și lui pe gît. Știu sigur, că-i auzeam pe Gino și amicii lui cum vorbeau. Toți o cred nemaipomenită, fiindcă pot să bea și să fumeze cannabis pe-aici cît au chef. Și n-am ce să fac, înțelegi? Casa mea-i plicticoasă pe lîngă asta. Da-ți spun eu, am s-o omor! Acum îl duc acasă și dacă aud că s-a mai apropiat de căcăstoarea asta-i ca și moartă. Fiindcă, dacă de-asta-i nevoie ca Gino al meu să nu se mai drogheze, am s-o fac!

Toți o ascultau tăcuți, iar Tyrell o privea cu compasiune, știind că spunea adevărul.

– Du-te acasă, iubito, rezolv eu. O să ți-l aducem pe băiatul tău înapoi, scumpo, și-ți dau cuvîntul meu că n-o să mai pună piciorul pe-aici.

– Uită-te la el! Uită-te-n buda aia, să vezi în ce hal l-a adus!

Tyrell se întoarse spre Gino, îl văzu căzut pe toaletă,

fără puteri, și-i veni s-o pocnească și el pe Jude.

– Haide. Să vă ducem pe amîndoi acasă.

Dădu din cap spre Louis, care intră în toaletă și, văzînd cum arăta băiatul, îi puse peste umeri un prosop murdar, înainte de a-l ridica în brațe. Îl scoase pe sus din apartament, fără să știe sigur care era mai murdar – Gino sau prosopul.

Oamenii de pe palier se împrăștiară încet, în timp ce treceau pe lîngă ei. Continuau să comenteze pe șoptite, clătinînd din capete, văzînd în ce stare era tînărul Gino.

– Gata spectacolul, oameni buni.

Tyrell o conduse pe Deborah afară, fără să închidă ușa în urma lui. Acum Jude tăcea, știind că praful se alesese din orice urmă de compasiune pe care o mai avuseseră pentru ea, după moartea fiului ei.

Biata Jude se dusese de mult. Acum era din nou Jude toxicomana.

Dar se consola cu un lucru: Gino avea să se întoarcă. Orice-ar fi crezut maică-sa, urma să se întoarcă. Drogul îl chemase, la fel cum o chemase și pe ea, și oricît dădea din gură Deborah despre scumpul ei fiu, era la fel ca toți ceilalți din cartier: un accident care aștepta să se întîmple.

Jude trînti ușa în fețele vecinilor, chiar în timp ce sosea poliția. Ca de obicei, nimeni nu văzuse nici nu auzise nimic, și era mai bine așa. Atîta vreme cît nu erau la mijloc Arme de Distrugere în Masă, îi durea-n cur cu ce se ocupau locuitorii cartierului.

CAPITOLUL 13

Gino era în pat. Știa că ceva nu era în regulă dar, cum Jude îi dăduse o doză mai mare decît prima dată, era dus complet. Nu-i mai păsa ce se întîmpla în jurul lui. Tyrell și Louis îl culcaseră, iar Tyrell îl veghease o vreme, amintindu-și că făcuse același lucru și pentru Jude, de nenumărate ori.

Apartamentul acela era o revelație, atît de curat și primitor... În acest sens, Gino avea șanse mult mai mari decît avusese Sonny vreodată. Deborah făcuse cafele pentru toți, iar Tyrell și Louis se așezaseră în bucătărie, așteptînd-o să se calmeze îndeajuns pentru a vorbi. Tyrell știa ce simțea; și el avusese același sentiment de zădărnicie, de-atîtea ori, în timpul vieții sale alături de Jude.

Nu-l lăsa inima să-i spună că starea aceea mergea întotdeauna spre mai rău, niciodată spre mai bine.

– Ceea ce-ai spus adineaori despre Sonny al meu... era adevărat?

Deborah se întoarse spre el, în timp ce punea cănile de cafea pe masa imaculată, cu ochii încă roșii de plîns și inima îndurerată, căci trebuia să-i spună adevărul.

– Chiar n-ai știut?

Tyrell clătină din cap cu putere, mișcîndu-și cozile. Semăna cu Sonny – poate avea pielea puțin mai închisă, dar asemănarea era vizibilă.

– Arăt eu de parc-aș fi știut?

Deborah se așeză și ea la masă, scoțîndu-și țigările și bricheta și trăgînd scrumiera spre ea.

– A început cînd avea cincisprezece ani. Pe-atunci, n-o făcea cu regularitate, dar eu mergeam într-o seară la bingo, iar toaletele de lîngă stația de autobuz sînt locul favorit al băieților de pe interval. Ei, și l-am văzut pe Sonny Boy acolo, și i-am făcut cu mîna.

Trase cu sete din țigară, înainte de a clătina din cap cu tristețe, adăugînd:

– Era un băiat de treabă, n-avusesem niciodată probleme cu el, deși alții aveau o droaie.

Tyrell înțelese că încerca să-i spună că nu vorbea din răutate, dar înțelesese deja și singur. Fusese de ajuns să-i arunce o singură privire fiului ei, și știa de ce se certase cu Jude.

– Continuă, doamnă White.

Femeia trase iar din țigară. Louis văzu că-i tremurau mîinile și știu că Jude, ca de obicei, distrusese încă două vieți în drumul ei spre uitare.

– Băieții de-acolo, se vede clar ce fac, Dumnezeu să-i apere. Drogați, cocainomani – mă rog, ca peste tot, nu? ridică ea din umeri. Te obișnuiești. La început, a fost șocant, înțelegeți? Să-i văd acolo, fardați, fîțîindu-se ca

niște pițipoance... Da' cu timpul, se pierd în peisaj. Nimeni nu-i mai lua în seamă, de la o vreme. Da' să-l văd pe Sonny acolo... zău că m-a șocat.

Îl privi pe Tyrell în ochi.

– Îmi era simpatic, de mult ori i-am făcut de mîncare, aici, sărăcuțu'. Da' i-am zis eu lui Gino al meu să nu se mai apropie de el, de-atunci încolo. N-aveam nimica personal, toți știm ce frumos se purta cu Jude. Oamenii-l admirau pe Sonny pentru cîtă grijă avea de ea. Și știți ce-i cel mai rău? Că n-a meritat niciodată. Femeia aia i-o-mputită de hienă!

Își aprinse încă o țigară, de la chiștocul celei dinainte. Ridicîndu-se în picioare, spuse:

– Mă duc să văd ce mai face Gino, și pe urmă am să beau ceva. Vreți?

Tyrell dădu din cap, știind că dorea să aibă companie.

– Paharele-s în dulapul de lîngă chiuvetă.

Ieși din bucătărie, cu țigara în mînă. Louis se ridică, bucuros că avea ceva de făcut. Îi era greu s-o audă vorbind despre faptul că Sonny se prostitua, așa că nu putea decît să presupună cît îi era mai greu lui Tyrell. Deborah reveni cu o sticlă de scotch ieftin și le umplu paharele.

– Mergea des pe-acolo?

Tyrell își auzi propriul glas întretăiat de oroare și neîncredere, și fu nevoit să-și înghită lacrimile. Nu știuse niciodată, nici nu-i trecuse prin minte, că se putuse întîm-

pla așa ceva. De ce nu-i spusese nimeni?

Dar știa de ce.

De frică.

– La început, nu, da-n ultima vreme, l-am văzut tot mai mult. Îmi spunea și Gino, înțelegeți? Îi interzisesem să se mai vadă cu el, cum spuneam. Nu voiam să se-amestece. Citești în ziare, vezi la televizor, da' acolo e pe bune. Nu-i un documentar de pe Channel Four care s-arate cum trăiesc unii – noi sîntem ăia! Ducem viața aia zi și noapte. N-oi fi eu mama anului, și-oi fi locuind într-o magherniță, da' fac tot ce pot pentru copiii mei. Sonny era pe ducă, dom'le. Știu că nu vreți s-auziți, da' așa era. Îl ținea-n gheare, cum în viața mea n-am mai văzut, și-l înhățase și pe Gino al meu. Le dădea ocazia să fie băieți răi, și ei s-au și repezit. N-au putut să reziste ispitei.

Trase o dușcă din pahar, cu poftă.

– Gino a zis că Sonny Boy n-avea încotro. Dacă nu ieșea la produs, se ducea Jude în locul lui, și nu-i convenea, iar ea știa. Și nici nu mai avea clienți, în halu-n care-ajunsese. Așa că se ducea el în locul ei, fiindcă tîrfa aia puturoasă nu mai era-n stare nici să scoată curu' la bătaie ca să-și facă rost de droguri.

Tyrell închise ochii, distrus.

Începînd din nou să plîngă, Deborah spuse cu o voce tînguitoare:

– Și-acuma, ce-am să mă fac, mm? Acum băiatu'

meu a prins gustu'. Acuma știe care-i faza, și cum stă treaba. O să mai vrea, că nu-l duce mintea. Cu furtișagurile mă mai împăcam și eu, da' nu cu asta. Am s-o omor. Jur pe toți sfinții c-am să-i fac bucata la curva aia, și puțin îmi pasă.

Louis îi umplu din nou paharul, știind că avea nevoie să-și amorțească durerea.

– Am să stau cu ochii pe el, promit. N-o să se mai întoarcă la Jude, doamnă White. Pe băiatul meu n-am putut să-l ajut, fiindcă nu știam destul, da' de-al dumitale o să am grijă. Mai drept de-atîta nici nu pot să spun, o asigură Tyrell.

Deborah dădu din cap. Asta sperase să audă.

– Te-a iubit, Sonny Boy, atîta lucru știu și eu. Tot timpu' vorbea despre dumneata.

Era doar o mică mîngîiere, dar mai mult de-atît nu-i putea oferi.

* * *

Nick se afla în clubul său din Bermondsey, un mic local frecventat de fețe cunoscute. Avantajul era că nimeni nu putea să intre fără să fie cunoscut de ceilalți membri, sau să aibă un arsenal destul de mare pentru a-i da lui Tony Blair pretextul de a ordona o invazie.

Ultima soluție, oricît de improbabilă, fusese încercată de-a lungul anilor de oameni mai capabili decît trupele de

intervenție, iar localul era încă în picioare, supraviețuind într-o lume care se schimba încontinuu.

Stevie era nervos, iar acest lucru îl irita pe Nick, care-i spuse tăios:

– N-au cum să ne dea de urmă. Or să creadă că plasa marfa și l-a înfundat careva – cum se-ntîmplă de-obicei cu dealerii care se grăbesc. Sticleții vor crede că Gary și-a făcut o operație pe portofel deschis. Se-ntîmplă tot timpul, firme mai mari care sar pe ăia mărunți. N-au cum să ne ia urma, așa că nu te mai frăsui ca un rahat și bea și tu un rînd!

Stevie înțelegea logica spuselor lui Nick, dar situația devenise prea grea pentru el. Voise să-l cotonogească rău pe Gary Proctor, nu nega asta, să-l snopească în bătaie, dar nu să-l omoare.

O roșcată tînără, cu picioare suple și un piept suspect de voluminos, se apropie, zîmbindu-i amical. Apoi, întorcîndu-se spre Nick, întrebă cu un accent pronunțat din Essex:

– Mi-aduseși leafa?

Nick rîse. O plăcea, era fată bună. Optișpe da' arătînd de doișpe nefardată, făcea striptease de cînd fugise de-acasă, la cincisprezece ani. Dădu din cap spre barmaniță, care-i întinse un plic.

– Poftim, scumpo, ne vedem săptămîna viitoare.

Roșcovana își fîlfîi genele, făcîndu-i cu ochiul, dar amîndoi știau că nu era decît un joc. Nu-l interesa, și din

cauza asta îl plăcea cu atît mai mult. Bărbații se dădeau la ea de la nouă ani, cînd fusese dată în adopțiune. Acum știa cum să-și poarte de grijă mai bine decît femeile de trei ori mai vîrstnice ca ea.

Îi mai zîmbi o dată lui Stevie; Nick o asigurase că l-ar fi putut interesa o șustă – și nu greșea. Stevie era prea stătut. Nevastă-sa era o sfîntă pentru că-l așteptase, dar avea trupul unei femei de patruzeci de ani, iar viața era prea scurtă pentru monogamie, atîta lucru învățase și el la pîrnaie. În timp ce începea să converseze cu fata, Nick zîmbi. Peste douăzeci de minute, ajunseseră în celălalt capăt al barului, iar Stevie nu se mai gîndea nici la nevastă, nici la copii, nici la Nick.

Roșcata era fată bună, nici vorbă, reușise de minune să-l scape pe Nick de nefericitul ăla. Știa că Stevie voise să se răzbune pe Proctor, dar lovitura de grație o dăduse Nick – așa că, de ce-și mai făcea griji? După standardele lor, el nu-i dăduse decît două palme.

Nick îl simpatiza pe Stevie, dar în unele privințe era ca o babă. Totuși, închisoarea putea avea efectul ăsta. Ieșeau de-acolo, fie călîți și în stare să ducă toată lumea pe umeri, fie ca Stevie – tremurînd speriați și de umbra lor.

Dar voise ca Proctor să fie pus la punct, și o rezolvaseră, la fel cum făcuse Nick și cu rahatul ăla furăcios de Lance Walker.

Punct – ce mama mă-sii!

* * *

Tyrell și Louis se întorseseră la Jude.

Lui Louis îi părea rău pentru prietenul lui, știind că simpla umilință îl omora. Auzise zvonuri despre Sonny, toată lumea le auzise. Încerca să-și imagineze ce simțea Tyrell, și-i era imposibil. Dar, în fond, el îl văzuse întotdeauna pe băiat cu alți ochi. De-asta era un om de treabă. Tyrell își iubise fiul, lucru pentru care Louis îl respecta.

Cînd intrară în apartament, Jude stătea în antreu, ca și cum i-ar fi așteptat. Avea un ochii învinețit, și gîtul umflat, după bătaia pe care o primise.

– Fă pizdo.

Tyrell nu știu care fu mai surprins de cuvintele lui – Jude, sau el însuși. Niciodată nu-i mai vorbise așa, deși știa că o asemenea insultă făcea parte din viața ei, la fel ca mizeria care o înconjura, ca mirosul pe care-l răspîndea în jur. Era desculță, și i se vedeau urmele de ace între degetele de la picioare și prin venele ferfenițite de pe glezne. Văzînd-o așa cum o vedeau toți ceilalți, Tyrell simți că-i pierea toată vinovăția lui obișnuită, făcînd locul unei uri atît de intense încît îl speria chiar și pe el.

– Am fost făcută în feluri și mai rele, Tyrell.

Văzîndu-l cum se strîmba sardonic, Jude simți primul fior de neliniște.

– Nici nu mă mir.

Tyrell scoase din buzunar un chiștoc de marijuana și

și-l aprinse cu degete tremurătoare. Mirosul de sconcs era greu și dulceag, amestecîndu-se cu celelalte miasme din apartament.

– Va să zică, scosese curu' la produs, da?

Jude își dădu la o parte părul din ochi, cu un gest disprețuitor.

– Aiurea. Știi cum sînt ăștia de pe-aici, numai căcaturi vorbesc.

– O cred pe Deborah, Jude.

Ridicînd din umeri cu falsă indiferență, Jude spuse pe un ton sec, plictisit, parcă destinat anume să-l provoace:

– N-ai decît să crezi ce vrei. Acum e prea tîrziu, nu? S-a dus.

Vorbea despre Sonny ca și cum ar fi fost un cățel fugit de-acasă, sau un străin care nu însemna nimic pentru el.

În acel moment, Tyrell își dădu seama că exact asta însemnase fiul ei pentru ea. Doar un mijloc de atingere a unui scop – și presimțea că bietul Sonny fusese tot timpul conștient de acest lucru.

Louis nu era pregătit pentru atacul fulgerător care urmă, și nici Jude. Femeia dispăru sub o ploaie de lovituri care pe oricare alta ar fi omorît-o. Louis avu nevoie de cinci minute ca să-și tragă prietenul înapoi.

Niciodată nu mai văzuse o asemenea furie, și știa că Tyrell o ținuse mult timp închisă în suflet. Era o ură cu rădăcini adînci, care acum se dezlănțuise.

– De unde-avea băiatul meu pistolul ăla, Jude?

Gîfîia de efort, iar Jude, care abia se mai ținea pe picioare, răspunse cu răutate:

– Habar n-am.

Vocea ei îl provocă din nou și, cînd o atacă iar, prietenul său abia reuși să-l scoată din apartament.

În timp ce-l împingea în mașină, Louis se întrebă care aveau să fie urmările acelei nopți.

Avea să afle curînd.

* * *

Maureen Proctor se uita la a doua pereche de polițiști care o vizitau în aceeași zi. Nu putea înțelege ceea ce tocmai îi spuseseră.

– Sînteți siguri că e Gary al meu?

Comisarul dădu din cap cu tristețe.

– E mort?

– Nu, doamnă Proctor, dar e într-o stare foarte gravă.

– Și spuneți că a fost bătut și ars?

Polițistul confirmă din nou.

– Dar de ce să-i facă cineva asta bărbatului meu? Știu că-i un nesimțit enervant, dar nu cunosc pe nimeni care să ajungă pînă acolo.

– Vreți să vă ducem la spital?

Îl privi de parcă i-ar fi crescut încă un cap, sub ochii ei.

– Vreau pe dracu'! Am să mă duc singură.

Tot drumul pînă la secția de arși a spitalului Billericay, Maureen se întrebă pe cine-o fi scos din pepeni Gary de data asta. Se mai întreba și cui să-i spună mai întîi, căci era foarte posibil ca vreun cunoscut al ei să știe cine săvîrșise fapta. Însă cel mai mult o nedumerea kilogramul de cocaină pe care-l găsiseră în mașina lui.

Drogurile nu erau principala ocupație a lui Gary, nici a lui Nick, și colaboraseră îndeaproape în multe privințe. O fi prizat Gary cocaină, dar nu făcea contrabandă. Sentințele erau prea severe. Își vedea de celelalte treburi.

Sau poate nu știa ea despre partea asta? Poate i-o ascunsese, știind că detesta drogurile de orice fel?

Maureen își izgoni gîndul. Gary era în spital, nu închis, așteptîndu-și eliberarea pe cauțiune.

Bătut și ars. Suna ca o răzbunare între homosexuali... Oare mai făcea și altele despre care ea nu știa?

Foarte posibil – dar în nici un caz cu Nick alături de el. Nick era cunoscut ca un bun familist. Nici măcar afemeiat nu era. Flirta, făcea curte, dar nimic mai mult. Gary, însă, parc-ar fi fost un vier în călduri. Oare se băgase peste femeia altcuiva? Sau, mai la obiect, fiica vreunuia?

Gîndul o speria pe Maureen.

Se hotărî să-l caute pe Nick Leary cît putea de repede, pentru a vedea ce știa. Dar nu de pe mobil. Avea să i sune de la un telefon public, ca să nu i se poată da de

urmă. Dacă era vorba de afacerile obișnuite ale lui Gary, i se cuvenea o compensație de la Nick și prefera s-o ia cît mai curînd.

Avea multe la care să se gîndească, iar Nick Leary, oricît de drept ar fi fost, nu era un om pe care să-l provoace. Spera numai ca Gary să fi ținut minte acest lucru.

* * *

Tyrell stătea cu Sally în salonul fostei lui case, privind cum fiii lor conversau între ei.

Curios, dar camera părea mai mică decît și-o amintea, deși plecase de-acolo doar cu o săptămînă în urmă. Acum avea senzația că-l striveau pereții.

Se gîndea la Sonny, la viața pe care o dusese. Cum era posibil ca el să nu fi știut? De ce nu-și dăduse seama că ceva era în mare neregulă?

Noua descoperire explica multe, lucruri care i se păruseră suspecte dar, atunci, nu se simțise în stare să pună întrebări. Ca de pildă, obiceiul lui Sonny de a dispărea noaptea tîrziu, fără nici o explicație, și cele două telefoane mobile pe care le purta mereu asupra lui. Probabil că unul era pentru clienții regulați.

Cînd aflase ce i se întîmplase băiatului său, Tyrell nu se gîndise nici o clipă că ar fi putut exista ceva care să-l facă să se simtă și mai îngrozitor.

Dar se înșelase.

* * *

Tammy plecase să ia prînzul cu prietenele. Angela era din nou singură. Nu știa ce să facă în legătură cu lucrul îngrozitor pe care tocmai îl aflase.

După plecarea lui Tammy, scotocise prin casă, ca de obicei. Nu se putea abține. Văzuse un lucru pe care nu crezuse să-l mai revadă vreodată în viața ei. Dovada minții tulburate a fiului său.

Ce putea să facă?

Își deschise micul seif și scoase fotografiile. La vederea lor, ochii i se umplură de lacrimi, dar și le înghiți. Era mai rezistentă decît Tammy, trebuia să fie.

În timp ce privea prin anexa spațioasă pe care i-o construise fiul ei și vedea toate mobilele frumoase pe care Tammy o ajutase să le aleagă, îi venea să plîngă, dar anii în care-și reprimase sentimentele o împiedicau.

În cele mai grele momente din viața lui, soțul ei fusese un bărbat stoic. Orice ți s-ar întîmpla, lumea din afară nu trebuie să afle niciodată. Cu ani în urmă, asta se referise la vecini. Acum, însă, cel mai apropiat vecin al lor locuia atît de departe, încît n-ar fi putut ajunge acolo decît cu autobuzul.

Dar plînsul lui Tammy o afectase pe Angela mai mult decît s-ar fi așteptat. În timp ce o auzea suspinînd, avea

senzația că de pe propriile ei emoții se ridicase un capac de oțel, silind-o să înțeleagă faptul că nora ei era îngrozitor de nefericită, fără a avea nici o vină. Discuția prelungită pe care o avuseseră împreună schimbase perspectivele Angelei.

Știuse de mult timp că situația dintre ele nu era deloc roză, și dăduse vina pe Tammy, cu mofturile și cheltuielile ei. Dar, în sinea sa, fusese mereu conștientă că lucrurile nu puteau sta atît de unilateral. Nick își moștenise tatăl doar cu numele, reflecta ea înverșunată.

Tammy nu dorea numai sex, ci și dragoste. De-a lungul anilor, neavînd parte de la Nick nici de una, nici de alta, frustrarea o făcuse să degenereze, aproape autodistrugîndu-se. Angela cunoștea prea bine acele senzații – motiv pentru care, pe moment, își ținea gura în legătură cu fotografiile pe care le găsise în buzunarul de la haina fiului ei, la doar zece minute după plecarea lui Tammy.

Nu spre binele lui – încetase să-și mai facă griji pentru Nick, din momentul cînd le descoperise – ci înspre interesul lui Tammy, nora pe care niciodată n-o agrease, dar pe care acum nu voia decît s-o iubească și s-o apere.

CARTEA A DOUA

„Nu vă amăgiți; pe Dumnezeu nimeni nu-l păcălește. Ceea ce va semăna omul, aceea va și secera."

– „Galateni", 6:7

„Nebun i-acel ce se încrede-n îmblînzirea lupului, în sănătatea calului, în dragostea băiatului sau în jurămîntul unei tîrfe."

– William Shakespeare, „Regele Lear", Actul al III-lea, Scena 6

CAPITOLUL 14

Nick își privea soția care-și bea vinul. De fapt, îl sugea, mai bine zis. Dar dacă putea măcar s-o facă să gîndească la fel ca el, atunci merita să arunce șaptezeci de lire sterline pe o sticlă. Era un restaurant scump, și numai Nick ar fi putut obține o masă atît de bună fără rezervare. Era un loc frecventat de lumea bună, iar Nick știa că asta o atrăgea pe soția lui. Toate prietenele ei aveau să afle că o dusese acolo, iar pentru biata Tams asta conta cel mai mult.

Trebuia s-o liniștească în legătură cu ceea ce i se întîmplase lui Gary. Era foarte important s-o atragă de partea lui.

Îi umplu din nou paharul.

– Bagă-n tine, Tams.

Tammy zîmbi; era deja pe jumătate afumată.

– Deci cine crezi că i-a făcut lui Gary figura aia?

Nonșalant, Nick ridică din umeri.

– Dracu' să mă ia dacă știu, Tammy.

Îl privi atentă. Putea să vadă și singură să mintea fără să clipească. Dar mai știa și că în ochii oricui altcuiva ar fi părut sincer, nedumerit chiar. Nick Leary era un mare

actor. În multe privințe, își ratase adevărata vocație.

– Deci, cel mai bun prieten al tău și partener de afaceri e găsit ars de viu, și ție nu ți se pare deloc ciudat? Nici măcar nu te interesează să afli cine-a făcut-o?

Nick clătină iar din cap.

– Exact.

Tammy se mai uită la el cîteva clipe, înainte de a spune veselă:

– Atunci, am să le întreb pe neveste. De obicei, noi toate la un loc reușim să dăm de capătul oricărei afaceri necurate de pe-aici.

O privi lung, conștient că mesenii ceilalți urmăreau schimbul de replici, deși nu puteau auzi despre ce vorbeau.

– A, ba nici să nu te gîndești.

Apucînd-o de încheietura mîinii, o strînse atît de tare, încît Tammy se strîmbă de durere.

– Uită-te la mine, Tams, și citește-mi pe buze. A dat o lovitură fără știrea mea și cineva l-a turnat, da?

Tams dădu din cap, cam îngrijorată de tonul lui.

Era convinsă că Nick știa ce se întîmplase, și că nu era vorba numai de o acțiune pe cont propriu. Se gîndi cîteva momente, apoi murmură încet:

– Are vreo legătură cu Stevie Daly?

Îl întrebase la nimereală, bazîndu-se mai mult pe instinct. Anii în care-i aruncase în față diverse nume pentru a-i smulge o reacție își făceau efectul.

Avu satisfacția de a-l vedea pălind și mai mult.

– Ți-ai greșit cariera, Tams. Trebuia să te faci polițistă.

Tammy rîse, mulțumită că nu greșise.

– Sînt prea scundă.

Nick o studie. Era micuță, într-adevăr. Și asta făcuse parte din atracția ei asupra lui, mai ales cînd era atît de cooperantă.

– Și ce-a făcut Gary? Cred că ceva foarte rău. Stevie e un spărgător de bănci, nu un ucigaș – e o mare diferență.

Nick oftă.

– Nu știu despre ce vorbești Tammy. Te-ai uitat la prea multe filme.

Tammy știa că n-avea să mai scoată o vorbă de la el, dar faptul că era ceva în legătură cu Stevie o mai liniștea cît de cît.

– N-ai făcut-o tu, așa-i? îl întrebă, ca să se asigure.

Nick clătină din cap.

Se întrebă ce să-l întrebe în continuare. Prefera să-l creadă – de fapt, nici n-avea încotro.

– Să zicem că merge. Dar ne putem aștepta să ne bată cineva la ușă?

– Dacă întreabă gaborii, am fost cu tine toată noaptea, O.K.?

Tammy zîmbi afectat, cu ochii ei albaștri aproape cenușii – un cenușiu de oțel, dîndu-și seama de ce-o adusese acolo. Ca s-o facă să-l tragă de limbă. Învăța cum lucra Nick, dar el nu trebuia să știe asta.

Cunoașterea era putere, cum spunea el mereu.

– Înțeleg. Ai nevoie de mine ca să-ți confirm minciunile, așa că m-ai adus aici. Ar fi trebuit să ghicesc.

– Întotdeauna ai avut o minte ageră, Tams, de-asta m-am și însurat cu tine.

La asta, Tammy zîmbi.

– Deci, ăsta a fost motivul, da?

Durerea îi revenise în voce, iar Nick se întrebă cît mai avea pînă să se îmbete, să se ia la ceartă, iar el s-o poată duce acasă cu conștiința împăcată. O calitate a lui Tyrell, însă, era aceea că nu uita niciodată un mesaj pe care-l înțelesese. Orice s-ar fi întîmplat, alibiul lui era de-acum sigur.

* * *

Louis Clarke bea o vodcă mare cu gheață, într-un club din Clerkenwell, povestindu-le fraților lui toate noutățile descoperite despre fiul lui Tyrell. Ceilalți erau uimiți și-și dădeau seama cît de stînjenit era Louis.

– Mă simt ca o bîrfitoare împuțită!

Toți rîseră nervos.

– Păi, într-un fel, asta și ești, nu?

Terry Clarke era roșu la față, de furie și jenă.

– Dacă unul dintre băieții mei pățea chestia asta, aș fi înnebunit.

Ceilalți dădură din capete a încuviințare.

– Nu el a fost de vină, ci balega aia care l-a fătat. Jude aia. Căca-m-aș în ea de zdreanță.

– Și el cum a luat vestea? se interesă Colin, cel mai vîrstnic dintre frați.

– Cum crezi? Tu cum ai fi luat-o?

– Numai în cur nu.

În glasul lui Terry se simțea sarcasmul, iar frații lui rîseră, deși se simțeau vinovați.

Louis oftă.

– Ascultați, o să-i dăm o mînă de ajutor, sau nu? Cred că are dreptate cînd spune că la mijloc e mai mult decît se vede cu ochiul liber.

Colin dădu din cap, apoi spuse:

– Totuși, îl cunosc pe Nick Leary, și e garantat ca o liră sterlină. N-are cum să fie implicat.

– Dar cui i-o fi dat prin cap să-l prade? Știu că a avut niște probleme cu Leo Green, acu' cîtva timp. Da' Leo nu-i un bandit de gazometru. l-a dat doar o palmă și-a terminat.

Terry se încruntă. Leo Green era dealer de arme și droguri. Nici unele nici altele nu erau punctele forte ale lui Nick. El se ocupa strict de cluburi și prostituție, avînd ca paravan firma de construcții care mergea în cîștig chiar și de una singură.

– De ce s-au certat?

– Leo își plasa marfa prin cluburile lui. Știi cum e – iei cîțiva puști ca să ducă înăuntru produsele. Din cîte-am

auzit, a ieșit cu cîntec și un puști era să moară. Căcaturi de E-uri și Rohypnol – viol la șustă, în paștele mă-sii. Care-i problema dacă-mbeți gagicile sau le dai puțină coca? Tinerii din ziua de azi nu mai au pic de clasă! Oricum, Nick Leary a prins de veste și s-a dus totul pe copcă, da' Nick nu-i omu' căruia să-i tragi țepe, se descurcă el și singur.

Billy Clarke interveni și el.

– Da' și Leo se descurcă. Or fi ajuns ei la o-nțelegere, ceva, dacă n-a curs sînge.

Nimeni nu răspunse, iar Louis se duse la bar și mai comandă de băut. Billy își privi frații. Parcă erau niște clone, și toți împreună la aceeași masă formau un tablou redutabil.

– Și cu Leary cum a rămas, totuși? Cred că s-ar putea ca Leo Green să fi fost înfundat din răzbunare, cum ar veni?

Louis clătină din cap.

– Nu știu nici eu, da' am să-i spun lui Tyrell. E-n ultimul hal, de cînd a aflat că fi-su era gay.

Billy oftă.

– Da' oare chiar o fi fost? Țiu minte c-am văzut un documentar despre curvețiii ăștia, și mulți dintre ei o fac doar pentru bani, nu de plăcere. Nu-s poponari pursînge.

Terry și Colin rîseră.

– Cînd te-ai uitat tu la un rahat de film documentar?

Billy roși.

– Știi cum e Caroline, se uită la toate nasolelile alea...

Ceilalți frați se priviră, rîzînd și mai tare. Caroline era o brunetă înaltă și cu picioare lungi, cu ochi albaștri îndepărtați și un trup de supermodel, și o minte ca o capcană de oțel. Ea și Billy se adorau, și toți frații aveau cîte o slăbiciune pentru ea. După doisprezece ani de căsnicie și trei nașteri, încă mai arăta ca o adolescentă.

– Mie nu-mi place Leo Green, nici să mă-mpușți! scrîșni Colin, ursuz.

– Ce ți-a cășunat?

El era cel mai taciturn dintre frați, gînditorul. Deși adeseori părea un bufon aiurit, era de fapt creierul organizației, în multe privințe. Cînd vorbea, îl ascultau, pentru că spunea lucruri neobișnuite.

Bău din halba de bere, după care se șterse la gură zgomotos și spuse:

– Cu ani în urmă, Leo a avut o nasoală cu un gagiu care aducea filme porcoase de la Amsterdam. Ăla i-a tras o țeapă, iar Leo, știți ce-a făcut? Ca să vedeți ce viclean poate să fie bulangiul ăla – a aranjat o vacanță într-o rulotă cu nevasta și copiii, a umplut mașina, pînă și cîinele l-a luat, și a ieșit în fața gagiului, care era cu camionul. Gagiu' a ieșit din tunelu' Dartford, iar Leo l-a troznit cu-o rangă. Praf i-a făcut măgăoaia, de față cu nevastă și copii cu tot.

Cînd au venit curcanii, Leo le-a servit o gogoașă lacrimogenă că gagiul era să-i zboare de pe drum cu

camionu', că era și el un om nevinovat care mergea-n vacanță cu familia, și-a pus mîna pe rangă doar fiindcă ăla voia să-i radă mașina cu copiii-n ea. Gaborii erau să-i dea și-o medalie pentru curaj! Că doar gagiu' nu putea să le spună la sticleți care era treaba, nu? A ajuns la tribunal și l-au înfundat pentru tulburarea liniștii publice, conducere agresivă, una, alta. Lui Leo i s-a părut de rîsu' lumii. Își folosise propriii copii, ca să i-o plătească! Dacă ieșea pe dos, și gagiu-l stîlcea pe el, și pe urmă-i mai nenorocea și mașina? Eu, unu', zic că-i în stare de orice. De-asta nici n-am avut niciodată treburi cu el.

– Deci crezi că s-ar putea să fi fost implicat în spargerea de la Leary?

Colin ridică din umeri.

– Nu știu. Nu zic decît că are de-a face cu puști care-i plasează drogurile, așa că se poate ca măcar să-l fi cunoscut pe Sonny. E dealer și de arme, chestie care-l interesa pe Tyrell, nu? De unde-a făcut rost băiatu' de pistol, în primu' rînd. S-ar putea ca Leo să nu fie încurcat personal, da' să ne pună pe pista aia care trebuie.

– Cum adică, e dealer de arme? întrebă Louis, surprins.

Colin răspunse încet, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil de cinci ani:

– Dealer de arme i-atuncea cînd te duci la el acasă, și-ți vinde un pistol.

Rîseră toți din nou.

– Ce-am mai rîs. Credeam că era doar dealer de

droguri, nu?

Colin ridică din umeri.

– Un tip de-ai mei a luat de la el un fier de toată frumusețea, le vinde ieftin. Da' după cum îl știu pe Leo, trebuie să fie și vreun clenci la mijloc, altfel n-are cum. Nu face opere de caritate.

– Tyrell unde-i acum?

Louis ridică din umeri.

– E troznit de drog. De cînd a părăsit-o pe Sally, s-a schimbat. Nu mai poate să și-l alunge pe Sonny Boy din minte. Da' cred că-i și normal, dacă stai să te gîndești.

– Mie Sally aia nu-mi place, interveni Billy. Caroline mi-a zis că-i o tipă rece – și-o știți pe nevastă-mea, rareori vorbește de rău pe cineva.

Dădură cu toții din capete. Semn al respectului ce i-l purtau Carolinei, toți cei de la masă îi ascultau opiniile fără să stea pe gînduri – spre deosebire de propriile lor neveste și iubite, cărora niciodată nu le cereau părerea și pe care nici nu le ascultau, decît cînd vorbeau despre casă și copii.

Despre teritoriul lor, cum ar veni.

– Mie-mi place de Tyrell, spuse Billy cu tristețe.

– Un tip beton, și cred că cu cît îi dă mai repede de capăt, cu atît mai bine-o să-i fie. Șmecherii numesc asta închidere.

Toți îl priviră iar pe Colin, îngînduraţi. Ultimul lucru la care voiau să se gîndească era avortul care trecuse drept

viața lui Sonny Boy.

Toți își doreau o viață mai bună pentru copiii lor – altfel, de ce-ar fi făcut atîtea sacrificii?

* * *

Sally își privea soțul, în timp ce acesta își împacheta ultimele haine în valiza mare pe care o țineau de obicei pentru vacanțe. Nu-i venea să creadă că o părăsea cu adevărat.

– Pot să-ți aduc o cafea?

Era tot ce-i putea spune, semn că ar fi vrut să rămînă, și o știau amîndoi. Dacă Tyrell accepta cafeaua, Sally s-ar fi așteptat să încerce s-o sărute, poate și să se culce cu ea. La început, l-ar fi refuzat, apoi s-ar fi înduplecat, și după aceea toate ar fi fost la fel ca înainte. Tyrell îi văzu expresia rugătoare din ochi.

– Nu pot. Am întîlnire cu cineva și sînt deja în întîrziere.

Îi vorbea pe un ton indiferent, și știa că o rănea, dar nu-i mai păsa. De cîte ori îi vorbise și Sally lui Sonny Boy așa, cînd acesta telefonase ca să ceară cu frații lui? Îl întrerupea în mijlocul frazei, îi spuneau că dormeau, că învățau, orice, iar Tyrell o lăsase. Asta era partea cea mai rea, că și el o lăsase, fiindcă nu fusese destul de bărbat ca să-i spună să-l lase pe bietul băiat în pace.

– Ei, atunci eu nu te mai reții.

Tyrell zîmbi.

– Nici nu mă reținеai. Apropo, de ce nu mi-ai spus că Sonny sunase la mobilul tău, în Jamaica, în noaptea cînd a murit?

Îi văzu pe față expresia șocată.

– Poliția ți-a notat numărul printre ultimele lui apeluri. Au vorbit și cu tine despre asta, sînt sigur.

– Nu mă găsise... le-am și spus...

Dar lui nu-i spusese, iar acum Tyrell voia să se lămurească. O vedea bîlbîindu-se și se bucura, căci așteptase momentul potrivit ca să i-o spună.

– Conform înregistrării apelurilor, convorbirea a durat un minut și douăzeci de secunde, așa că nu-mi înșira baliverne. Ai făcut ceea ce făceai tu întotdeauna, nu-i așa, Sal? L-ai expediat rapid, fiindcă nu suportai să se amestece în viața ta meschină și ocrotită.

Sally clătina din cap negativ.

– Toți erați plecați...

– Dacă aș fi vorbit eu cu el, poate că nu mai făcea ceea ce-a făcut. Poate – poate numai – suna ca să ceară un ajutor, sau un sfat...

La asta, Sally rîse și răspunse pe un ton dur.

– Voia bani. I-am zis să aștepte pînă ajungem acasă. Va să zică, și-n vacanță trebuia să plătim viciile maică-sii?

Tyrell își repezi fața aproape de a ei, scrîșnind printre dinți:

– Ești o pizdă, Sal! O pizdă rea, invidioasă și

răzbunătoare.

Era pentru a doua oară cînd îi spunea unei femei așa, în doar cîteva zile. Tyrell închise ochii și trase adînc aer în piept, căci tot pentru a doua oară îi venea și s-o pocnească de să nu se mai scoale de jos.

– Avea nevoie de ajutor, și nu te-ar fi sunat dacă nu era disperat. Doar știa cum te purtai cu el.

– Și de unde era să știu eu ce-avea de gînd să facă?

Tyrell se șterse la nas. Îi curgea, și trebuia să facă mari eforturi ca să nu izbucnească în lacrimi.

– Se prostitua, Sal. Băiatul ăla punea curu' la bătaie pentru maică-sa, și eu n-am știut niciodată, fiindc-ai avut tu grijă să n-am timp să stau de vorbă singur cu el.

– Nu puteai să-i trimiți bani din Jamaica.

Tonul ei redevenise disprețuitor. Își revenise, iar Tyrell era nevoit s-o admire, fie și numai pentru asta.

– A, aici te înșeli. Puteam să-i cer unui prieten să-i dea bani din partea mea. O mai făcusem și înainte.

Îi văzu uimirea pe față, ceea ce-i dădu un mic sentiment de satisfacție.

– Niciodată n-ai știut nici jumătate din tot ce se întîmpla, Sal, dar credeai că știai, și asta-ți convenea de minune. Ei bine, eu m-am dus. Cum spuneam, am o întîlnire cu cineva, am treburi de făcut.

Își trase valiza grea de pe pat, iar cuvertura de mătase căzu pe jos. Știa că pe Sally o mîncau degetele s-o pună la loc, ca să fie totul în ordine. Pe cînd ieșea cu valiza din

dormitor, își văzu băieții și-și dădu seama că auziseră totul. Dar nu mai putea să spună sau să facă nimic, căci plîngea. Plîngea după fiul lui mort. Aceștia doi erau vii și bine îngrijiți, știa. Trebuia să-și pună gîndurile în ordine înainte de a le vorbi despre cele întîmplate.

Dezvăluirile din ultimele cîteva zile îl distruseseră. Nu era sigur dacă avea să-și mai poată reveni vreodată complet. Nu știa decît că, dacă nu ieșea imediat din casa aia, avea să explodeze.

Cei doi băieți îl priveau cu ochi mari, iar Tyrell lăsă să-i scape valiza. Luîndu-i pe amîndoi în brațe, îi strînse la piept. Apoi, ridicînd iar bagajul, porni în jos pe scara îngustă. În timp ce ieșea, îi auzi pe amîndoi strigîndu-l, dar închise ușa și se îndepărtă cît putea de repede.

Avea să se ocupe de ei mai tîrziu, cînd reușea iar să vorbească normal și să le explice cît putea de bine situația care se crease cu mama lor. Acum, însă, era conștient că trebuia să scape, și exact asta făcea.

În mașină, își aprinse o țigară de marijuana și trase adînc, înainte de a porni înapoi spre apartamentul lui, unde avea întîlnire cu Louis Clarke.

CAPITOLUL 15

Jude se uita pe fereastră și încerca să-și calmeze nervii. Numărul la care încercase nu răspundea, și devenea tot mai nervoasă ori de cîte ori suna din nou. Dar știa că trebuia să meargă pînă la capăt.

– Domnul te va ajuta, Jude, dacă-L rogi.

Își dădu ochii peste cap.

– Pe Domnul îl doare-n cur de mine, cum știi foarte bine, Verbena.

Cealaltă femeie nu era șocată de cuvintele ei. Se așteptase să le audă. Acum, însă, se ruga și spera ca într-o bună zi Jude să vadă lumina și să i se dăruiască Lui.

– Greșești, fato. Și acum, lasă-n pace telefonul ăla și vorbește ca lumea cu mine.

Pe Jude o treceau toate sudorile, și nu numai din nevoia de droguri, ci și de nervi. Își simțea propriul miros. Trebuia să ia banii și să se-ntoarcă acasă, unde se simțea în siguranță, unde se putea convinge că viața revenise la normal.

– Pun pariu că pe-aici toți se distrează de nu mai pot.

Verbena clătină din cap.

– Și de ce să crezi asta, iubito?

Jude ridică din umeri.

– N-am tocmai parfumul lunii, nu? Acum, că mi-am pierdut copilul, bănuiesc că n-o să mai fiu binevenită aici.

– În casa mea vei fi binevenită întotdeauna, Jude, știi bine.

Impulsiv, Jude o apucă strîns de mînă.

Verbena își pierduse un fiu, și de-atunci nu se mai simțea în stare să iasă din casă. Uneori, acest lucru o nemulțumise pe Jude, care știa că dacă bătrîna ar fi putut, ar fi scutit-o de un drum.

– Ce m-aș face eu fără tine?

Prin cine știe ce minune, Jude era sinceră, și i se simțea în voce.

Peste cinci minute, Verbena își deschidea poșeta și-i dădea lui Jude destui bani pentru un plic de zece, deși amîndouă se purtau ca și cum ar fi fost bani de mîncare. Era un joc pe care-l practicau de ani de zile, iar Verbena se întreba cînd avea să ia sfîrșit strania lor asociere.

Numai o dată cu moartea uneia dintre ele, reflectă ea. Spera ca ei să-i vină rîndul prima. Atunci, în sfîrșit, avea să poată ieși din casă.

După ce Jude luă banii și plecă, bătrîna se duse la fotografia cu mormîntul nepotului ei. Frecînd-o cu degetul mare, se gîndi la viața lui, conștientă că el fusese singurul om din lume care înțelegea de ce-i dădea ea bani lui Jude.

Sonny moștenise firea iertătoare a Verbenei, și era

tristă că nimeni nu mai recunoscuse vreodată acest lucru.

* * *

Nick își lăsase soția într-o vinărie, cu prietenele, ducîndu-se apoi acasă pentru a se schimba și a se odihni cîteva ore, ca să-și pună gîndurile în ordine.

După ce se îmbrăcă, ieși din casă, pentru prima oară fără să-și ia rămas-bun de la mama lui. Trebuia să plece, îl apăsau pereții. Simțea nevoia să fie printre oameni.

Își parcă Mercedes-ul sport într-un mic rond și urcă pînă la etajul zece al unui bloc din Plaistow, cu lift murdar. Puțea. Cînd ieși din cabină, își drese glasul și scuipă zgomotos flegma peste balustrada de beton a balconului.

Doi băieți stăteau pe palier, poștind un chiștoc, și-i aruncară o privire scurtă. Nick trecu pe lîngă ei fără o vorbă și bătu într-o ușă proaspăt vopsită în roșu.

Îi răspunse un tînăr blond, de vreo optsprezece ani.

– Mă întrebam cînd ai să mai apari pe-aici.

Nick zîmbi.

– N-ai putut să mai reziști, iubițel, te simți singur?

Băiatul cu ochi mari și albaștri îl trase în antreu. Mirosea a pui fript Kentucky și a ochiuri.

– Mda, pentru moment.

Nick scoase din buzunar o sută de lire sterline, zîmbind.

– Închide-ți mobilul, în noaptea asta sîntem între noi,

O.K.?

– Orice vrei tu, Nick.

Continuînd să zîmbească, Nick replică:

– Ți-aș fi putut spune și eu la fel, scumpule. Și-acum, dezechiparea și nu te mai prosti.

* * *

– Ești sigur că vrei să-l vezi?

Tyrell dădu din cap.

– Tyrell, chiar ții neapărat să intri-n treaba asta? Leo i-un bulangiu de categoria grea, știi bine.

– Categorie mai grea decît tine și frații tăi? N-aș crede.

Louis zîmbi.

– Înțelegi tu ce vreau să spun. Sînt doar vorbe, dom'le. Dac-a avut vreo problemă cu Leary, asta nu putea să aibă nici o legătură cu băiatul tău, nu?

Tyrell ridică din umeri.

– E tot ce știu pe moment, dom'le. Gîndește-te. Ce mama mă-sii să caute el într-o casă ca aia, c-un sistem de alarmă ca la Fort Knox...

Louis oftă. N-avea chef s-o ia iar de la-nceput; parcă ar fi fost o placă stricată.

– Dacă Leary era acasă, alarma n-avea de ce să fie pornită, nu?

Tyrell clătină din cap.

– În ziare scria că era pornită parțial, adică numai la parter, în timp ce ei dormeau.

Deși Louis confirmă, Tyrell vedea clar că nu-i erau deloc boii acasă.

– Vreau să zic, Leary e un tip dur. N-avea el nevoie de alarmă, ca tot omu' de rînd, nu? Gîndea la fel ca noi: cine-ar îndrăzni să ne jefuiască?

Tyrell rîse.

– Asta vreau să zic și eu, cine-ar îndrăzni să-i spargă lui casa? Stai și te gîndește!

Cu blîndețe, Louis răspunse:

– M-am gîndit, amice, și cred că singurul om care ar încerca să-l prade ar fi un băiat fără minte și care n-are habar în ce se bagă. Un băiat ca Sonny al tău. Probabil a făcut-o la libera inspirație, știi că avea mereu nevoie de lovele.

Tyrell își termină zgomotos cutia de Red Stripe, apoi o storci și o aruncă în direcția lăzii de gunoi.

– Sonny al meu o fi avut multe defecte, nu neg, era doar un puștan fără minte, dar nici mort nu s-ar fi gîndit să spargă căsoiu' ăla. Cum am mai spus, nu-l prea dădea deșteptăciunea afară din casă. De ce tocmai pe Nick Leary? Pînă-n noaptea aia, Sonny nu furase decît...

Se întrerupse, așa că Louis termină el în locul lui:

– Prieteni, vecini și rude?

Îi era greu s-o audă spusă cu glas tare, dar acela era adevărul.

– Da' tocmai asta încerc să-ți spun, Louis, n-avea experiență pentru așa ceva. Trebuie să-l fi ajutat careva. Poate Leo știe ceva.

Louis știa că n-ar fi avut nici un rost să-l contrazică.

– Ai și tu dreptate... Hai să mergem. Colin și ceilalți au să ne-aștepte, O.K.?

Orice-ar fi avut de spus Leo Green, frații Clarke se asigurau că nu mințea. Tyrell avea noroc cu niște prieteni ca ei, și o știa. Se ridică și-l îmbrățișă pe Louis.

– Trebuie să fac treaba asta, înțelegi? Trebuie să primesc o explicație despre ce s-a întîmplat.

Louis dădu din cap, deși în sinea lui se întreba dacă nu cumva prietenul său cerea prea mult.

– Sper doar să afli ceea ce vrei, amice.

Tyrell își dădu la o parte cozile din față, răspunzînd cu tristețe:

– Și eu, Lou, fir-ar neamu' meu al dracu'... Și eu.

* * *

Leo Green nu era deloc încîntat. Se pomenise cu frații Clarke în casa lui.

În casa lui.

Și cum își spunea Colin, era într-adevăr o casă foarte frumoasă.

O vilă mare detașată, în sudul Londrei, cu grădină întinsă, atît de plină de copaci încît de pe stradă casa nici

nu se vedea. Acest lucru îi convenea de minune lui Leo, care avea nevoie de discreție pentru activitățile sale. Nu strica nici poarta electrică, precum și cei doi dobermani care patrulau prin grădină douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămînă, primiți de la un prieten care ținea o groapă de gunoi. Cîinii de la groapa de gunoi erau cei mai buni, căci nu simțeau cu adevărat afecțiune pentru nimeni și nu-l respectau decît pe omul care-i hrănea. Nici vorbă ca gaborii să intre-n casa aia fără să-l anunțe cu destul timp înainte.

Spre deosebire de frații Clarke, firește, care puteau să intre-n dormitorul lui și să se pișe pe nevastă-sa-n pat fără ca nimeni să sufle o vorbă, și cu atît mai puțin el. Tocmai asta-l zădăra pe Leo. Își achitase partea de pupincurism în tinerețe, întrecîndu-i treptat pe toți cei pe care-i periase, pînă ajunsese în vîrf. Acum el era cel care dădea ordinele, cel pe care-l ascultau toți, în lumea lui – și cînd colo, o forță mult mai puternică îi invadase cabinetul spațios și elegant, și nu-i convenea, nu-i convenea deloc.

– Ceva de băut, Leo? Mi-e gîtul uscat ca o cîrjă de bărzăune.

Sărind de pe scaun, Leo spuse pe un ton de scuză:

– Sigur că da. O bere merge?

Colin Clarke dădu din cap.

– Vor fi aici într-un minut, și atunci putem să ne-apucăm de treabă. Nu te reținem, așa-i?

Știa că-l reținea, dar puțin îi păsa, și mai știa și că și

Leo știa acest lucru.

– Vai de mine! Pot s-ajung cînd vreau în vizita aia.

Vorbise fălindu-se. Voia să le dea de înțeles că era un om puternic.

Billy rînji.

– O-mpuțită de-vizită? Cine mai are vizite, în zilele noastre?

Clătina din cap, chipurile nemulțumit, și spuse cu glas sonor, de parcă Leo ar fi fost tare de urechi.

– O vizită medicală, poate?

Sarcasmul nu scăpă nimănui, și toți cei din încăpere izbucniră în rîs.

La asta, Leo explodă. Vorbise cu Carlos Brent și știa că-n cele din urmă aveau să ajungă și la el, dar al dracului să fi fost dac-avea de gînd să se lase cu una, cu două.

– E vorba de fierul pe care i l-am vîndut lui Carlos Brent și-a fost folosit împotriva unuia din echipa voastră? Doar că, o dată ce-mi vînd produsele, nu mai răspund de ele. Plasez peste tot, doar n-o să mă acuzați pe mine pentr-un glonț rătăcit.

Terry era iritat. Se ridică de pe canapeaua de piele neagră D.F.S. și se răsti.

– La cine mă-ta strigi tu, bă?

Leo îl privi lung, întrebîndu-se de ce, cînd avea casa plină de arme, nu-i împușca dracu' pe toți o dată pentru totdeauna.

Billy salvă situația, ca întotdeauna.

– Șezi blînd, Terry. Și tu, Leo, adu berile alea. Ceilalți vor fi aici imediat, și-atunci trecem la afaceri.

Cuvîntul „afaceri" era o muzică în urechile lui Leo.

– Deci, sînteți hotărîți să cumpărați?

– S-ar putea. Vrem s-aruncăm o privire, înțelegi, pînă să ne hotărîm.

În timp ce Billy vorbea, se auzi soneria, iar Leo consultă monitorul, după care deschise. Gărzile lui ar fi percheziționat pe oricine intra, dar nici unul dintre cei de față n-ar fi permis una ca asta, și fusese nevoit să-i primească pe încredere.

În cameră apăru Louis, împreună cu amicul său, Tyrell. Deși nu era nici pe departe la fel de uriaș ca frații Clarke, Tyrell arăta și el impresionant. Era un om înalt, chipeș și furios. Vechiul Tyrell, de pe vremea cînd toți fuseseră copii. Pe-atunci, se descurcase întotdeauna singur. Anii trecuseră, iar el se însurase cu Sally și devenise un domn respectabil. Acum, însă, era iar cel din trecut – cu înverșunare.

– Ce faci, Leo? De mult nu ne-am mai văzut.

Leo dădu din cap spre noii-sosiți, cu inima bubuindu-i în piept. Se cam așteptase ca Tyrell să apară, dar în acel moment, numai de-așa ceva n-avea nevoie.

* * *

Nick zăcea pe pat, simțind cum îl învăluia familiara

repulsie.

De ce-o făcea?

În parte, îl excitau sordidul și promiscuitatea. O știa, și se întreba de ce. Patul avea așternutul mototolit, așa cum îl găsise. Frankie servea o anumită clientelă, și la fel ca Nick, nici pe ceilalți nu-i prea preocupa ambianța. Era o cocină prima-ntîi, care mirosea de te trăsnea. Îi simțea duhoara în gură. Luă sticla de vodcă și trase o dușcă prelungă, sperînd să-și alunge gustul, deși știa că era zadarnic.

Pe noptiera zgîriată era o bucată de oglindă, fără ramă. Liniile albe și pufoase erau tăiate cu grijă – singurul lucru îngrijit din toată maghernița.

Priză una și, dîndu-și capul pe spate, trase din răsputeri pe nas. Nu era marfă de calitate, dar în fond, nu de la el provenea. Nasul începu să-i curgă aproape imediat, iar Nick și-l șterse cu dosul mîinii.

De ce-l excita mirosul de jeg și spermă? De ce un trup folosit și supt de sînge îi provoca cele mai tari erecții? De ce nu putea fi și el ca alți bărbați, cu dorințe și nevoi normale? De ce nu-l atrăgea propria lui soție, cu care majoritatea bărbaților s-ar fi zbenguit fericiți ore în șir?

Trupul slăbănog al lui Frankie era plin de zgîrieturi și vînătăi. În timp ce-i vedea capul cu păr blond murdar bîțîindu-se în sus și-n jos, Nick simți o nevoie irezistibilă să juiseze. Apucîndu-l strîns de părul vopsit, se încordă și

se cutremură prelung, împingîndu-se cu putere în gura lui Frankie, pînă auzi icnetele familiare care-l scoteau din minți.

Ejaculă, vorba aia, ca trenul. Zîmbind, se îmbrăcă repede și ieși din apartament în mai puțin de-o secundă. Frankie avea multe calități, dar nu și o conversație interesantă.

Fluierînd, Nick apăsă pe butonul liftului. Aerul răcoros al nopții îi mîngîia plăcut pielea, și încă mai respira chinuit, în timp ce cobora spre mașină.

Peste cîteva ore, avea să-l umple cunoscuta silă de sine. În cîteva ore, urma să-și reprime încă o dată senzațiile sexuale, din ură de sine. Dar, pentru moment, savura starea de sațietate care-l învăluia.

Și, o dată ce venea vinovăția, ca întotdeauna, avea s-o savureze, în chip straniu și pervers, și pe aceea.

* * *

– Și-atunci, ce vă interesează?

Tonul lui Leo redevenise neutru, dar numai cu prețul unui suprem efort.

Terry rînji.

– Vrem o armă, ca aia pe care-ai vîndut-o recent, de l-a doborît pe unul dintre cei mai buni oameni ai mei.

Leo simți imediat sarcasmul. Se bucura că le ceruse gărzilor să-l lase singur. La drept vorbind, se și aștep-

taseră să se descurce fără ei cu haita aia de hiene.

– N-am de dat nici o explicație. Le plasez altor dealeri, cum e Carlos, știți și voi cum merge. O dată ce marfa pleacă de la mine, nu mai răspund de nimic.

Colin și Billy îl priviră cu niște expresii care-i dădură de înțeles că era mai bine să se lase păbugaș. Știa că era rău să-și piardă cumpătul, dar în ultima vreme toate afacerile păreau să se suprapună, și-i era din ce în ce mai greu să mai spună cine era rău și cine bun.

– Ce vreți, un pistol?

Tyrell dădu din cap, iar Leo înțelese că el voia să cumpere, și-l întrebă:

– Ce tip?

– Semiautomat, preferabil spaniol, cu cartușe parabellum.

Citise în ziar toate informațiile despre arma găsită asupra lui Sonny.

Leo era impresionat. Rareori venea la el cîte unul care nu voia să se joace de-a cowboyii două ore, înainte de a cumpăra cel mai ieftin model. Dacă ar fi primit cîte o liră sterlină pentru fiecare dintre ei, ar fi ajuns mai bogat ca Elton John.

Deschise un sertar și scoase un pachet cu mănuși de latex. Oricine se atingea de armele lui trebuia să și le pună dinainte; de asemenea, le curăța după fiecare folosire. Ultimul lucru de care aveau toți nevoie era să-și lase amprentele pe un pistol cumpărat pe urmă de altcine-

va și folosit într-un jaf sau omor.

– Știi ce vrei, Tyrell, și te admir pentru asta, amice.

Deschise un dulap și scoase un obiect învelit în piele. Despachetîndu-l, i-l întinse lui Tyrell, revereniios.

– Ăsta-o un semiautomat, fabricație spaniolă, la preț bun. Pentru tine, doar o mie. Din cîte știu, n-a fost folosit niciodată în țara asta, așa că are un pedigree bun, în felul lui. Partea cea mai frumoasă e că poate să tragă și foc cu foc.

Deschise încărcătorul, continuînd încîntat:

– Dar dacă tragi de siguranța asta, poți să razi o cameră plină de oameni.

Le zîmbi celor din jur, care zîmbiră la rîndul lor, admirîndu-i gluma.

– Nu e greu, doar cinci livre jumate încărcat, și e foarte comod de mînuit sau ascuns. Un pistolaș excelent. Bubuie tare, dar și asta-i ușor de ascuns.

Tyrell cîntări pistolul în mînă, înțelegînd prea bine ce-i atrăga pe tineri la el. Le dădea un sentiment de putere, să aibă la ei un obiect atît de ucigător.

Leo îi privi chipul și zîmbi din nou, înțelegînd mai bine ca oricine senzația. Era un fanatic al armelor de foc încă din copilărie, așa că fusese cel mai firesc lucru să le dedice toată cariera lui.

– Pe moment, circulă o mulțime prin jur. Sînt aduse înapoi din zonele de război, de către militarii britanici care se-ntorc de-acolo. Le colectează după orice conflict

ca pe niște trofee și e clar că nu-s luate în nici o evidență, nu? Nimeni nu știe că le au la ei. Am un furnizor în armată care le cumpără, și ajung aici, unde așteaptă oameni ca tine. Gaborii mor de ciudă cînd le dau de urmă, da' nu prea au ce să facă. De-a lungul anilor, mi s-au oferit chiar și pistoale de-ale poliției. Uluitor, ce efect poate avea un salt în rata ipotecilor, asupra economiei la negru.

Deschise alt dulap și puse un Uzi în mîinile lui Terry Clarke. Așa cum se și așteptase, lui Terry îi plăcea la nebunie.

Leo mai turnă un rînd, așteptîndu-i să ajungă la esența problemei. Căci aveau o problemă, și bănuia că era singurul om care putea să le-o rezolve.

CAPITOLUL 16

Leo era relaxat; făcea lucrul la care se pricepea cel mai bine. Coborîse chiar și în pivniță, de unde-și adusese cele mai scumpe jucării, deși de-acum știa că nu prea avea șanse să facă o vînzare.

Frații Clarke erau relaxați și ei, ascultîndu-l cu cît entuziasm vorba despre arme. Pînă și Terry uitase de orice rîcă. Erau hotărîți să apeleze la Leo cu proxima ocazie cînd aveau nevoie de fiare, iar Leo știa că-i captivase și se bucura.

Colin îl privea nervos pe Terry. Acesta era un om destul de dificil și fără să se înarmeze pînă-n dinți. Dacă n-aveau grijă, putea să cumpere necontrolat, ca o fată din Essex în Lakeside.

Ultimul lucru de care avea nevoie Terry Clarke era un pistol, așa că fratele său se hotărî să le reamintească tuturor de ce veniseră acolo.

– Faci afaceri cu Nick Leary, nu? îl întrebă el pe dealerul de armament.

Leo simți că inima-i cădea printre măruntaie și, cu o privire de scuză spre Tyrell, răspunse:

– Știi bine că da, Colin.

Dispoziția din cameră se schimbase. Toți începură să pună pistoalele la loc pe birou. Distracția se sfîrșise, iar frații Clarke așteptau reacția lui Tyrell.

– Am auzit că ai avut o problemă cu el, acum cîtva timp.

Tonul lui Tyrell era neutru, lucru pentru care Leo îi fu recunoscător.

– Am probleme cu mulți, regulat, e firesc așa ceva, cînd faci comerț cu arme.

În timp ce împacheta la loc o carabină, continuă cu emfază:

– Mi-a părut rău cînd am auzit de băiatul tău, dar Nick, cu toate defectele lui, reale sau nu, n-a făcut decît ceea ce-ar fi făcut oricine.

Tyrell știa că Leo avusese nevoie de mult curaj ca să spună așa ceva în fața fraților Clarke, atitudine pentru care îl respecta.

– Nu-i port pică, și eu aș fi făcut același lucru.

Leo știa că spunea adevărul.

– Totuși, ceea ce mă interesează e cine l-ar fi putut pune pe băiatul meu să intre în casa lui Leary.

Întrebarea îl descumpăni pe Leo, care însă avea destulă minte ca să înțeleagă unde voiau să ajungă.

– Ce încerci să-mi spui? întrebă el cu glas scăzut.

Tyrell oftă.

– Te întreb: poate vreun cunoscut de-ai tăi avea de-a face cu Sonny? Trebuie să știu dacă era asociat cu cineva

care l-ar fi putut împinge pe căi greșite.

– Adică vrei să zici că înainte fusese nevinovat?

Celălalt clătină din cap.

– Nu, dar nici atît de rău pe cît se spune despre el nu era. Cel puțin, nu cred.

Leo rîse disprețuitor.

– Băiatul tău nu era tocmai un înger neprihănit, dacă-nțelegi ce vreau să zic.

La asta, Tyrell făcu cîțiva pași spre el, ameninițător, replicînd încet:

– Ai grijă naibii ce zici. Ăsta de care faci mișto acum tot băiatul meu era. Vorbești despre el de parc-ar fi fost un bandit.

Leo oftă.

– Dacă asta a fost...

Voia anume să-l irite, iar Terry îi urmărea cu ochi sclipitori cum se provocau unul pe altul.

– Am mai auzit și că era fătălău, îl întărîtă și mai mult Leo pe Tyrell.

– Am impresia că știi o droaie despre el. Sigur nu v-ați întîlnit niciodată?

Leo, care pînă atunci abia se stăpînise, își pierdu calmul, strigînd la Tyrell:

– Nu știu decît ce vorbește lumea. Nick a fost distrus de ce i se întîmplase. Da' concluzia e că bulangiul ăla mic a primit ce-a căutat. Norocul lui că n-a intrat aici, fiindcă-l împușcam fără să stau o clipă pe gînduri.

Fierbînd de furie, își turnă un brandy și continuă zgomotos, grozăvindu-se:

– Așa că să nu intri tu-n casa mea și să-ncerci să mă iei la rost, Hatcher, fiindcă n-o să-ți meargă! Problema mea cu Nick a fost privată. N-o discut de față cu cine se nimerește, să-ți intre asta-n căpățîna aia smolită!

Felul cum rostise cuvîntul „smolită" îi făcu pe toți să se holbeze, privindu-se cu expresii neîncrezătoare. Tyrell fu uluit de ura din glasul lui. Nu-i venea să creadă ce auzise, la fel ca și celorlalți.

Louis explodă:

– Cu cine mă-ta crezi că vorbești?

Făcu un pas amenințător spre Leo, care avu inspirația de a se retrage. Își dădu seama că făcuse gafa deceniului și încercă să-și retracteze cuvintele.

– N-am vrut să te jignesc, Tyrell, dar în ultimii zece ani aproape toate fiarele mele s-au dus la ăia din Indiile de Vest. Se-mpușcă-ntre ei din nimic! Negru pe negru, așa zic. Eu, personal, aș zice bou pe bou. Băiatul tău a intrat în casa lui Nick și a încercat să-l fure. L-a prins și a murit. Îmi pare rău, amice, da' cred că ce-a căutat, aia a găsit. Nici mai mult, nici mai puțin. Îmi pare rău pentru ce ți-am zis, da' aș fi un mincinos dacă n-aș vorbi cinstit. Ai voștri vor arme, eu le vînd – asta e. Dacă băiatul tău a fost înarmat, atunci eu, unul, nu mă mir, O.K.? Și poate c-am ajuns rasist la bătrînețe, da' dac-ai fi în locul meu, și tu ai simți la fel. Mereu am de-a face cu negrotei idioți,

și știi ceva? Toți au cîte-un căcat de vendetă, cîte-un cont de reglat, cum ai și tu acum. Și eu le vînd, fiindcă mă rog să se-mpuște unii pe alții și să facă curățenie pe străzi și pentru noi. Așa c-acuma știi dracu', da?

Tyrell se ridică. Ochii lui, de obicei atît de prietenoși, erau acum aproape negri de furie.

– Asta-i tot ce vezi? strigă el. Cozile mele? Aici m-am născut, aici am trăit, și știu că ăștia de-alte voi fac toate problemele. Crezi că nu vă pun și eu pe voi în aceeași găleată?

Privi în jur. Leo nu știa ce să spună. Prin cine știe ce minune, Terry fu cel care salvă situația.

– Calmează-te, Tyrell. Din cîine slănină nu se face, cum zicea mereu maică-mea.

Toți tăcură cîteva momente, apoi izbucniră în rîs. Pînă și Leo rîdea, deși nu prea știa de ce.

Terry se întoarse spre el și spuse:

– Iau fierul spaniol.

Leo se bucura să schimba subiectul și să și cîștige cîteva lire sterline. Luă banii și se abținu să-i numere. Numai de-o nouă ceartă nu mai avea nevoie.

– Tu ai dat fierul pe care l-a folosit băiatul lui Tyrell, Leo? Îți jurăm că, dacă da, n-ai să pățești nimic, îi spuse Billy. Vrem doar să știm de unde-avea o marfă de calitatea aia.

Clătinînd din cap, Leo spuse arogant:

– Nu. Da', crede-mă, chiar dacă-l avea de la mine, tot

nu v-aș spune.

Nimeni nu răspunse, iar Tyrell îl lovi cu pumnul în cap, din răsputeri. Cînd Leo căzu la podea, îi spuse încet:

– Mai du-te-n mă-ta, albule. Fă bine și află cine-s prietenii tăi înainte să mai ieși pe stradă pe viitor, fiindc-o să am grijă să-ți facă cineva de petrecanie.

Îl împunse în piept, făcîndu-l să se strîmbe, în timp ce continua sardonic:

– Sînt cel mai negru coșmar al tău, Leo. Un cioroi care poartă pică. Și știi ceva, Brînzosule? Acum am pică pe tine.

* * *

Kayleigh Kalibos era măritată cu un grec spărgător de bănci, și toată lumea știa că Tammy Leary se culcase cu el. Dar Tammy avea o memorie selectivă și, la fel ca în urmă cu cîteva luni, n-o deranjă că nevasta fostului ei amant se alătură să bea și ea ceva, în vinăria lui Suzy Snaith. De fapt, uitase toată aventura. Doar împunsăturile lui Kayleigh i-o amintiră. Kayleigh, după cîte se părea, nici nu uitase, nici n-o iertase pe Tammy. Soțul ei făcuse destule măgării la viața lui, dar să se culce cu nevasta lui Nick Leary fusese cea mai mare prostie.

Kayleigh era la fel de beată ca Tammy, de-asta și avea chef de scandal. Dacă afla, soțului ei nu i-ar fi venit să creadă. Încă se mai temea ca Nick să nu afle că nevastă-

sa-l înșelase cu el, și să-l omoare.

Tammy ieși dintr-o cabină de toaletă și-i zîmbi amical lui Kayleigh. Fiona și Melanie tăiau linii de cocaină pe placa de granit, așteptînd scandalul. Tensiunea creștea, iar în aer se simțea electricitatea pe care n-o poate provoca decît un amestec de hormoni, vodcă și cocaină.

În timp ce Kayleigh intra într-o cabină, Melanie spuse în șoaptă:

– Hai să scăpăm de ea, Tams. E cu capsa pusă, și n-ai nevoie de scene.

Tammy rîse, așa cum Melanie se și așteptase.

– Mai dă-o-n aia mă-sii.

O spusese cu voce foarte tare, iar Melanie se așteptase și la acest lucru.

Kayleigh ieși din toaletă clătinîndu-se și, în timp ce-și verifica machiajul, o împinse involuntar pe Tammy, care tocmai se pregătea să prizeze o linie mare de cocaină. Nu era nevoie de mai mult. Tammy se ridică și o pocni în față cu toată puterea.

Kayleigh, care avea vreo șaptezeci de kilograme, se împletici pe spate. Oricît era de scundă, Tammy știa să se bată, cu atît mai mult cu cît îi și plăcea.

Totuși, nici Kayleigh nu era o păpădie și, cum avea cu aproape douăzeci de kilograme mai mult decît Tammy, curînd încăierarea ieși din toalete, continuîndu-se în bar. Clienții se dădură repede la o parte. Kayleigh luă o sticlă de vin de pe o masă și o ridică, gata s-o trîntească peste

coafura scumpă a lui Tammy. Un bărbat masiv, pe nume Greg Peterson, i-o smulse repede din mînă, și ajutat de încă trei prieteni, reuși în sfîrșit să le despartă pe cele două femei.

– Scoateți-le de-aici! strigă Suzy Snaith.

Era cam greu să le tragă spre ușă pe două femei care se altoiau înjurînd, și toată treaba dură cam cinci minute.

– Te-nvăț eu minte să ți-o mai tragi cu bărbată-miu!

Tammy rîse.

– Nu, scumpo, eu ar trebui să te-nvăț pe tine să ți-o tragi cu bărbată-tu, nu?

Aceste cuvinte declanșară bătaia secolului.

Ca scoasă din minți, Kayleigh se smulse din brațele celui care o ținea, dar Tammy o aștepta deja, pregătită. Își înfipse tocul-cui în piciorul bărbatului din spatele el, care scoase un țipăt, și se repezi drept spre Kayleigh. Și amîndouă continuară să se cotonogească într-o veselie.

Poliția sosi la fața locului peste cinci minute.

* * *

Tyrell stătea în mașină, lîngă toaletele publice. De multe ori trecuse pe-acolo, fără să le învrednicească nici c-un gînd. Acum vedea cîți băieți forfoteau prin jur și-i venea să vomite.

În timp ce-și aprindea încă un Marlboro Light, o bătaie ușoară în geam îl făcu să tresară. Un băiat blond, de

vreo cincisprezece ani, îi zîmbea.

Tyrell deschise repede fereastra.

– Ce vrei?

– Ești nou?

Abia atunci își dădu seama că băiatul căuta un client. Șocul îl făcu să amuțească.

Arăta el a poponar?

Trase adînc aer în piept.

– Lucrezi de mult pe-aici?

Băiatul dădu din cap, apoi dădu să deschidă portiera.

– Hai odată, dom'le. Mi-a-nghețat curu'. Mi-l vrei sau nu?

Tyrell se hotărî într-o fracțiune de secundă și-l lăsă pe băiat să se urce în mașină.

– Unde mergem, dom'le?

– Ce vrei să spui? întrebă nedumerit Tyrell.

Zîmbindu-i, băiatul răspunse:

– Chiar că ești nou. Doar nu putem să ne-o tragem pe stradă, sub felinare, nu? Hai să mergem în parc.

Tyrell porni mașina, tremurînd de teamă să nu dea poliția peste ei.

N-ar fi rezistat.

Dar reuși să iasă din parcare fără nici un incident, iar băiatul începu să-l îndrume spre locul cel mai potrivit.

* * *

Nick vedea clar cît de beată și drogată era Tammy, și știa că polițistul putea să vadă și el.

– Da-l iubesc în mă-sa...

Încerca să-și sărute soțul, iar el încerca s-o țină la distanță.

– Îți mulțumesc pentru discreție.

Polițistul îl privea cu milă. Se vedea clar că Tammy, deși bătută și plină de vînătăi, învinsese – era prea entuziasmată.

– S-a depus vreo plîngere?

Agentul mai vîrstnic clătină din cap.

– Doar du-o acasă, dom'le, că ne-a făcut capetele uite-atîta.

Tammy zăcea parțial culcată pe o canapea de plastic din secție, chinuindu-se să nu adoarmă. Chiar atunci intră și Detectivul Inspector Rudde, care-l chemă pe Nick într-o cameră de interogatoriu.

– E totu-n regulă, Nick?

Nick dădu din cap.

– Acum cu cine s-a mai luat la bătaie?

Glasul lui Nick suna obosit, iar Rudde presupuse că avusese o noapte destul de grea.

– Cu Kayleigh Kalibos. Bărbatu-său a venit deja și-a luat-o, și pot să-ți spun că n-aș vrea să fiu în pielea ei, cînd au să ajungă acasă.

Nick știa că soțul lui Kayleigh se temea de o răzbunare din partea lui, iar Rudde era și el conștient de

același lucru.

– Despre Gary ai mai auzit ceva?

Clătinînd din cap, Rudde spuse înțelepțește:

– E clar că-i ceva necurat la mijloc, da' din cîte-am înțeles, nu reușesc să dea de nici o pistă. Totuși, îl știi pe Gary. Se-amestecase prin atîtea, încît nu mai era decît o chestie de timp pînă să-l frigă careva.

– Mie-mi spui? Și pe mine a-ncercat să mă țepuiască de cîteva ori, da'chiar și-așa, îmi pare rău pentru ce i s-a întîmplat. I-am dat niște bani nevesti-sii, nici nu puteam altfel, a lucrat pentru mine ani de zile.

Rudde încercă să schimbe subiectul.

– Apropo, Tammy avea la ea niște cocaină de gradul A. Am rezolvat-o, da' trebuie să vorbești cu ea, Nick. Dacă se mai repetă, nu mai pot s-o scap și-a doua oară.

Oftă.

– Dacă se-aude la ziare ce-a fost aici, au să fie-ntr-al nouălea cer – știi cum e, mai ales după tot ce s-a-ntîmplat.

Nick dădu iar din cap.

– A afectat-o foarte tare, trebuie să înțelegi.

Detectivul zîmbi înțelegător. Nick știa că, la fel ca toți ceilalți, și Rudde se întreba în sinea lui de ce nu-i ardea lui Tammy o mamă de bătaie.

– Ei, atunci o las în mîinile tale mai mult decît capabile. Apropo, Nick, e bine să știi: tatăl lui Sonny Hatcher, Tyrell, umblă și scormonește, crede că l-a pus cineva pe băiatul lui să-ți calce casa. Așteaptă-te să-l vezi sau să

auzi despre el la un moment dat, O.K.?

Nick era șocat, iar Rudde observă.

– E ca orice părinte, dom'le, încearcă doar să înțeleagă ce s-a întîmplat. Nu-ți poartă ranchiună, știu sigur. Nu încerc decît să te previn, ca să fii pregătit.

Nick zîmbi.

– Îți mulțumesc. Și acum, ar fi timpul să-mi duc scumpa soție acasă.

O auzeau pe Tammy rîzînd răgușit, iar sunetul făcea chipul lui Nick să arate și mai palid și tulburat. Rudde nu fusese căsătorit niciodată, lucru pentru care era nespus de recunoscător. Cu cît vedea mai multe căsnicii de-aproape, cu atît îl atrăgea mai puțin ideea de a-și lega de gît o piatră de moară pentru tot restul zilelor.

– A băut toată ziua?

Nick dădu din cap. Ștergîndu-și fața cu o mînă, oftă și spuse trist:

– Știu ce crede lumea, dar lui Tammy i-a fost foarte greu, să știi. Cîteva pahare și un pic de marfă o mai calmează.

Rudde nu răspunse. În schimb, îl privi pe Nick Leary cum ieșea din cameră, în timp ce de-afară nevastă-sa se auzea vărsîndu-și mațele, și se minună din nou ce noroc avea că nu-l trăgea ața spre însurătoare.

CAPITOLUL 17

Băiatul se numea Lomax, William Lomax, și lucra sub numele de Willy. Tyrell se hotărî să-i spună Lomax – sau, mai simplu, Will.

– Și-atuncea, ce vrei? îl întrebă băiatul.

Tyrell parcase la umbra unor copaci de lîngă parcarea locală. Prin întuneric, putea distinge siluete de bărbați și băieți pe lîngă gardurile parcării. Nu crezuse să vadă vreodată așa ceva. Unii trecuseră printr-o spărtură din gard, în tufișuri, și-și dădea seama din nou că acolo fojgăia o lume subterană despre care nu știa nimic.

Dar, în fond, de unde să fi știut?

– Ascultă, domnu', n-am timp toată noaptea. Dacă voiai doar o labă, puteam să rămînem la vilă.

Tyrell îl privi din nou pe băiatul neîngrijit de lîngă el.

– La vilă?

Puștiul rînji.

– La buzi... la toalete? De unde m-ai agățat.

Apoi, rîse mai tare.

– E prima oară că vii?

– Nu vreau să fac sex cu tine.

Glasul lui Tyrell tremura de emoție, iar băiatul îl înțe-

lese greșit. Punîndu-i ușor o mînă jegoasă pe coapsă, spuse cu glas gutural:

– Haide, nu fi prost. O să fie ca lumea.

Și, zîmbind, îl mîngîie între picioare, ajungînd cu mîna la fermoarul blugilor.

Fu plesnit mult mai tare decît ar fi crezut că era posibil. Usturimea îi umplu ochii de lacrimi, iar Tyrell se rușină un moment că se descărcase pe un puști nevinovat.

– Ascultă, domnu', eu nu pentru d-astea viu acilea, nu fac treburi d-alea cu durere.

Deblocă portiera, încercînd să iasă. Tyrell îl luă de braț cu blîndețe.

– Nu vreau sex, fiule, am nevoie doar să aflu cîte ceva despre un băiat pe nume Sonny Boy.

Cuvintele lui îl opriră pe Will în loc. Atmosfera devenise încărcată. Tyrell îi simțea teama și-i spuse pe cel mai prietenos ton de care era în stare:

– Te plătesc pentru orice informații îmi dai.

Băiatul încă mai ezita.

– Și-am să te plătesc bine.

În sfîrșit, se relaxă din nou. Își aprinse o Benson și, după ce trase alene, spuse:

– Eram amici, atîta tot. Ce vrei să știi?

Suflă fumul cu zgomot, iar Tyrell se mai destinse.

– De cînd îl cunoșteai?

Lomax ridică din umeri.

– De vreun an, așa... În ultima vreme, nu prea se mai

învîrtea pe la vilă, cred că știa pe cine să agațe. L-ai cunoscut?

Tyrell dădu din cap.

– Bun băiat, Sonny, a avut o viață grea.

Băiatul trase iar din țigară.

– Cît îmi dai?

– Depinde de cît îmi spui.

– Ce vrei să știi?

Tyrell scoase două hîrtii de cincizeci de lire sterline și spuse încet:

– Pe scurt: tot ce știi despre el.

– E un bufet după colț. Mai bagă și-un mic dejun pe toată ziua și facem tîrgu'.

Tyrell porni mașina, bucuros să scape de umbrele din jur care se strecurau prin tufișuri cu băieți tineri, încercînd să se convingă că nu făceau nimic rău.

* * *

Jude era drogată.

În timp ce zăcea pe canapea, simțind cum plutea, puse țigara în scrumieră și o lăsă să ardă, urmîndu-și gîndurile și sentimentele. În sfîrșit obținuse destui bani pentru dealer, luînd de trei ori muie una după alta. Nu folosise prezervativ la nici una.

Încă mai simțea în gură gustul amărui-sărat, chiar și după o jumătate de sticlă de vodcă. Dar primise ce voia și

acum n-o mai interesa decît să se relaxeze. Erau singurele ocazii cînd se putea gîndi la Sonny Boy fără s-o apuce furia. Însă, orice s-ar fi întîmplat, avea să se asigure că era despăgubită cu vîrf și-ndesat pentru moartea lui.

Nick Leary era cunoscut, după cît se fudulise pe la televizor și dăduse interviuri în ziare. Ei bine, îi era dator, iar Jude era hotărîtă să primească tot ce i se cuvenea. Știa, de pildă, că amicul lui, Gary Proctor, îl adusese pe băiat acolo. Mai știa și că Nick Leary ar fi plătit bine ca să nu se afle asta, mai ales acum, că Gary Proctor murise. Sonny îl plăcuse pe Proctor, spunea că era un tip de treabă. O fi fost, cine știe...? Acum era oricum prea tîrziu.

Se temea, știa ce-i spusese Sonny și cum să folosească informațiile, dar frica de a-i cere socoteală lui Proctor fusese prea puternică. Iar acum Proctor era mort, și nu-i mai rămînea decît să se ducă la Leary; el era eroul zilei, iar pentru asta trebuia să plătească.

În timp ce se topea în mobilă auzi un zgomot și, deschizînd ochii, îl văzu pe Gino stînd în picioare, lîngă canapea. Îi zîmbi visător. Nu spuse nimic nici chiar cînd tînărul începu să-și ardă o doză. Se întorsese, numai asta conta.

* * *

Bufetul ținea deschis toată noaptea, așa că era destul de aglomerat, dar reușiseră să găsească o masă într-un

colț, iar Tyrell comandase un mic dejun copios, cu cartofi prăjiți și pîine cu unt. Mai ceruse două căni de ceai și două cutii de Tango de portocale. Luă sucurile din frigider și se duse să-și ia restul de la barman.

– Să nu stea mult pe-aici, e clar?

Tyrell îl privi mirat.

– Cum adică?

Barmanul, un turc supraponderal, cu dinți albi și strîmbi și un șorț și mai alb, spuse:

– Nu-i încurajez, de-obicei își iau burgeri din rulota de pe stradă. Pe ăsta am să-l înghit fiindcă-i cu dumneata, da' să-i spui ca pe urmă să nu mai pună picioru' pe-aici. Nu-s bineveniți. Și, un mic avertisment – toți sînt nește hoți. Dacă ești nou în treaba asta, să ții minte pe viitor.

Tyrell nu știa ce să spună. Abia cînd își dădu seama că turcul îl credea peștele băiatului, înțelese despre ce era vorba.

– Ai priceput pe dos, dom'le. Îi iau doar de mîncare, are ceva de care-am nevoie.

Își regretă imediat cuvintele.

Celălalt înălță din sprîncene, privindu-l ca pe un gunoi prins pe pantoful cuiva.

– Am înțeles și eu atîta lucru, nene! Fiecare cu-ale lui.

Nemulțumit, Tyrell șopti furios:

– Am eu față de poponar?

Barmanul rînji.

– Nu știu, nene, ce fel de față au ăștia?

Și dispăru în biroul din spate, iar Tyrell se întrebă ce mama dracu-l făcuse să spună așa ceva. Preferă să se retragă înainte ca situația să scape de sub control. Ajunsese la capătul răbdării.

Așezat pe scaunul de plastic, băiatul arăta și mai șleampăt și vulnerabil. Cu un zîmbet încurcat, îi spuse lui Tyrell:

– De-obicei nu ne primește, da' m-am gîndit că poate-poate, dacă eram cu mata.

Tyrell dădu din cap.

– Mi-a spus și mie. A zis că de obicei vă luați burgeri de la rulotă.

Lomax zîmbi din nou. Avea dinții galbeni și acoperiți cu mîzgă, ca și limba.

– Azi e cam frig afară și voiam să mă-ncălzesc.

– O să stai toată noaptea?

Willy dădu din cap, răspunzînd cu seriozitate:

– Aproape. E vineri, și ne vin mulți, de la cluburi sau cîrciumi. Știi, cu ăia care se dau straight, e ușor. Vor una mică, și pe urmă iau un taxi pîn-acasă.

Tyrell nu știa ce să sună.

– De ce vrei să auzi despre Sonny?

Nu-i răspunse. Își aprinse încă o țigară, iar băiatul ridică și el pachetul, cerîndu-i permisiunea.

Tyrell dădu din cap și-i aprinse țigara, ca să aibă ceva de făcut.

În bufet era destul de cald, așa că-și scoase geaca de

piele și o puse pe spătarul scaunului.

Willy își termină țigara, apoi sorbi zgomotos din cutia de Tango și întrebă:

– Ești tata lui Sonny?

La auzul cuvîntului „tata", lui Tyrell îi veni să plîngă. Dădu din cap.

– Mă gîndeam eu. Nu miroși a gabor. Vorbea mult despre mata, și despre frații lui. Acu' o vreme ai fost în vacanță, nu? Zicea că data viitoate ai să-l iei și pe el în Jamaica.

– Am impresia că știi multe despre el.

Willy ridică din umeri, cu aroganța tipică a tinerilor.

– Mi-era amic, m-a și ajutat de cîteva ori, la necaz. Am stat o dată la maică-sa, da' cinstit să fiu, îmi place mai mult pe stradă.

– De ce?

Băiatul ridică iar din umeri, arcuindu-și colțurile gurii în jos, cu tristețe.

– Cinstit să fiu, maică-sa semăna cam prea mult cu a mea, dacă-nțelegi ce vreau să zic. Și oricum, îmi place să fiu de capu' meu. Prea multă trăncăneală, înțelegi?

Tyrell înțelegea prea bine. Monoloagurile necontenite de autojustificare ale toxicomanilor. Se mira că un copil care avusese atîta minte ca s-o evite pe Jude trăia pe străzi și-și vindea trupul.

– Nu ți-e frică niciodată, Will? N-ai vrea să ai o viață mai bună ca asta?

William Lomax îl privi cu ochii unui pensionar de treisprezece ani și spuse sincer:

– Sigur că da, da' casele nu-s de nasu' meu. Îmi fac un culcuș pe stradă și acolo dorm. Nu-s poponar, fac treaba asta doar ca s-am ce mînca și bea. Am tras și aurolac cîndva, da' ăla-i pentru țînci, nu?

Fu scutit să răspundă de sosirea mîncării și a ceaiului.

William Lomax își atacă farfuria și sorbi din ceaiul fierbinte, deși îi ardea gura. Apoi puse cana pe masă și adăugă în ceai cinci linguri mari de zahăr. După ce-și făcu un sanviș mare cu cartofi prăjiți și-l înfulecă, păru să se mai relaxeze.

Tyrell îl privea cu uimire.

– Mișto ca focu'!

Zîmbind, Tyrell răspunse:

– Așa se pare.

Willy închise gura, încercînd să mănînce elegant. Îi plăcea acel uriaș Rasta, cu zîmbet blînd și dinți albi. Sonny Boy spusese adevărul despre tatăl lui, spusese că era un tip marfă, și așa și era.

– Cum ai aflat? Toți ne-așteptam să ne ia la-ntrebări cînd a murit, da' n-a venit nimeni. Ne-am gîndit că nimeni nu știa.

Fu rîndul lui Tyrell să ridice din umeri.

– Am auzit că avea clienți regulați.

Băiatul dădu din cap, cu gura plină. Înghiți zgomotos, înainte de a spune:

– Era băftos. Se ținea curat lună, înțelegi, mereu avea prezervativ și băgase banii și-ntr-un mobil, numai pentru clienți. Dădea anunțuri și la ziar.

Tyrell fu convins că nu auzise bine.

– Ce făcea...?

Vorbise mai tare decît voia, iar cei din jur întoarseră capetele spre ei. Un individ înalt, cu părul pieptănat prost peste chelie, barbă lățoasă și ochelari ca fundurile unor sticle de lapte se holba la Willy, iar în ochi i se citea pofta.

– Gata, te-ai uitat destul?

Omul se grăbi să-și mute privirea.

Willy rîse.

– Tot mereu e pe la vilă, se-nvîrte pe lîngă apartamentu' nupțial. Știi, îi place cu penetrare. Da' eu acuma-s cam prea bătrîn pentru el.

Tyrell nu-și putu ascunde tonul șocat.

– Tu ești prea bătrîn?

Willy oftă.

– Nu mai merg în apartament, de-o vreme. Ies bani beton, da' praf te face pe dinăuntru.

Tyrell clătina din cap, neîncrezător.

– Apartament nupțial? Ăsta ce mama mă-sii mai e?

William Lomax rîse iar.

– Ai multe de-nvățat, domnu'. Apartamentu' nupțial e buda stricată. Acolo ai mai mult loc de mișcare, înțelegi?

Un curent de aer rece ajunse la ei, iar Tyrell îl văzu pe

individ trecînd prin dreptul ferestrei aburite, cu capul în piept și haina strînsă pe trup.

Will îi puse o mînă murdară pe braț, cu blîndețe.

– Sînt și alții mai nasoi ca el, crede-mă.

– Termină-ți mîncarea. Mai vrei un ceai?

Băiatul dădu din cap, iar Tyrell făcu semn să le mai aducă două. Încă nu-și revenise de pe urma veștii că fiul lui dăduse anunțuri în ziar ca să racoleze bărbați. I se părea incredibil, deși știa că William Lomax nu avea nici un motiv să mintă.

Willy păru să-l înțeleagă, și întrebă pe un ton aparent nepăsător:

– Ce altceva mai vrei să știi, domnu'?

Privindu-l, Tyrell răspunse:

– Nu știu, fiule. Cred că aș vrea să știu de ce-o făcea... Cum a ajuns la o viață ca asta? Lucrurile obișnuite pe care vor părinții să le afle despre copii lor. Motivele, cauzele...

Oftă adînc.

– La drept vorbind, nici nu știu ce vreau să mai aflu. Într-un fel, mi-e și frică să mai ascult.

– Vrei să știi dacă avea vreun pește, nu?

Tyrell dădu din cap, așteptînd cu groază răspunsul.

– Păi, n-avea. Se descurca bine de unu' singur, da' se-avea la toartă cu alt băiat negru, Justin. Ăla-i arătase lui Sonny ce sfori să tragă, cum ar veni, da' de-o vreme-ncoace a dispărut.

– Cum adică, a dispărut?

Willy ridică iar din umeri.

– A dispărut, și gata. Pe-aici se-ntîmplă multe d-astea. Unii se mută, se iau la ceartă... Și el fugise de-acasă, ca mine, da' lucra de mult, înțelegi, încă de cînd era mic. Și s-a făcut pretenar cu Sonny. De fapt, cu toți era pretenar, da' el și Sonny erau foarte apropiați. El i-a zis lu' Sonny să-și ia mobil și să dea anunț la ziar. Așa, te duci la oameni acasă și-i mai comod, înțelegi. Plus, că și cîștigi mai mult.

Zîmbi.

– Și-acuma mă mai cheamă, mai ales moșii. Le place să se uite la mine cînd mă spăl, una, alta... Și mie-mi place, că atuncea pot să fac și io o baie. Tot o viață de căcat e, da' Justin și Sonny, ei se aranjaseră binișor. Tot împreună umblau.

– Unde locuia puștiul ăsta?

– Păi p-asta pot să ți-o spun, că și pe mine mă lăsa să trag acolo cîteodată.

Tyrell așteptă. Willy continua să zîmbească.

– Mai vrei bani?

Dădu din cap.

– O să-ți dau, da' nu aici, în fața ăstuia, O.K.?

Arătă spre barman. Willy încuviință.

– Am, încredere-n mata, că tot ești tata lu' Sonny.

Lui Tyrell îi venea să rîdă, văzînd cum încerca să se comporte ca un bărbat, dar bănuia că fusese nevoit

să-nveţe limbajul, în meseria lui.

– Stătea deasupra brutăriei de pe strada mare. E o şobolarniţă, da' avea camera lui acolo.

Tyrell îl privi nedumerit.

– Ce-i aia şobolarniţă?

Will zîmbi.

– Mă scuzi, aşa-i zicem noi. Cineva închiriază un apartament şi pe urmă ia-n el cu chirie tot felu'. Unii închiriază camerele doar pentru cîteva ore pe zi şi cîte-o noapte. Cre' că nu tre' să-ţi fac şi-un desen, nu? Oricum, acuma nu mai e, cum nu mai e nici Justin.

Obrajii îi erau mai roşii, şi începea să pară aproape sănătos. Tyrell înţelese că era efectul căldurii şi al mîncării. Băiatul căscă sonor.

– Vrei să dormi la mine-n noaptea asta?

Surprins, Willy întrebă:

– Pe bune?

– Numai o noapte, totuşi. Am acolo nişte lucruri pe care i le-am adus lui Sonny din Jamaica. N-o să mai aibă nevoie de ele, aşa că poţi să le iei tu. Dar vreau să te gîndeşti cine-ar putea să mai ştie despre Sonny al meu, şi mai ales cum a ajuns să intre-n casa aia, O.K.?

– Sigur. Pot să fac şi-o baie?

– Poţi să faci tot ce vrei, fiule, da' să nu-ţi treacă prin cap cine ştie ce trăsnăi, c-o să ne certăm nasol de tot. Şi nici să nu te gîndeşti să te dai la mine, că tot am să mă supăr. E clar?

William Lomax rîse zgomotos.

– Nu m-atrage deloc, pe bune, asta cu sexu'. E doar meseria, nu? Cît despre manglit, nu-s eu așa de prost.

În mașină, Tyrell dădu drumul căldurii, căci băiatul dîrdîia.

– Ești cam răcit, fiule, nu vrei să trecem și pe la farmacie?

Willy clătină din cap.

– Mai bine să-ți zic de pe-acuma: sînt seropozitiv.

Cîteva moment, Tyrell nu-i răspunse. Apoi trase frîna de mînă și porni spre apartamentul lui.

* * *

Tammy zăcea în pat fără cunoștință, iar Nick era din nou în drum spre estul Londrei. Cînd parcă mașina, știa că nu era bine ce făcea, dar nu se putea stăpîni.

Intră în bloc, urcînd ca de obicei, cu liftul, pînă la etajul zece. Scîrțîitul cabinei era ca un cîntec de dragoste, și i se scula doar simțind mirosul. Toate făceau parte din ritual.

Îi deschise un bărbat înalt, în pantaloni de piele strîmți, fără cămașă. Burta-i atîrna peste curea și avea pieptul și brațele acoperite de tatuaje.

– Unde-i Frankie?

Tușind, omul întrebă arțăgos:

– Cine-ntreabă?

Nick îl privi amenințător, apoi îl luă de gît, îl trase prin hol și-l trînti pe canapeaua rablagită din living.

– Ia-ți boarfele și roiu'.

Nu fu nevoit să-i spună de două ori. Clientul se repezi să-și adune hainele și o luă la fugă din apartament, îngrozit. Frankie se uita după el chicotind, dintr-un fotoliu.

Nick zîmbi crispat, în timp ce scotea din buzunarul impermeabilului Aquascutum un pachet de Durex și o sticlă de vin roșu.

– Te gîndești la toate, nu? remarcă Frankie, cu glas senzual.

Aruncînd pe masă un pachețel de cocaină, Nick răspunse încîntat:

– Hai să ne facem de cap, mm?

CAPITOLUL 18

Willy stătea în cadă, întrebîndu-se dacă nu cumva murise și ajunsese în paradis. Apartamentul lui Tyrell era cald, bine decorat, și mirosea a sconcs. Din CD player se auzeau sunete plăcute, iar în scrumieră rămăseseră resturile unui chiștoc de marijuana. Mai văzuse și o telecomandă de Sky Plus. Dacă așa era în rai, spera să moară cît mai curînd.

Era ciudat să se simtă normal – adică așa cum se simțea acum.

Normal.

După asta tînjise Sonny toată viața, Willy o știa, și-l înțelesese. Dar mai știa și că soția lui Tyrell nu era cea mai primitoare ființă din lume. Totuși, nu părea să fie acasă în seara aceea, așa că avea să facă ceea ce făcuse întotdeauna: să profite la maximum de ocazie.

Înfășurîndu-se cu un prosop moale și cald, se așeză pe toaletă și începu să plîngă. Plîngea numai fiindcă îl durea tot trupul, era prost dispus și dormise atîtea nopți în frig. Nu plîngea de tristețe, sau așa ceva. Și-o tot repeta, la nesfîrșit.

* * *

Nick plecase de la Frankie, și pentru că încă mai era activat, intrase în cîrciuma din Essex. La început, prezența lui îi intimidase pe toți. Moartea lui Gary Proctor făcuse senzație, și nimeni încă nu avea curaj să-l întrebe ceva. Toți se temeau de el. În lumea lor, imaginea era totul, iar dacă acea imagine se compromitea, însemna că sosise momentul să plece de la petrecere.

Privi încruntat prin bar, unde-i văzu pe toți suspecții de serviciu. Întorcîndu-se spre vechiul său prieten Joey, întrebă cu glas sonor:

– Ai fost repus în drepturi și n-ai spus naibii la nimeni, Joey? Fiindcă, din cîte știu, n-ai mai trecut pe-acasă de luni de zile.

Apoi zîmbi și-și trase nasul sonor, făcîndu-i pe toți să răsufle ușurați. Dacă Nick priza, însemna c-o puteau face și ei. Ca și cum le-ar fi ghicit gîndurile, trase repede o linie pe nas, ceea ce dădu tonul pentru toată noaptea.

Joey își trecu o mînă peste față. Deși era încă nervos, spuse pe un ton glumeț:

– M-ai aranjat bine atunci, Nick.

Dar, privind în ochii prietenului său, văzu că nu era doar beat și drogat; Nick ajunsese din nou la limita de pericol. Avea chef de gîlceavă și nu se lăsa pînă nu provoca una.

Trase adînc aer în piept și continuă, pe cel mai firesc

ton de care era în stare:

– I-aici Sid Haulfryn, Nick, a trecut să vadă ce mai faci. Mi-a cerut numărul tău nou de mobil, da' nu i l-am dat.

Nick zîmbi.

– Și-atunci, unde e?

Se uită prin jur și, zărindu-l pe Sid, strigă:

– Cine l-a primit aici pe ăsta?!

O spusese pe un ton prietenos dar și prevenitor, iar Sid înțelese. Veni spre Nick.

Sidney Haulfryn era un tip înalt, cu păr lung și negru, legat la spate într-o coadă, și un glas profund și plăcut care ascundea faptul că putea să se bată ca Muhammad Ali dopat cu *speed.*

– Salut, dom'le!

Își desfăcu brațele, ca pentru a spune: „Ia să vedem, ce-ai să-mi faci?" Pasiunea pentru bijuterii bătătoare la ochi avea să-i fie fatală într-o zi. Îl irita pe Nick, care considera că orice paradă ostentativă de avere nejustificată era totuna cu un mandat de percheziție semnat de propria mînă.

Totuși, în seara aia avea chef să se amuze, iar Sid era un tip cu umor. Cum ar fi spus bătrîna lui mamă, putea face să rîdă pînă și o pisică!

Făcu un semn spre barmaniță:

– Un rînd la toată lumea.

Apoi le zîmbi celor din jur:

– Ia hai, tot poporu', să-i punem de-un chef!

Tonomatul fu pus la maximum, și toți se relaxară, pregătiți pentru petrecere. Sidney Haulfryn se bucura de primirea care i se făcuse. De mai mult timp voia să stea de vorbă cu Nick și se părea că acum avea o ocazie nesperată.

– Mai deunăzi te bîrfeam cu cineva, spuse Nick rîzînd. Ești de coma lumii, Sid.

– Pe bune, Nick, vrei s-auzi una chiar de comă? Cică se duce un tip la un sex shop din Soho, și cere o femeie gonflabilă. Vînzătoru', zice: „D-aia creștină, sau d-aia musulmană?" Tipu', zice: „Da' care-i diferența?" La care, vînzătoru': „Păi alea musulmane, cînd ți-e lumea mai dragă, explodează!"

Nick se puse pe rîs. Hohotea de-a dreptul, iar Sid, deși știa că fusese un banc bun, își dădea totuși seama că nu era chiar atît de bun. Îl privea neîncrezător pe Nick, căruia-i dăduseră lacrimile de-atîta rîs.

În timp ce hărmălaia creștea tot mai tare și mai tare, îi spuse încet:

– Las-o baltă, fraiere, n-a fost chiar așa de nemaipomenit!

Nick se ștergea la ochi. Erau lacrimi adevărate, observară Sid și Joey. Privindu-l pe Sid, Joey clătină din cap aproape imperceptibil.

– E totu-n regulă, Nick?

Sid era sincer îngrijorat, iar Nick o știa. Îl făcea să se

simtă și mai prost.

– Nu, Sid, nu-i în regulă, nu-i deloc în regulă. Știi, în ultima vreme, nu mai pot să-mi adun mințile.

Se șterse la ochi și mai priză încă o linie, înainte de a spune:

– Toată povestea asta-i un rahat, înțelegi? E o porcărie de tot rahatul.

* * *

Willy Lomax intră în salon. Luase pe el un tricou cu Bob Marley și o pereche de blugi vechi de-ai lui Sonny. Acum arăta aproape respectabil, și o știa. De-atîta timp nu mai avusese burta plină și o perioadă de relaxare, încît se întreba dacă nu cumva totul era un vis.

– Arăți mult mai bine decît înainte.

Willy ridică din umeri, în stilul lui „eu contra lumii întregi", pus la punct încă de la vîrsta de nouă ani. Tyrell zîmbi.

– Ești un tip cam dur, așa-i?

Băiatul o luă ca pe un compliment, ceea ce-l făcu pe Tyrell să rîdă.

– Stai jos. Și ascultă aici: dacă încerci să mă păcălești cu ceva, am să mă supăr rău – înțelegi ce-ți spun?

Privindu-l în ochi, Willy văzu pericolul. Dar mai văzu și bunătatea și generozitatea din sufletul lui Tyrell, așa că spuse zîmbind:

– Nici într-un milion de ani. Ești un tip marfă, și niciodată nu m-am mai simțit așa de bine.

Tyrell știa că vorbea sincer, și mai știa și că avea să afle de la acel copil adevărul, oricît ar fi fost de îngrozitor.

Se aștepta la vești rele, dar se pregăti să le primească. Nu mai trebuia decît să le audă.

* * *

Cocaina îl făcea pe Nick să vorbească. Nu mai arăta ca omul pe care-l cunoștea Sid și-l simpatiza, în ciuda bîrfelor despre ei. Omul acesta era vulnerabil, speriat și deprimat – Sid ar fi putut să jure.

– Ascultă, Nick, e mai bine s-o lași baltă. Băiatul a murit și, orice-ai spune sau ai face tu, nimic n-o să-l mai aducă înapoi.

Nick dădu din cap.

– Știu, Siddy, nimeni n-o știe mai bine ca mine. Dar am senzația că, de-atunci, mi s-a schimbat viața, înțelegi? Simt că mă urmărește ghinionul.

Sid rîse.

– Mie-mi spui? La fel mi s-a-ntîmplat și mie, după ce m-am însurat cu Carol. Mare pizdă de femeie mai era și aia.

Nick nu rîse, cum ar fi făcut de obicei.

– Mai luați o linie, băieți. Joey, adu niște pachețele din seiful de jos, da?

Joey zîmbi împăciuitor.

– Tocmai ai prizat una. Odihnește-te, Nick, măcar cinci minute. Lasă-ți nasu' să-și revină.

O spusese în glumă, dar Nick își repezi fața spre el, răstindu-se:

– Să nu-mi ții tu mie predici! Du-te jos în mă-ta și adu coca!

Oamenii priveau micul tablou, iar Joey, roșu la față, se grăbi să se conformeze. Sidney aproape că-i simțea stînjeneala.

– Nu crezi c-ai fost puțin cam aspru cu el, Nick?

Vorbea încet, ca să nu pară lipsă de respect. Nick se încruntă spre toți cei din jur, în timp ce răspundea:

– Uită-te la ei, o adunătură de hiene, cu toții! Și-l vezi pe Joey ăla? El e cel mai rău. Se ține de coada fracului meu, iar eu îl aranjez pentru pileală, poker și-mputitu' de echipament...

Lui Sid, însă, nu-i convenea să-l audă ponegrindu-l pe Joey, și i-o și spuse:

– Joey ți-e prieten bun. E loial și ține la tine ca la un frate. N-ar trebui să-l săpunești așa de față cu oamenii.

Nick trase un vînt sonor, apoi spuse cu o voce de om beat:

– Pe bune, pe bune că da...

Devenea tot mai agresiv, iar Sid îl luă de braț, conducîndu-l spre parcare.

– Hai pînă afară, ai nevoie de puțin aer.

În parcare, Nick se așeză pe gărdulețul înconjurător și începu să respire adînc, încercînd să-și potolească bătăile inimii.

– Ai nevoie de-o vacanță, Nick, una de cel puțin o lună. Nu poți să te duci pînă la vila ta din Spania și să te odihnești puțin?

O spusese cu bunătate, iar Nick nu mai rezistă.

– L-am omorît pe băiatul ăla, Siddy! L-am omorît și știam ce făceam, înțelegi? L-am lovit cît am putut de tare, și continuam să-l lovesc...

– Sigur că da. Oricine ar fi făcut la fel.

Nick era în pragul unui colaps nervos, atîta lucru se vedea cu ochiul liber.

– De ce nu te duci acasă, Nick? Încearcă să dormi, să te mai aduni...

Îl privi pe Sid un timp, apoi întrebă pe neașteptate:

– De ce-ai venit în noaptea asta aici?

Sid ridică din umeri. Părul său negru lucea în lumina care ieșea din cîrciumă, iar umerii lați îl făceau să inspire teamă. Un moment, lui Nick îi fu frică de el. Paranoia indusă de coca. Și cu toate că o știa, simțea din plin șocul propriei sale spaime.

– Am nevoie de banii ăia, Nick. De banii pe care mi-i datorează Peter pentru drogurile pe care i le-am procurat. Sînt zece miare și n-am de gînd să uit de ele. Le-a luat și pe numele lui, și pe-al tău, și știm amîndoi că te-ai folosit de el, pentru ca dacă ieșea ceva pe dos să nu

se ajungă la tine. Ei, uite c-acum am ajuns.

Nick dădu din cap.

– Drept să-ți spun, uitasem. Ai să-i primești, replică el cu dispreț.

Zece mii de lire sterline erau o nimica toată pentru el, iar Sid știa.

– Am auzit că le-o trăgea-n cur la băieți tineri, e adevărat?

Nick deveni mai atent, uitînd de toate celelalte griji.

– Cine ți-a spus?

– O păsărică. Sau, mai bine zis, un păsărel.

Lumea lor era prea mică pentru ca Nick să lase vestea să se răspîndească. Trebuia s-o înăbușe în față, acum, cît mai avea timp.

– Am aflat că se dădea la băieții pe care-i folosim pentru cluburi. Eu i-am făcut felu', în garaj. Da' asta rămîne-ntre noi, da? Nu mai știe nimeni.

Cînd auzi tonul amenințător al prietenului său, Sid zîmbi și mai larg.

– Dar oamenii știu, Nick, și te aplaudă. Stevie n-a putut să-și țină fleanca, înțelegi? I-a spus tatălui băiatului, confidențial, și-l știi pe bătrînu' Mackie – la fel de bine putea s-o publice-n „Romford futu-i Recorder". Și m-am gîndit că e mai bine să știi, fiindcă s-ar putea să te ia cineva de guler la un moment dat. Cred că ți-ai luat măsuri deja, nu? Ai un copoi dresat, este? Rudde ăla... Am auzit că sînteți amici la cataramă.

Nick se relaxă. Totuși, trebuia să-i facă lui Mackie o vizită – una pe care să n-o uite prea curînd.

– Vrei un schimb, nu? Trebuia să m-aștept. Eu îmi țin alea zece bătrîne, iar tu-ți ții clanța, dacă-l conving pe Rudde să-ți facă o favoare, asta-i?

– Mereu ai fost ager la minte, băi Nick.

– Și atunci ce vrei?

– Cîteva nume, atîta tot.

– Îți place să iei omu' la șuturi cînd zace la pămînt, nu-i așa, Sid?

Sidney rînji.

– Și eu aș putea spune același lucru despre tine și Gary Proctor, Nick.

* * *

Tyrell adusese o găleată plină cu gheață și pusese în ea cîteva cutii de Red Stripe. Pe masa neagră de cafea se aflau chipsuri și alune. Își mai răsucise și o țigară mare de sconcs. Presimțea că urma să aibă nevoie de ea, o dată ce băiatul acela îi spunea toată povestea.

Desfăcură două beri, iar Tyrell îl privi pe Willy cum sorbea din cutie, uitîndu-se la televizor pe furiș, cu coada ochiului.

– Și de ce nu ești la mata acasă? Sonny zicea că ai o casă mare și încă doi copii.

Întrebarea era nevinovată, dar îl făcea pe Tyrell să se

simtă totuși prost.

– Lasă asta. Vreau niște răspunsuri. Eu m-am ținut de cuvînt, acum e timpul să te ții și tu.

Băiatul luă un bol cu Doritos și începu să mănînce.

– Cu Justin ar trebui să vorbești, da' el a dispărut de pe fața pămîntului. Se-nvîrtea cu un băiat care-l chema Kerr, sau cel puțin așa am auzit. Kerr lucrează în Cross și stă într-o șobolarniță din East London. Vine-un tip să-i ia de la gară de două ori pe săptămînă, iar ei îi închiriază camere. Tipu' ăsta aduce clienți, înțelegi.

Tyrell bănuia că băiatul făcuse frecvent vizite acolo, înainte să contracteze H.I.V. și să arate atît de bolnăvicios.

– E de tot căcatu', tipu' ăla. Dur naspa de tot, înțelegi, și niciodată nu știi ce-o să se-ntîmple.

– Ce vrei să spui?

Willy se rezemă de spătar, așezîndu-se mai comod.

– Ce să zic? Poți să te trezești și cu cîte doi, trei, în același timp, da' măcar ies bani marfă.

Cînd văzu șocul și oroarea pe chipul lui Tyrell, se grăbi să adauge:

– Sonny nu s-a dus niciodată acolo. Sau, cel puțin, nu știu eu să se fi dus.

Știa că asta voia să audă – iar Tyrell știa că mințea.

– Cine era tipul care-i lua? Știi cum îl cheamă?

– I se zicea doar Domnu' P. – atîta. Da' era un bulangiu nasol de tot. La toți ne era frică de el, era unul din-ăia de se dau *straight*. Ne punea să facem tot ce voia,

da' nu ne dădea nici bani, nici nimica. Parcă pe el trebuia să-l servim pe de gratis, fiindcă ne găsea de lucru.

– Din ce loc vă lua, în ce zile și la ce ore? Și scrie toate numele pe care ți le mai amintești, cine-ar putea să mai știe ceva despre Sonny al meu și ce făcea. Orice, nu contează cît de mărunt. S-ar putea să fie important, e clar?

Tyrell voia să-l vadă cu ochii lui pe acel individ. Știa că îl aștepta un nou șoc – dar dacă tot ajunsese atît de departe, nu-i mai rămînea decît să meargă pînă la capăt.

CAPITOLUL 19

Gino o asculta pe Jude avid, sorbindu-i toate cuvintele. Știa că încerca să-l ajute și-i era recunoscător. Vocea ei era răgușită, după prea multe țigări și prea mult alcool. Gino adusese o sticlă de vodcă ieftină – și cu cît era mai ieftină, cu atît lui Jude îi plăcea mai mult. N-avea nevoie de rafinamente sau arome, n-o interesa decît să-și bea mințile. În amestec cu drogurile, de obicei o înmuia – dar nu și în seara asta.

Știa că trebuia să pună mîna pe Gino cît mai curînd posibil, să-l atragă sub influența ei înainte de a începe să-ncerce să gîndească de unul singur. Numai de-așa ceva n-avea nevoie. Cel puțin, cu Sonny avusese legătura de sînge, ca să-l țină la cheremul ei.

Moartea lui fusese foarte incomodă, și nimeni nu părea să-și dea seama, numai ea. Le convenea lui Tyrell și celorlalți să vorbească, ei aveau viețile aranjate. Sau, cel puțin, așa credeau. Pe toți îi durea-n cur de ea și nevoile ei.

În timp ce-l privea pe Gino cum încerca să le pună pe toate în ordine, zîmbi. Luînd mobilul de care poliția nu reușise să se apropie, formă încă o dată numărul.

De data asta, i se răspunse.

Fu rîndul ei să închidă. Neprevăzutul era întotdeauna mult mai rău decît lucrurile la care te așteptai dinainte. Nimeni nu știa asta mai bine decît Jude.

* * *

Pe Willy îl trezi mirosul de ouă și șuncă. Întinzîndu-se alene pe canapea, văzu că la televizor se transmiteau știrile B.B.C. de dimineață, iar pe masa de cafea îl aștepta o ceașcă de ceai aburind.

Avu nevoie de cîteva minute ca să-și amintească unde se afla.

Ridicîndu-se în capul oaselor, cu părul zburlit și ochii încă umflați de somn, văzu chipul zîmbitor al lui Tyrell și-și invidie prietenul mort pentru că fusese atît de apropiat de acel om.

– E-n regulă, fiule?

Willy zîmbi amabil.

– Niciodată nu mi-a fost mai bine. Mișto mai miroase micul dejun ăsta...

Tyrell se întoarse la bucătărie. Se întrebă din nou dacă dorea într-adevăr să afle tot ce se întîmplase în viața fiului său, și din nou răspunsul fu afirmativ. Îi era dator lui Sonny Boy să nu întoarcă spatele nici unui fapt greu de digerat, așa cum făcuse cînd băiatul trăia.

* * *

Billy Clarke nu-l mai văzuse de mult pe Nick Leary, și se bucura să-l reîntîlnească. Din cine știe ce motiv, Nick îi plăcuse dintotdeauna.

În timp ce intra în Essex, se mira cît de mult se schimbase cartierul în anii de cînd nu-l mai vizitase cu regularitate. Vremurile acelea erau de mult apuse, slavă Domnului, dar își amintea cîteva lupte memorabile în Southend, înainte de a se fi căsătorit. Știa că lăsase în urmă acele zile. Dar îi plăcea să privească în trecut cu nostalgie, și cum el și Nick se cunoșteau de mult, vizita se anunța plăcută.

Sau, cel puțin, așa spera.

Nick Leary trebuia să stea de vorbă cu Tyrell, toți ajunseseră la aceeași concluzie. Acum, Billy venea să-l anunțe, și nu-i convenea deloc. Spera, pentru binele lui Nick, să-l asculte, altfel nu-i mai rămînea decît să-și aducă și frații – „Brigada Grea", cum erau cunoscuți pe plan local.

Se întrebă ce mai făcea Tammy. O regulase cu ani în urmă și spera că niciodată nu simțise nevoia să-i mărturisească soțului ei acest lucru. O plăcuse pe Tammy, și bănuia că o ducea greu cu Nick, deși, la drept vorbind, nimeni nu-l vedea vreodată cu alte femei. Alt motiv pentru care oamenii nu aveau deplină încredere în el.

Tammy avea nevoie de dragoste, o făcea să

înflorească, la fel ca pe majoritatea femeilor.

Billy se îndoia că Nick era măcar capabil să înțeleagă acest sentiment.

* * *

– Trebuie neapărat s-o faci, nu-i așa, Tams?

Tammy rîse.

– Ce să fac?

Nick plecă de lîngă ea, intrînd în bucătărie. Ca de obicei în ultima vreme, mama lui ieșea pe ușă imediat ce apărea el. Urmînd-o pînă-n antreu, strigă după ea:

– Tu ce mama dracu' ai?

La baza scării, Angela se întoarse și-și privi lung fiul cîteva clipe.

– Hester trece pe-aici să mă ia, puțin mai tîrziu. Mă duc să stau la ea o vreme.

Auzind numele surorii sale, Nick rămase pentru un moment descumpănit.

– Cum... te duci să stai la Hester?

Parcă n-ar fi auzit bine, iar acest lucru o făcu pe Angela să zîmbească; dădu din cap că da.

Nick nu-și găsea cuvintele. Rămase pe loc, uitîndu-se după ea cum urca scara. Apoi strigă cu furie, cît putu de tare:

– Atunci, rămîi dracu' acolo și să nu te mai întorci!

Angela nu-i răspunse.

Se întoarse la bucătărie. După ce-și tăie cîteva linii pe placa de granit, priză două, una după alta, ca să nu mai tremure de furie. Apoi coborî în pivniță, luă o ladă de vodcă Smirnoff Black Label, și văzu că iar îi umblase cineva prin hîrtiile private.

Știa că Tammy îi urmărea activitățile, nici nu se mira, dar tot nemulțumit era. Iar faptul că mama lui se ducea la Hester îl înfuria de-a binelea. Rareori își mai vedea sora, fiindcă Angela abia dacă-i mai adresa vreo vorbă, de cînd se măritase cu Dixon. Ani de zile, nu-l putuse suferi pe negrul ăla uriaș. Iar acum, nenorocita de babă se ducea la ei, după toate întîlnirile tensionate de Crăciun și de Anul Nou din ultima vreme. Cotoroanță cu două fețe!

Cînd se întoarse la bucătărie, își văzu nevasta prizînd și ea o linie, după care scoase un bol cu gheață din frigiderul mare american.

– Dacă nici să le ciomăgești nu poți...! spuse Tammy veselă.

Nick o strînse la piept.

– Scandalagioaică mai ești, Tams.

Femeia zîmbi.

– Știu, face și asta parte din farmecul meu.

Nick turnă pentru amîndoi cît un pahar mare de vodcă.

– Oricum, îți mulțumesc că m-ai scăpat ieri de-acolo.

– De la ce v-ați luat?

Știa, iar Tammy știa și ea că știa – era un joc pe

care-l jucau mereu.

– A, de la una, de la alta... Prea mult drog, prea multă pileală, iar șteorfa aia are o gură ca o mătușă de docher.

– Totuși, poate să se și bată, Tams.

Tammy zîmbi din nou, iar Nick îi șterse cocaina de sub nară, în timp ce-i răspundea pe un ton încrezător:

– Ba de-acum nu mai prea poate.

– Va trebui să-l previn pe omu' ei?

Era o întrebare cu două sensuri.

– În nici un caz, Nick, măcar cinci minute nu mai fi și tu lăbar! Ia-ți o zi liberă, bine?

Nick fu nevoit să-i admire tupeul. Numai Tammy era în stare să facă tot ce făcea, și să pozeze în ipostaza de victimă.

Îi întrerupse soneria care anunța sosirea unui vizitator la poarta din față, iar pe ecranul monitorului Nick văzu chipul zîmbitor al lui Billy Clarke.

– E-n regulă, Billy boy! Nu coborî din mașină pînă nu ies eu pe alee, cîinii-s dezlegați, O.K.?

– Deschide poarta și lasă-mă să intru, fraiere.

Rîzînd, Nick apăsă butonul de deschidere a porților.

– Ce vrea?

În vocea lui Tammy se simțea teama, iar Nick știa de ce – deși ca de obicei, nu-i spuse. Într-o bună zi, avea să încerce să găsească un bărbat sub șaptezeci de ani cu care nevastă-sa nu se culcase.

– Vom afla curînd, Tams, ajunge aici în cîteva minute.

Mai taie două linii, iar eu mă duc să-l primesc.

Zîmbind, Tammy se supuse.

* * *

La King's Cross domnea agitația obinușită de vinerea după-amiaza. În jurul lui Tyrell forfoteau navetiștii. Mirosurile de la Kentucky și McDonald's se amestecau cu cele ale impermeabilelor ude și ale gunoaielor aruncate pe jos.

Mai mirosea și a băieți cu chirie și prostituate. Și unii și altele ieșiseră în forță, iar Tyrell, care-l asculta pe Willy, era șocat de ceea ce auzea.

– Băiatul de-acolo, îl vezi? Cu cămașa verde și jeanșii negri. Îl cheamă Thomas, și-i servește pe unii din băieții mai mari. Se împrietenește cu cei mai mici și-i prezintă celor mari, ca să se echipeze. E heroinoman, înțelegi, mulți dintre ei sînt. Și mai e și seropozitiv, și el. De la el am aflat ce pățisem, acu' cîtva timp. Eu credeam doar că aveam o răceală care nu-mi mai trecea.

Își suflă nasul, înainte de a continua.

– Acuma, ăla cu care stă de vorbă, îl cheamă Kerr și e dealer. O să știe el unde să-l găsească pe Justin, sînt prieteni buni.

Tyrell îl privi pe negrul înalt cu cozi împletite recent și expresia furișă a unui traficant de copii. Se tot uita în jur, să vadă cine apărea la orizont.

– Întoarce-te la mașină și stai înăuntru, O.K.? îi spuse el lui Willy, dîndu-i cheile. Eu mă duc să vorbesc cu micul Kerr. E-n regulă?

Willy dădu din cap, încînat. Dacă Tyrell îi cerea să aștepte în mașină, însemna că n-avea să-l lase acolo, ceea ce însemna că poate urma să mai doarmă o noapte la el.

O spera din toată inima, apartamentul era grozav.

* * *

Tammy îi lăsase pe cei doi bărbați singuri. În timp ce ieșea, îl văzu pe Billy clătinînd din cap la vederea cocainei pe care Nick o consuma din belșug.

– Ar fi cazul să-ți bagi naibii mințile-n cap, la vîrsta ta, Nick. Căcaturile astea le vinzi, nu le prizezi! Ce profit îți iese la treaba asta, dacă-mi dai voie să te-ntreb?

Nick rîse.

– Să nu-mi spui că te-ai dat pe brazdă, Billy! Oi fi același Billy' Clarke care în tinerețe priza atîtea amfetamine, încît a făcut să le crească prețu'?

– Cum spuneai, asta a fost în tinerețe. Acum a trecut, la vîrsta noastră. Uită-te-n oglindă, omule, arăți groaznic. Dacă nu te cunoșteam, aș fi zis că ești trecut de cincizeci, nu de patruzeci.

– Și ce te doare pe tine, vrei să-mi fii amant, sau ceva? Nu mă mai bate la cap, caţă bătrînă ce ești, și mai bine zi-mi ce te-a adus aici.

Billy oftă greu.

– Nu un vînt bun. Am venit ca emisar, cum s-ar zice.

Nick își dădu ochii peste cap, apoi întrebă resemnat:

– Și cine te-a trimis?

– Nimeni. Eu și frații mei avem o mică problemă și sperăm să ne-ajuți tu s-o rezolvăm.

Înainte ca Nick să răspundă, sosi sora lui, Hester, ca s-o ia pe Angela. Nick se grăbi să înlăture toate urmele consumului de droguri, înainte de a o primi înăuntru. Hester nu mai fusese la ei de ani de zile. Conflictul cu mama ei produsese o ruptură familială de nivel olimpic.

Nick știa că făcuse un mare efort ca să vină, iar faptul că o însoțea și Dixon era enorm de grăitor. Strîngîndu-i mîna, Nick spuse:

– Salut, cumnate, intră, intră te rog. Îl știi pe Billy Clarke?

Billy îi strînse bucuros mîna negrului. Lucraseră împreună de multe ori, și erau prieteni încă din copilărie, cînd crescuseră în același cartier.

– Ce faci, Bill?

Hester, o blondă naturală înaltă, era mai trupeșă decît în tinerețe, dar îi stătea bine. Din punctul de vedere al lui Dixon, era o bombă sexuală pe picioare.

– Deci, o luați la voi pe scorpia bătrînă, pentru cîteva săptămîni?

Dixon zîmbi.

– Așa se pare.

Hester îl sărută pe Billy pe obraz, iar Billy, fără să se dezmintă, nu putu să n-o strîngă la piept și s-o pipăie scurt.

– Mă duc să iau bagajele mamei, dar pîn-atunci, îmi spuneți și mie ce s-a întîmplat?

– Nu știu, Hes, dar am să-ți spun ceva – habar n-ai cît mă bucur că mai scap de mutra ei pentru un timp.

În timp ce Nick vorbea, Angela intră în încăpere, cu mantoul pe ea și pălăria pe cap, și fața perfect pudrată în jurul buzelor rujate ca arcul lui Cupidon.

– Frumos îți mai șade să vorbești așa despre mama ta, Nick Leary.

Nick îl privi rușinat pe Billy, iar Dixon se miră din nou de puterea autorității materne. Cei mai duri oameni din lume puteau fi speriați de mamele lor.

– Păi, și dacă nu vrei să-mi spui ce s-a întîmplat, eu ce pana mea vrei să fac?

– Am să-ți spun eu ce să faci, Nicholas Leary – s-o conduci pe biata ta mamă pînă la mașină.

Nick își dădu ochii peste cap încă o dată și o urmă afară. Tuturor le venea să rîdă, dar nimeni n-o făcu. Lîngă mașină, Angela îl aștepta pe Nick să deschidă portiera, iar după ce se așeză îl întrebă încet:

– Vrei să știi ce m-a supărat?

Abia reușind să nu strige, Nick dădu din cap.

– Uită-te-n seiful meu. Am acolo ceva ce-ți aparține, și cînd ai să vezi ce e, vei înțelege de ce de-acum încolo

nu vreau să te mai văd în ochi niciodată. Niciodată – m-auzi ce-ți spun?

Îl împinse de lîngă ea ca și cum i-ar fi venit rău doar atingîndu-l, apoi spuse:

– Am să trimit după lucrurile mele, după ce mă hotărăsc ce voi face.

Și trînti portiera, iar Nick rămase pe alee, înconjurat de cîini, întrebîndu-se ce-o înfuriase așa. Angela stătea cu fața drept înainte, fără a mai arunca măcar o singură privire spre el. Clătinînd din cap, Nick reveni în casă. Se ramolise, era clar. Altfel nu se putea explica o asemenea nebunie.

* * *

Tyrell ocolea încet gara, urmărindu-l pe Kerr care-și făcea rondul. Îl văzu strecurînd pachețele în mîini mici și murdare și conversînd cu alți băieți. Pîndind ocazia, se ținea după el de la distanță, pînă cînd băiatul ieși din gară și dădu colțul.

Cînd Kerr întoarse capul ca să se asigure înainte de a traversa, Tyrell îl apucă în sfîrșit de braț. Strîngîndu-l cu putere, îi șopti:

– Ai să vii cu mine, Kerr, și dacă-ncerci vreo figură, te pocnesc de-ți sting felinarele – ai auzit ce-am spus, băiete?

Kerr ridică privirea spre chipul lui. Pe față i se citea

spaima. Abia acum Tyrell observă cît de tînăr era. Distanța și statura îl făcuseră să pară mult mai matur.

– Cine ești, domn'e? Ce vrei de la mine?

– Sînt tatăl lui Sonny Hatcher, Kerr, și vreau să stăm puțin de vorbă.

Auzind, băiatul încetă să se mai zbată și porni ca amețit pe lîngă el, spre locul unde era parcată mașina. Dar Tyrell continua să-l țină strîns, căci de-acum știa că nu putea avea încredere în nimeni.

În absolut nimeni. Nici chiar în cei mai apropiați.

CAPITOLUL 20

Cînd plecaseră de la gară, îi abordase un bărbat, iar Tyrell mîrîise la el de-l pusese pe fugă, ca un Rottweiler. Expresia de pe chipul lui, cînd îl înjurase pe homosexual, îl făcuse să pară alt om. Kerr îl invidia pe Sonny că avusese un asemenea tată, deși asta nu-i salvase viața în cele din urmă.

Tyrell Hatcher părea un om de treabă. Acum, în timp ce le dădea la amîndoi beri și le zîmbea cu dinții lui albi, Kerr începea să se relaxeze.

Încă mai plutea, iar Tyrell își dădea seama de acest lucru.

Băiatul avea ochii înfundați în cap ai unui toxicoman. Păreau atît de adînci și frumoși, cînd de fapt nu era decît efectul heroinei. Asta-i făcea pe oameni să aibă încredere în toxicomani, ochii aceia, pînă ajungeau să-i cunoască mai bine și să-și dea seama că privirea lor nu avea nici o legătură cu personalitatea.

– Ai început să cobori?

Kerr dădu din cap, rușinat să recunoască faptul că era heroinoman.

– Mai ai?

Același răspuns – cu o privire spre Willy, care clătină din cap, semn că Tyrell nu urmărea nimic necurat.

– Dacă vrei o doză, spuse sever Tyrell, ia-o, da' să nu te bubui așa de tare încît să nu mai poți vorbi cu mine, e clar?

Willy bătu cu palma în canapea, iar Kerr se așeză lîngă el, cu grijă, ca și cum s-ar fi temut să nu facă zgomot. Sorbi din cutia de Red Stripe și întrebă:

– Ce te-nteresează, domn'e?

Tyrell încă nu-și revenise din uimire. Băiatul era atît de tînăr... Și totuși, avea înfățișarea tipică, nervozitatea și tresăririle speriate caracteristice oricărui toxicoman.

Știa că-i evaluase toate lucrurile din apartament cu titlu de rutină, pentru că așa făceau toți consumatorii de droguri. Se gîndeau mereu la viitor, iar viitorul însemna pentru ei să facă rost de bani prin orice metode. Puțin le păsa pe cine călcau în picioare cu acel prilej.

Oare așa ajunsese și bietul Sonny în casa lui Nick Leary?

Tyrell sorbi cu sete din cutia de Red Stripe și întrebă pe un ton rece:

– Și unde-i Justin ăsta?

– Cine-ntreabă? replică sfidător Kerr.

Înainte ca Tyrell să-i răspundă, Willy spuse cu simplitate:

– Zi-i, Kerr. Măcar o dată fă și cu ceva ca lumea, bine?

Celălalt ridică din umeri, ca și cum habar n-ar fi avut

la ce se referea Willy.

– Nu l-a mai ginit nime', dă mult.

Kerr vorbea ca negrii englezi, iar accentul lui îl irita pe Tyrell, care era un englez jamaican.

– Cum adică, nu l-a mai văzut nimeni? A plecat din cartier? S-a dus, l-au săltat, a crăpat de-o supradoză? Ce-a pățit?

Tyrell știa toate lucrurile care li se puteau întîmpla toxicomanilor.

– Ultima'tă cîn' l-am chiombit pă Justin era cu Sonny, cu fo doo zile-nainte să dea-n primire.

– Crezi că știa ce avea de gînd Sonny să facă?

Băiatul ridică din umeri. Purta niște pantaloni largi, la modă, lăsați pe șolduri, iar Tyrell se întrebă dacă știa că moda pornise dintr-o închisoare din America unde majoritatea deținuților erau negri condamnați la moarte și n-aveau voie să poarte curele ca să nu se spînzure.

Lucrurile de genul ăsta îl înfuriaseră la Sonny. Își izgoni gîndul și aprinse încă o țigară de marijuana.

– Zi, băi tăntălăule, cu pantalonii tăi de rahat și limbaju'-ăsta de rîsu' lumii, știa sau nu știa? Vorbește, ce mama mă-sii, crezi c-am toată noaptea?

Kerr nu răspunse, rămînînd doar cu privirea spre cutia de Red Stripe.

– Băi, tu ești bătut în cap, sau ce mama dracu'? Îmi răspunzi sau nu?

Tyrell începea să-și piardă răbdarea cu puștii ăia.

Dacă erau destul de maturi ca să-și distrugă viețile, de ce nu puteau răspunde la o întrebare?

În schimb, răspunse Willy în locul lui Kerr, spunînd doar atît:

– I-e frică, uită-te la el. Tremură.

Abia atunci Tyrell observă că lui Kerr îi curgeau lacrimile, de pe bărbie pe mîinile cu care ținea cutia de bere ca și cum de asta ar fi depins viața lui.

* * *

Billy o privi pe Tammy în timp ce intra în cameră, gata să iasă în oraș. Își ținea mobilul la ureche și avea pe ea echivalentul bijuteriilor coroanei, dacă ar fi fost făcute în Essex. Un Rolex bătut în diamante, cercei Gucci tot cu diamante, și un colier care costase mai mult decît o casă cu patru dormitoare. Mîinile îi scînteiau de inele, purta o rochie neagră simplă și pantofi Jimmy Choos cu tocuri înalte.

– Tammy, unde te duci – la premiile Oscar?

Tammy nu-și ascunse mulțumirea față de reacția lui Nick.

Billy îi privi cu uimire. Tammy își sărută soțul, de rămas-bun, senzual, stăruitor – în timp ce el parcă ar fi sărutat o mătușă domnișoară bătrînă. În clipa aceea, lui Billy îi trecu prin cap că Nick era aproape asexual. Le făcea curte gagicilor, vorbea cu ele, flirta, dar nimeni

nu-l văzuse vreodată cu una. Iar Tammy era o bucățică bună, numai de n-ar mai fi dat atîta din clanță; el, personal, regulase și altele mult mai rele ca ea, de-a lungul anilor.

Mai era și drogată, și pe jumătate beată – și totuși, o lăsa să conducă?

– Poți să mergi singură cu mașina, Tammy? întrebă el.

Zîmbindu-i, femeia răspunse veselă:

– Am condus și cînd eram mai nasol ca acum, frățe, da-napoi am să iau un taxi.

Și ieși, într-un nor de parfum și zîmbete, în timp ce Nick își dădea ochii peste cap, după care spuse cu seriozitate:

– E un coșmar ambulant. Se duce iar la vinăria de unde-au arestat-o ieri, că se luase la trozneală. Îi place să se dea mare.

Încerca să se explice, și o știau amîndoi.

– Deci, unde rămăseserăm?

Turnă încă două rînduri, deși Billy încă nu-și golise paharul.

– Mie nu, amice, mi-a mai rămas.

Mîinile lui Nick tremurau, și se străduia să se poarte cît mai normal. Ar fi vrut ca Billy să plece odată, ca să-și revină și să vadă ce mama mă-sii tot îndrugase Angela.

Se tot uita la ceas. Voia să iasă în oraș cît mai curînd. Avea o întîlnire, și era hotărît să n-o piardă, orice-ar fi spus Billy Clarke.

* * *

Hester și Dixon erau îngrijorați în legătură cu Angela. Bătrîna le zîmbea copiilor, iar aceștia se bucurau. Și totuși, în toți anii de cînd făceau parte din familia ei, Angela făcuse tot posibilul ca să-i evite. Nu era rasistă, dar nu credea în amestecul dintre rase; nimic n-o putea convinge că Dixon era la fel de englez ca ea.

Iar acum, pentru prima oară, nu mai putea de dragul lor.

Cu siguranță, era cel mai neașteptat lucru.

Dixon destupă o sticlă de brandy și-i turnă soacrei sale un păhărel. Angela părea să aibă nevoie, și-l primi cu recunoștință. Apoi, cu tact, Dixon le lăsă pe cele două femei singure, luînd copiii cu el în parcul local.

După plecarea lor, Angela spuse:

– Ai o casă frumoasă și o familie fermecătoare.

Hester știa cît o costase pe mama ei să rostească aceste cuvinte, ceea ce o făcea s-o respecte și mai mult.

– De ce-ai venit la noi, mamă? Ce s-a întîmplat între tine și Nick?

– Nu s-a întîmplat nimic, voiam doar să vă văd. N-am voie să-mi vizitez nepoții fără să fiu luată la întrebări?

O spusese în glumă, dar știau amîndouă că nu era nimic amuzant, în fond.

– Mamă, cu tot respectul, i-ai văzut pe copiii mei

doar de-o duzină de ori în șaisprezece ani, și chiar și atunci, a trebuit să insiste Nick.

Cele două femei se priviră un timp în tăcere.

– Îl iubești pe Nick, nu-i așa?

Hester zîmbi larg. Semăna atît de mult cu tatăl ei, încît pe Angela o durea s-o privească.

– Sigur că da, mamă. A fost așa de bun cu noi, de-a lungul anilor. Ne-a ajutat să ne aranjăm, iubește copii, e cu adevărat un om cumsecade.

Angela zîmbi din nou. Voia s-o întrebe pe fiica ei de ce Nick nu-i invita niciodată la petreceri în casa lui, și nici la vila din Spania, dar se abținu.

De ce să întrebe un lucru pe care-l știa?

Din cauza ei n-o făcuse, iar acum îi era rușine. Ea îi ceruse să nu-i aducă în viața ei, iar Nick o iubea atît de mult, încît acceptase să rămînă despărțit de sora lui.

– Am să te mai întreb o dată, mamă. De ce ești aici? Ce s-a întîmplat cu tine și Nick?

Hester știa că trebuia să fi fost o catastrofă, nimic altceva n-ar fi adus-o pe Angela acolo, dar prefera să nu forțeze nota. Mama ei avea să-i spună cînd găsea ea de cuviință.

– V-ați certat, cu Nick sau cu Tammy?

Angela ridică din umeri.

– Nu, simțeam doar nevoia unei schimbări, atîta tot. Și acum, mai lasă-mă cu întrebările și spune-mi ce se mai întîmplă. Carl mi-a spus că a luat zece G.C.S.E.-uri.

Deștept băiat, seamănă cu tatăl lui.

– Dixon își petrece foarte mult timp cu ei. Din fire, Carl nu-i cel mai inteligent copil din lume, dar își dă toată silința. Dacă ia note bune, o să-i luăm o motocicletă. Sau, mă rog, o bicicletă cu motor.

Angela dădu din cap.

– Și nu uita că Ria își va lua curînd prima Împărtășanie. Dăm o petrecere, ca de obicei.

Dixon se convertise la catolicism, ca să se poată căsători și religios. Pe Angela o uimea să vadă că acea mică familie era atît de unită, cînd știa că pentru ei banii fuseseră întotdeauna o problemă. De ce nu-și apreciase niciodată just copiii? De ce majoritatea femeilor își vedeau mereu copiii cu totul altfel decît pe toți ceilalți din viața lor?

Hester observă că mama ei era dusă de gînduri și clătină din cap cu tristețe. Deocamdată, n-avea să primească nici un răspuns.

– Mă duc să fac un ceai, bine? Vrei un sandviș, ceva, să-ți țină de foame pînă la cină?

La asta, Angela zîmbi – un zîmbet adevărat.

– Te-ajut și eu cu cina, scumpo, îmi place să gătesc. Ceea ce, la Nick în casă, prindea foarte bine – Tammy nu era-n stare nici un amărît de ou să fiarbă fără să-l facă praf.

Zîmbiră amîndouă. Adevărul era că Tammy știa să gătească – dar numai cînd se deranja s-o facă, ceea ce-n

ultima vreme nu se mai întîmpla.

Hester abia aștepta să afle ce se întîmplase, dar știa că Angela avea să-i spună la momentul potrivit. Așteptase atîta vreme o vizită a mamei sale, și n-avea de gînd ca acum s-o strice.

* * *

– Deci, n-ai avut niciodată nimic de-a face cu Tyrell Hatcher?

Nick clătină din cap.

– Nu, numele ăsta nu-mi spune nimic.

Billy își aprinse încă o țigară, întrebîndu-se ce voia să spună de fapt Nick.

– E cel mai bun prieten al fratelui meu mai mic. Îl mai ții minte pe Louis?

Nick dădu din cap, amintindu-și-l pe băiatul cel înalt, cu zîmbet plăcut.

– Mda. Și?

Începea să devină agresiv. Își mai turnă un pahar, scrîșnind printre dinți:

– Nu-mi cer iertare pentru ce-am făcut, Billy. Scoală-te tu noaptea din somn și găsește-l pe bulachele ăla mic la tine-n casă, și vrei să zici c-ai să-l întrebi în mă-sa ce pedigree are înainte să-l bușești? Asta vrei să zici? Nu te-am știut niciodată de asistent social.

Billy era nemulțumit.

– Nu vorbi prostii, știi doar că n-am vrut să spun asta.

Nick rîse.

– Serios? Și de un-să știu, acum mai citesc și gînduri?

Billy Clarke auzise destul. Apropiindu-se de Nick, spuse cu deliberare:

– Las-o naibii moartă, dom'le. Am văzut prea mulți amici de-ai mei luînd-o pe calea asta. Ești paranoic, da' cu mine n-ai să te porți la fel, auzi ce-ți spun? Am venit aici ca prieten, vreau s-o rezolvăm. Tyrell vrea să știe ce l-a adus pe băiatul lui la tine-n casă, atîta tot. N-are nimic cu tine, personal.

– Ce vorbești, Billy? Foarte frumos din partea lui.

Billy închise ochii, înghițindu-și furia.

– Ascultă la tine ce vorbești! Uită-te-n juru' tău! Ai mai mult decît și-ar putea imagina majoritatea oamenilor, Nick, și le rasolești pe toate, vîrîndu-ți-le pe nas. Mă rog, e dreptul tău, nu? Da' cred c-ar fi cazu' să-l vezi pe Tyrell, fiindcă bietul bulangiu trebuie să se descurce nu doar cu moartea lu' fi-su, ci și cu viața pe care-a avut-o de trăit nenorocitul ăla mic cu drogata de maică-sa.

– Jude Drogata?

Vorbise cu atîta ură, încît Billy întrebă încet:

– Și de unde-o cunoști?

Nick înghiți în sec, înainte de a spune:

– Citesc și eu ziarele, amice. Sînt locale, iar stilul ei de viață a ajuns renumit. Nu-s eu de vină că Hatcher și-a lăsat fiul cu-o balegă ca ea, nu? Poate n-ar fi

stricat să aibă puțin mai multă grijă de el – ce zici? În loc să-ncerce să afle acum de ce-a luat-o razna, mai bine încerca s-o dreagă înainte să trebuiască să-i sfărîm eu capu' puștiului.

– Băi Nick, tu chiar n-ai auzit ce ți-am spus? N-a fost vina lui Tyrell. Și acum, uite cum am ajuns cu toții. Uită-te la maică-mea, săraca – era să moară din cauza noastră. Nu-ntotdeauna poți da vina pe părinți. Nici n-ai cum să știi ce-o să se-aleagă de băieții tăi, încă. Pe lumea asta există drogați de toate felurile, și nici cu tine nu mi-e rușine. Ai prizat cît tot fondul de pensie al lu' Escobar, și-asta numai în astea două ore de cînd sînt eu aici – ce mama mă-sii-i cu tine?

Mersese prea departe și o știa, dar nu-și mai putuse stăpîni furia.

Nick se uită în ochii vechiului său prieten și, dintr-o dată, se moleși. Începu să plîngă, pe față, iar Billy se simți îngrozitor de stînjenit, dar înțelegea în același timp cît de puternic îl afectase noaptea morții lui Sonny Hatcher.

– N-am vrut să-l omor, înțelegi? Zău că n-am vrut să moară, chiar n-am vrut... Mi-a fost doar frică, atîta tot... Doar frică mi-a fost...

Și se prăbuși pe canapea, cu capul în mîini, plîngînd în hohote. Sunetul reverbera cu ecou din casa mare și somptuoasă.

Billy Clarke numai la așa ceva nu se așteptase.

* * *

– De ce plîngi, fiule?

Glasul lui Tyrell era acum mai coborît, mai blînd. Băiatul nu scotea nici un sunet, iar acesta era lucrul care-l speria pe Tyrell cel mai tare. Nu făcea decît să stea pe canapea, plîngînd în tăcere.

Willy îl bătu pe braţ, făcîndu-i lui Tyrell semn cu capul să se ducă la bucătărie.

– Lasă-mă să vorbesc eu cu el. O să-i ard puţină, să vezi dacă asta nu-l pune pe picioare. E nebun la cap. Vorbesc eu cu el, da? De mata-i e frică şi cred că nu vrea să-ţi spună ce s-a-ntîmplat.

Tyrell ieşi din cameră, recunoscător pentru sfatul pe care i-l dăduse. În bucătărie, îşi aprinse iar chiştocul şi trase adînc, întrebîndu-se cum ajunsese viaţa lui într-un asemenea hal.

Avea în apartament doi băieţi fugiţi de-acasă care se prostituau, cînd ar fi trebuit să fie în casa lui frumoasă şi civilizată. Dar ştia că nu mai avea nici o şansă. Niciodată n-avea să se mai întoarcă acolo. Se îndepărtase prea mult de acele locuri şi acele vremuri...

Nu-şi duse gîndul pînă la capăt. În schimb, trase încă o dată din chiştoc, şi se întrebă în cît timp avea să-l calmeze Willy pe Kerr. Abia după ce afla situaţia de-acolo avea să se decidă ce să facă în continuare – şi nu înainte.

Era ca-n vechea ghicitoare: cum iese un om dintr-o cameră fără uși și fără ferestre? Păi, foarte simplu: la fel cum a intrat.

CAPITOLUL 21

Jude era în elementul ei. Gino putea face foarte ușor ceea ce-i cerea. Ba chiar, se și grozăvea cu asta. În timp ce zăcea pe spate, așteptînd extazul care urma, Jude zîmbea.

Gino ieșise, făcuse rost de bani și se întorsese ca un erou învingător. Jude îi spusese insistent cît de deștept era, cît de mult se baza pe el. Băiatul se împăunase, umflîndu-se în pene de mîndrie.

Acum, ardea drogul. Umpluse cu heroină o lingură veche și adăugase cu grijă apă, înfierbîntînd-o pe dedesubt. În timp ce dădea în fiert, Jude îi văzu lucirea din ochi, pe cînd anticipa urmarea.

Avea personalitatea potrivită pentru așa ceva, nu încăpea nici o îndoială.

Sonny al ei, pe de altă parte, detestase toate astea – și totuși, se ducea pînă la capătul lumii ca să-i aducă droguri. Iar acum Gino, căruia îi plăceau, avea să le procure pentru amîndoi.

Pusese un album de Pink Floyd, „Animals", și cînta „Pigs on the Wing". Îi plăcea melodia, ar fi putut-o asculta la nesfîrșit. Apartamentul chiar arăta ca o cocină

de porci, dar nu-i păsa. Pentru ea, totul făcea parte din joc. Cine spusese că viața e prea scurtă ca să umpli o ciupercă? Indiferent cine era, avusese dreptate. Viața era prea scurtă și ca să tot faci curățenie, și să te duci în fiecare zi la aceeași muncă de rutină, mereu aceeași...

Din partea ei, așa ceva era pentru ratați.

Bătăile puternice în ușă îi făcură pe amîndoi să tresară, iar Jude se ridică de pe canapea cu chin, cu vai.

– Lasă, Gino, o să plece...

Dar, peste cîteva clipe, bubuiturile reîncepură.

Gino era prea preocupat ca să le ia în seamă. În timp ce trăgea încet lichidul în seringă, ușa de la intrare zbură din țîțîni. Auziră trosnetul lemnului și amîndoi se întoarseră într-acolo, speriați.

Jude era albă la față. Convinsă că venise poliția, se îndepărtă instinctiv de băiatul cu seringa.

– Aruncă totul pe fereastră, futu-te-n cur de cretin!

Vocea-i suna ascuțită de spaimă, iar Gino, care încremenise îngrozit, rămase pe loc, privind cu uimire cum în cameră năvăleau mama lui și trei unchi.

* * *

Camerele mamei sale arătau fermecător. Pînă acum, Nick nu apreciase niciodată just acest lucru – dar, în fond, rareori intra acolo. Însă, la drept vorbind, decorațiunile lui Tammy erau mai reușite decît tot ceea ce făcuse Angela în

viața ei. Nu că bătrîna ar fi recunoscut vreodată asta, deși acum, că se împrieteniseră la cataramă, cine știe...?

Nick ridică covorul, dîndu-l la o parte. Seiful era sub podea și, pentru cine nu știa de existența lui, ar fi trecut o veșnicie pînă să-l găsească. Toate seifurile fuseseră instalate de o mică firmă din Belfast – în ideea că distanța era prea mare ca să vină cineva tocmai de-acolo pentru a-l jefui.

Nerăbdător, Nick deschise seiful.

Înăuntru erau cîteva fotografii și un telefon mobil.

Telefonul fu acela care-l descumpăni.

Fusese încărcat recent, și avea unsprezece apeluri pierdute. Cînd luă fotografiile, simți că inima-i era catapultată pînă în gură. Își văzu propriul zîmbet, și-și aminti de cînd data fotografia. Fusese atît de fericit în ziua aceea...!

Și Frankie arăta fericit, și ceilalți. Era o fotografie foarte reușită – dar dacă Nick nu era atît de beat, n-ar fi lăsat s-o facă.

Însă fusese făcută, iar el avusese grijă ca Gary să ia toate copiile și negativele, ceea ce Gary și făcuse, pentru că și el apărea în fotografii, și nici unul dintre ei nu voia ca asemenea probe să circule aiurea. Apoi, Nick uitase complet de ele, nici nu visase vreodată ca fotografia să fie văzută de altcineva, și cu atît mai puțin de propria lui mamă.

Îi găsise și telefonul vechi, mobilul pe care-l folosise

ca să-i sune pe Frankie și ceilalți amanți. Aparatul care cîndva îi asigurase legătura cu celălalt mod al lui de viață, o viață pe care Tammy și Angela n-ar fi înțeles-o niciodată. Și de ce s-o fi înțeles, cînd de cele mai multe ori nici măcar el n-o înțelegea?

Se uită la apelurile pierdute și oftă. Fotografiile acelea însemnau un divorț – cel puțin. Un lucru era sigur: Angela nu-i arătase nimic lui Tammy. Dacă ar fi făcut-o, pînă acum ar fi venit sfîrșitul lumii, așa cum o știa Nick.

* * *

Willy îl chemă pe Tyrell, care reveni în salon, nerăbdător. Se vedea clar că băiatul își mai revenise. Arăta oarecum mai relaxat, iar Tyrell, grație lui Jude, cunoștea toate semnele unei doze substanțiale. Dar nu-i purta pică lui Kerr, căci știa cît de puternic era demonul. Tot ce simțea acum, că furia i se risipise, era tristețe.

Ce viață irosită...!

Însă degeaba i-ar fi spus-o, căci băiatul nu l-ar fi ascultat. Și, oricum, Kerr nu era problema lui, ci a altcuiva. Tyrell nu voia de la el decît informații despre fiul lui. Și avea să le obțină – chiar și cu forța.

Însă Kerr nu scotea o vorbă, așa că Willy fu cel care-i spuse lui Tyrell tot ce voia să afle.

– E speriat, fiindcă Justin ar fi trebuit să meargă cu Sonny în noaptea aia, dar tipul care era vorba să vină

să-l ia n-a apărut. A crezut că picase totul, așa că-ți dai seama cum s-a simțit pe urmă, cînd a auzit ce se întîmplase.

– Bine, și de ce n-a spus la nimeni? De ce nimeni n-a spus nimănui?

Pentru prima oară, Willy se arătă nemulțumit, și răspunse tăios:

– Doarme prin ușile magazinelor, sau se cuibărește pe unde poate, și știi că atunci cînd n-ai curent îți vinzi televizoru', și nici pe ziare nu prea punem mîna, decît ca să ne căptușim hainele, dacă dormim afară iarna.

Și deschise încă o cutie de bere, cu un pocnet scurt.

– Și la urma urmei, cui mă-sa să-i zică? Sticleților? Să-l salte pentru ceva ce nu făcuse? Fugi d-aci!

Tyrell se așeză pe canapea, rușinat. Privindu-l pe Kerr, care se uita speriat la el, oftă.

– Și cine trebuia să-i ia?

Kerr ridică din umeri.

– Gagiu' de la șobolarniță.

– Cum îl cheamă?

– Nu știu. P.

– Cum arată?

– Bătrîn.

– Pe unde se-nvîrtește?

– Peste tot.

Lui Tyrell îi era tot mai greu să-și păstreze calmul. Avusese conversații mai variate cu roboții telefonici.

– Și-acum unde-i Justin ăsta?

Celălalt băiat ridică iar din umeri, iar Tyrell simți cum i se încleștau pumnii.

Willy, simțindu-i nervozitatea, spuse încet:

– Adu o hîrtie și-un creion, și-o s-o luăm de la-nceput, bine?

Îi făcu semn lui Tyrell să revină la bucătărie. O dată ajunși acolo, Willy spuse trist:

– E cam înapoiat, nu-ți dai seama? Ia-l mai ușor. Îi e frică, dacă iese nasol, atîta tot. Cred că vorbește despre tipul care agață băieții pentru poponari. El pare să fie, oricum. Da' trebuie să ții minte că Kerr n-are decît treișpe ani și trăiește de mult pe străzi, așa că nu-i cel mai mintos din lume, înțelegi?

Tyrell dădu din cap.

– Hai înapoi, Willy, și să vedem ce reușim să mai scoatem de la el. Află dacă mai e cineva care ar putea avea ceva să ne spună.

Willy zîmbi.

– Chiar asta voiam să zic și eu. Poate-ar fi bine să trecem și pe la șobolarniță?

– Deci, nu-ți mai e teamă să te duci acolo?

Willy clătină din cap. Înainte, refuzase categoric. Tyrell îi respectase dorința, pentru că nu voia să-i pună viața în pericol, cum i se întîmplase propriului său fiu.

– Ai fost bun cu mine în zilele astea, Tyrell, și vreau să mă achit. Dar mai vreau și ca lui Sonny Boy să i se facă

dreptate, într-un fel. Mi-a fost prieten bun, înțelegi?

Tyrell nu știa ce să facă, așa că-i ciufuli părul.

– Și tu ești un băiat bun, Willy Lomax.

Mobilul său începu să sună din nou, și se uită să vadă cine era, înainte de a respinge apelul.

– Ascultă, pot să te las aici cu el cîteva ore, pînă mă-ntorc?

Willy dădu din cap, iar Tyrell îi citi în ochi ușurarea.

– Am să vorbesc eu cu el, O.K.?

Tyrell își luă haina și, în timp ce pornea spre ușă, își aminti că nu avea portofelul la el. Cînd se duse în dormitor să și-l ia, îl auzi pe Willy vorbind, iar cuvintele lui îl făcură să zîmbească trist.

– Nu-i un gagiu rău, Kerr, așa că-ncearcă să-ți amintești ce ți s-a spus, O.K.?

Era clar că încerca să obțină cît mai multe informații posibil.

Tyrell scoase capul de după ușă și-i întrebă:

– Să vă aduc ceva de mîncare?

Willy răspunse fericit:

– Un hamburger cu cartofi prăjiți, pentru mine!

Tyrell plecase deja, dar Willy știa că-l auzise, știa că avea să-i aducă ceva bun. Era un om ca lumea, era tatăl lui Sonny – însă Willy avea presimțirea îngrozitoare că adevărul despre moartea fiului său n-avea să-i aducă nici o ușurare, ci numai alte coșmaruri.

Totuși, nu-i putea spune asta, desigur – pentru că

omul nu voia s-o audă.

* * *

Nick se uită încă o dată la fotografii, simțind că i se făcea rău.

Era adevărat că mama lui îi stătuse alături la bine și la rău, dar nu cumva așa ceva întrecea orice limită chiar și pentru Angela Leary?

Ca de obicei, era vina lui Gary. Acum, din cauza lui, Nick trebuia să se ducă și să rezolve problema cu Mackie. Spera doar să ajungă la timp ca să-i închidă gura nenorocitului. Pentru totdeauna.

Toată porcăria se întîmplase din vina lui Proctor, își lăsase peste tot urmele slinoase de degete. La fel ca-n toate celelalte încurcături, de-a lungul anilor. Nick ar fi trebuit să-l pună la punct cu un an în urmă, cînd își dăduse seama cît de jos decăzuse. Dacă acum ieșea totul la iveală, s-ar fi iscat o nebunie de nedescris.

Se ridică, luînd decizia că nici un moment nu era mai potrivit decît cel prezent. Avea să se ducă și să-i spună lui Mackie ceea ce avea de spus.

* * *

Louis Clarke și Tyrell se aflau în barul Beehive din Brixton. Localul era plin și trebuiau să-și vorbească

strigîndu-și în ureche ca să audă ce spuneau. Dar le convenea așa: în cîrciumile zgomotoase, conversațiile se auzeau greu de către alții.

– Billy s-a dus la Leary.

Tyrell dădu încet din cap.

– Și?

– Vorbește cu el, Tyrell, e întors pe dos. Billy zice că Leary s-a luat de băutură și de droguri. Și din cîte-am auzit despre el, înainte era curat. Oricum, Billy pregătește o întîlnire.

Încă o dată, Tyrell dădu din cap, sorbind din bere.

– Știu ce simte. Și eu am trecut prin asta.

Louis nu știu ce să-i răspundă.

– Îl rod remușcările, din cîte se pare, încercă el să-l consoleze. Crezuse că era un om în toată firea, înțelegi, din cauza măștii de ski și a pistolului. Oricine ar fi crezut la fel.

Tyrell știa că prietenul său încerca să-i ușureze situația, dar nu reușea. Ba chiar, într-un fel, i-o înrăutățea și mai tare.

– Nu vreau decît să aud din gura lui ce anume s-a întîmplat în noaptea aia, nimic altceva. N-am nici o treabă cu el.

Louis fu cît pe ce să spună că n-ar fi contat nici dacă avea. Nick era mai îngrijorat din cauza fraților Clarke decît dintr-a lui Tyrell Hatcher.

– Puștiul mai e la tine acasă?

Tyrell zîmbi.

– Acum am doi. Ăsta mai micu', Kerr, i-un bulangiu în toată regula, da' știe mai multe decît spune. L-am lăsat în grija ăluilalt puști. Cred c-o să scoată de la el mai multe decît mine. Mă tem că l-am speriat.

Louis rîse.

– Oricine s-ar speria de cozile astea ale tale. Haide, bea ce mai ai acolo și-am să mai cer un rînd.

* * *

Mackie locuia în Basildon, și nu era un om prea simpatizat de ceilalți.

Era un bețiv certăreț și bătăuș pe care nu-l interesau decît fotbalul, „umplutul ghetelor", cum își descria el viața sexuală cu un șir întreg de amante, acum cînd nevasta îl părăsise, și băutul pînă nu mai știa de el.

Fiul său, Jerome, nu-l interesa mai mult decît ca subiect de conversație la crîșmă. De-a lungul anilor, își amenințase sistematic toți vecinii și, în consecință, se bucura să-i vadă trecînd pe partea cealaltă a străzii cînd se ducea sau de întorcea de la barul local.

Nici în acea frumoasă seară de vineri nu dezamăgea pe nimeni. Fiica unui vecin tocmai se măritase în aceeași după-amiază, la oficiul stării civile din Basildon. Fata, o blondă drăguță cu burta plină de brațe și picioare și un proaspăt soț care lucra la poștă, tocmai cobora din mașina

împodobită cu flori. Mackie se uita la ei din grădină, savurînd neliniștea pe care se vedea clar că le-o provoca.

Casele tuturor locatarilor din cartier erau frumoase și bine îngrijite. Numai a lui arăta de parcă ar fi fost bombardată cu regularitate de Luftwaffe, din Al Doilea Război Mondial și pînă în prezent.

– La ce caști gura?

I se adresase unui bărbat care trecea pe stradă, întorcîndu-se de la serviciu. Omul grăbi pasul.

Totuși, peste cîteva minute, cînd în fața casei se opri Range Rover-ul lui Nick Leary, Mackie deveni numai zîmbete. Era el un scandalagiu, dar nu se lua decît de oamenii cărora le era frică de el. Nick Leary nu intra în această categorie și, cum îl ajutase pe băiatul lui, Mackie îi era dator, deși nu-i convenea să recunoască nici măcar în sinea lui.

Nu conta că fiul său n-avea timp pentru el, nu conta nici că Stevie ieșise din pușcărie și sora lui nu-i spusese nici pe departe cum se purta Mackie cu ea. În ceea ce-l privea pe el, întotdeauna erau alții de vină.

Totuși, avea destulă minte ca să știe că Nick Leary era un rechin, pe lîngă care el nu făcea nici cît un oblete amărît. Iar gura sa neferecată îi crea probleme, ca de obicei.

Nick se opri în fața porții, privind spre casă cu dezgust nedisimulat.

–Mackie, asta-i o cocină mai naspa decît îmi

imaginasem.

Pe toată strada se opreau mașinile nuntașilor. Nick le zîmbi cîtorva, care-i răspunseră la fel, ușurați că vizitatorul lui Mackie nu se lua la harță cu ei. Unii dintre oaspeții lui mai puțin civilizați iscaseră uneori gîlcevi, fie între ei, fie cu trecătorii.

Nick îl privea lung, știind că asta-l neliniștea. Nimeni nu se pricepea la acel joc mai bine decît Nick Leary. Cîteva minute îl savură cu plăcere.

– Intri, Nick?

– Dă-te-n mă-ta. Dacă și pe dinăuntru-i ca pe-afară, aș avea nevoie de antitetanice și antitifoidice înainte să risc să-ți calc naibii pragu'.

Mackie fu nevoit să rîdă, deși numai de-așa ceva nu-i ardea.

– Și-atunci, de ce-ai venit?

Știa prea bine ce voia Nick Leary, dar prefera s-o audă de la el. Dăduse prea mult din gură și presimțea că Nick venise ca să i-o închidă. Stevie îl prevenise să tacă, dar Mackie nu putuse rezista tentației de a trăncăni.

Adevăratul lui nume era Fergus McDermot, cam nepotrivit pentru periferiile orașului Glasgow, așa că avusese destule probleme din cauza lui de-a lungul anilor.

Acum, toată lumea îi spunea Mackie. Un prieten care tocmai venise la nuntă îi strigă și el:

– Salut, Mackie!

Mama miresei fu cît pe ce să leșine, de teamă că

Mackie avea s-o ia ca pe o invitație.

Nick privi în jur, la oaspeții eleganți care soseau, apoi spuse încet:

– Dacă stau să mă gîndesc, cred c-ar fi mai bine să vorbim în casă, Mackie.

Intrară, iar Nick împinse înapoi ușa cu piciorul, fără s-o închidă complet. Apoi, oprindu-se în antreul plin de boarfe, întrebă cu glas sonor:

– De cîte ori ți s-a spus să nu mai dai din clanță?

Mackie nu-i răspunse. Ochii nu i se mai dezlipeau de ciocanul cu gheare din mîna lui Nick. Îl ținuse ascuns în mînecă, dar acum și-l lăsase să alunece în mîna dreaptă.

Mackie avea sentimentul deprimant că Nemesisul său îl găsise în sfîrșit.

CAPITOLUL 22

Jude îl privea pe polițist, mijindu-și ochii învinețiți. Vedea cum se uita la ea și știa că abia aștepta să plece din secția de urgențe și să se ducă la treburile lui. Fusese snopită în bătaie dar asta era o nimica toată pe lîngă graba de a ieși din spital și a se întoarce acasă, ca să vadă dacă-i mai rămăseseră droguri.

Gino, mama și unchii lui plecaseră de mult la apariția poliției, iar Jude nu dăduse nici o explicație. Pentru copoi, nu era decît un caz de rutină. Zilnic aveau de-a face cu așa ceva. Drogații se luau mereu la bătaie.

Tînărul comisar o mai privi cîteva momente, înainte de a o întreba:

– Sigur n-o să fie nici o problemă?

Jude nici nu se osteni să-i răspundă. Avea să pună mîna pe puțină metadonă, în caz de urgență, după care urma să plece acasă. Reușise să-și ascundă drogurile înainte de a sosi poliția și ambulanța; acum, nu voia decît să și le scoată iar și să meargă mai departe. Și mai avea nevoie și de ceva de mîncare. Poate reușea să-și potolească grețurile de la stomac. Spera să primească metadona cît mai curînd, căci apoi putea s-o vîndă și

să-și mai cumpere heroină.

Se întreba dacă încercase cineva să i-o găsească. Ușa din față fusese spartă, iar asta însemna că orice vecin putea profita de ocazie ca s-o jefuiască. Însă și-ar fi pierdut vremea. Tot ce se putea vinde dispăruse de mult din casa ei.

* * *

– De ce-ai adus ăla, Nick?

Ochii lui Mackie se făcuseră cît două farfurii. Privea fix ciocanul cu gheare din mîna lui Nick, care-i savura spaima cu un zîmbet leneș.

– A, n-ai auzit? E ultimul accesoriu la modă în Basildon. Îl iei și sfărîmi țestele oamenilor cu ei, înțelegi? E mai mic decît crosa de golf, desigur, dar la fel de ucigător.

Balansa ciocanul în mînă, jucîndu-se cu el.

– De fapt, e chiar o armă foarte bună. Dacă te prinde cu el, zici că l-ai cumpărat fiindcă voiai să-ți dregi singur ceva. Cum fac și eu acum, nu?

Zîmbi din nou, iar Mackie simți că i se tăia respirația.

Nick clătină din cap cu reproș, înainte de a continua:

– Nici măcar propriul băiat n-ai putut să ți-l lași puțin în pace după tot calvarul prin care-a trecut, nu-i așa, Mackie? Oricine altcineva ar fi înghițit-o și-ar fi ținut-o în familie, da' tu, nu. Tu te-ai folosit de asta ca să primești

de băut la cîrciumă! Întîmplător, m-ai pomenit și pe mine în timp ce-ți spuneai povestea. Am auzit despre ea de la Siddy Haulfryn.

Chipul lui Mackie devenise păstos.

– În veci n-aș face asta, Nick. Știu cum stă treaba... îngăimă el, ridicînd rugător brațele. Te rog, am învățat lecția, amice. Nu e nevoie să te mai deranjezi, așa-i?

Intra în panică, iar asta-l înfuria și mai tare pe Nick.

– Treci sus, Mackie.

– De ce?

Nu la așa ceva se așteptase.

Nick oftă dramatic.

– Urcă scara aia-mputită, acum, și să nu-ți faci vise sau speranțe c-ai să poți scăpa cu vorba, fiindcă n-ai să reușești decît s-o încurci și mai tare, pricepi?

Făcu un pas spre el, iar Mackie porni grăbit spre scară. Nick îl urmă încet.

– Pute ca dracu' aici!

Mackie nu-o răspunse, privindu-l doar cum se uita prin toate camerele.

– Ăsta-i dormitorul tău, nu?

Camera era murdară, cu cearșafuri gri și pătate și miros de șosete vechi și mîncăruri la pachete, amestecate cu duhoarea de bere și bășini vechi. Dar lui Nick îi convenea, fiindcă fereastra cea mare dădea spre grădina din față. Trebuia să facă o declarație de războinare, iar acea fereastră îi convenea de minune.

– Intră aici.

Mackie intră încet în cameră. Îl treceau toate năduşelile, iar Nick o lungea anume, ca să-l chinuiască şi mai tare.

– Haide, Nick, e destul atît. N-am să mai scot o vorbă, am greşit...

Nick îl amuţi doar dintr-o privire.

– Ai dreptate c-ai greşit. Băiatul tău a luat-o de la Proctor, şi tu ai povestit la toată lumea! Ce efect o să aibă asta asupra lui, hmm? Şi ca să le pui capac la toate, m-ai amestecat şi pe mine în toată povestea, cînd eu îţi făcusem o favoare, pe bune!

– N-am spus numele tău, Nick, jur!

– Nu l-oi fi spus cu voce tare, da' pun pariu că nici lui Basil nu i-ar fi luat prea mult ca să se prindă de cine era vorba, nu?

Clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă.

– Eşti un jeg, Mackie. Un căcăţiş, asta eşti. Un vierme de rîsu' lumii. Şi-acum, treci în faţa ferestrei.

Mackie se supuse, tremurînd – şi nu pentru că avea nevoie să bea ceva.

– Ai o ţigară?

Cînd coborî privirea, căutîndu-se prin buzunarele pantalonilor, Nick îl lovi de trei ori cu ciocanul în cap. Mackie se prăbuşi, dar imediat sări la loc în picioare.

Atunci, împingînd din răsputeri, Nick îl aruncă fără ceremonie prin fereastra spartă a dormitorului. În cădere,

Mackie scoase un urlet animalic.

Ca amorțit, Nick coborî scara și ieși pe ușa din față, lăsînd-o deschisă. Nu se atinsese de nici un obiect din casă.

Mackie zăcea, conștient încă, pe iarba neîngrijită din fața casei.

– Trebuie să iei mai multă apă cu tine, amice, remarcă Nick, rîzînd.

Apoi, după ce-i mai dădu două lovituri în față cu ciocanul, scoase o pungă groasă de plastic din buzunarul cojocului și puse cu grijă ciocanul înăuntru. În Range Rover, se șterse de sînge atent, cu niște șervețele, înainte de a pleca încet.

Nu se temea de răzbunare, nici din partea lui Mackie, nici dintr-a amicilor lui, sau a poliției. Vecinii nu văzuseră nimic, așa mergeau lucrurile în lumea lor. Și-n plus, în sfîrșit îl redusese pe Mackie la tăcere – asta avea să-i atragă pe toți de partea lui. Pe Mackie-l așteptau cîteva luni în spital, cel puțin, și avea mare noroc dacă mai ieșea pe picioarele lui. Dar, după cum îl știa, peste cîțiva ani avea să-i facă cinste lui Nick ca să-și sărbătorească ajutorul de invaliditate.

Nick își cunoștea dușmanul, ba bine că nu – asta-l menținuse atîta timp în vîrf.

* * *

Tyrell luă găleata cu pui și cartofi prăjiți și intră în apartament. Era mai tîrziu decît crezuse, iar Willy se uita la Cartoon Network, pe Sky Kids. Luminile erau stinse, iar Kerr nu se vedea nicăieri.

– Unde-i băiatul?

Willy îi făcu semn să tacă, și abia atunci Tyrell îl văzu pe Kerr culcat după canapea, într-un sac vechi de dormit – al lui Willy, cel pe care-l căra după el toată ziua.

– A vorbit?

Willy zîmbi.

– Aproape totu-i acolo.

Arătă spre niște foi rupte din caiet. Cînd aruncă o privire peste ele, Tyrell constată din nou cît de îngrijit era scrisul lui Willy. Puștiul avea minte, deși nu și vreun viitor – și nu din vina lui.

Mirosul de pui îl trezi pe Kerr, iar Tyrell îi spuse, zîmbind:

– Treci și ia de-aici, amice, eu aduc niște farfurii de la bucătărie.

Cînd reveni cu farfuriile și condimentele, nici unul dintre băieți nu se mișcase.

– Care-i problema?

Willy zîmbi.

– Așteptam să-ți iei tu mai întîi.

Era legea străzii: cine făcea rost de mîncare își lua partea leului.

– E-n regulă, nu mi-e foame.

La drept vorbind, nici nu-i mai era.

Cînd aprinsese lumina, se uitase la părul sîrmos al lui Kerr. Forfotea de păduchi, iar Tyrell reținu să scuture covoarele cu proxima ocazie.

Dar mai vedea și că băiatul încercase să se aranjeze, probabil datorită lui Willy, care era foarte ordonat, în felul lui. Le dădu cîte o Cola dietetică, știind că ar fi preferat o bere, iar lui își turnă un pahar mare de Bacardi cu cola, bîndu-l repede și punîndu-și încă unul imediat.

Avea sentimentul că trebuia să se anestezieze înainte de a citi însemnările. Curios, dar cu cît se apropia mai mult de adevărul în legătură cu bietul Sonny, cu atît mai puțin dorea să-l afle.

Probabil că așa era firea omenească.

* * *

Frankie îl văzu pe Nick în ușă și zîmbi.

– N-ai stare, este?

– Nu, n-am, unde putem să mergem?

– În dormitor, chiar acolo mă duceam.

Nick intră în cameră și observă că, prin cine știe ce minune, Frankie făcuse ordine.

– Ți-ai adus pe cineva la curățenie?

Frankie zîmbi.

– Nu mi-am adus. N-am prea avut de lucru azi, atîta tot. Ei, ce pot să fac pentru tine?

O spusese pe un ton aluziv-răutăcios, dar Nick nu-l aculta, își tăia deja cîteva linii pe masa de toaletă. Știa că n-ar fi trebuit să vină acolo, că din nou risca enorm, dar n-avea încotro. Pentru el, Frankie era ca un drog, și o știau amîndoi.

Mai ales Frankie, care vedea în acel om un bon de masă valabil pe ani de zile, dacă știa cum să se poarte cu el.

– Haide, jos țoalele, sînt grăbit.

– Păi ce, tu nu ești mereu grăbit?

Nick nu rîse – era prea ocupat să prizeze.

* * *

Kerr răspundea la întrebările lui Tyrell despre însemnările făcute de Willy. Acesta le pusese de băut tuturor, iar Tyrell fusese din nou uimit să vadă că băieții voiau ciocolată fierbinte. Se așteptase la o ceartă cu ei pentru Bacardi.

Willy îi turnase încă un Bacardi cu cola, iar Tyrell îl sorbea încet. Avea nevoie de alcool.

– Deci, s-ar putea ca Justin să fie-n șobolarnița aia?

Kerr dădu din cap.

– S-ar putea, da' cum ziceam, domn'e, nu l-a mai văzut nimeni de vreo...

Lăsă fraza în aer.

Tyrell îi spuse cu blîndețe.

– Kerr, spune-mi doar ce știi. Nu-ți fie frică, bine? N-am să te acuz indiferent ce aud, îți jur pe mormîntul lui Sonny.

Kerr îl privi pe Willy, care dădu din cap înțelepțește.

– Sonny se ducea la șobolarniță cu Justin?

Băiatul dădu și el din cap.

– În ultimele săptămîni înainte să moară, se ducea tot mai des acolo.

Tyrell își lăsă capul în piept; era prea dureros să asculte.

– Tu ai fost vreodată acolo?

Rușinat, Kerr recunoscu că da.

– Da' nu le plăcea de mine, înțelegi? Se prinseseră că nu puteam să sufăr coșmelia aia, așa că n-au mai vorbit cu mine. Șefu' zicea că nu eram bun de nimic și se rîdea de mine.

Vorbise cu cea mai mare seriozitate, iar Tyrell trase adînc aer în piept, înainte de a spune:

– Normal că nu-ți plăcea, băiete. Nimănui nu i-ar fi plăcut.

Willy și Kerr schimbară o privire ciudată, iar Tyrell, observînd, întrebă:

– Ce mai e?

– Zi-i, Kerr.

Băiatul cel înalt își agită brațele, ca pentru a se feri de necuratul.

– Tu tre' să-i zici, Willy, mi-ai promis.

Willy trase adînc aer în piept, înainte de a întreba:

– Sigur vrei s-auzi adevărul, Tyrell?

Acesta dădu din cap, întrebîndu-se ce aveau să-i spună în continuare.

După ce se șterse cu dosul mîinii la nas, Willy spuse cu glas sonor:

– Sonny se ducea așa de des la șobolarniță fiindcă tipu' care-l ducea acolo îl plăcea și-i plăcea și lui Sonny de el.

Tyrell îl privi nedumerit:

– Și...? Ce încerci să-mi spui?

Nervos, Willy își linse buzele înainte de a continua.

– Tipu' cu care se vedea... Nu știm cum îl cheamă, da' Sonny mergea cu el, cum ar veni... Kerr a zis că umblau mult împreună. Așa i-a spus Sonny. Zicea c-o să primească un apartament și bani s-aibă din ce trăi.

Tyrell se uita cu uimire la cei doi băieți.

– Ce tot vorbiți? Vreți să ziceți că Sonny umbla cu ăla de bunăvoie?

Willy dădu din cap.

– Mda, îl cunoscuse cînd era încă nou în gașcă. Le plac ăștia noii, moșilor. Și din cîte zicea Kerr, se-aveau foarte bine, și Sonny era înnebunit după el, spunea că-l iubea și că și ăla-l iubea și-i promisese să aibă grijă de el toată viața.

Tyrell era convins că avea halucinații.

– Kerr zice că i-a văzut împreună de cîteva ori. Nu

de-aproape, nu nimic, da' știa că nu se ascundeau. Cel puțin, Sonny nu se-ascundea.

Willy privi expresia lui Tyrell, care se schimbase, după care, fără să se lase rugat, începu să-i răsucească o țigară de marijuana.

* * *

Tammy nu știa ce s-ar fi făcut fără Sky Plus. Înregistra pe casetă toate telenovelele, dar cel mai mult îi plăceau comediile ca „Will and Grace" și „The Golden Girls". Tocmai aținea, cînd îl simți pe Nick vîrîndu-se în pat lîngă ea.

Se întoarse cu fața spre el, dar deodată încremeni și, ridicîndu-se în capul oaselor, zbieră:

– Cu cine-ai fost?

Nick o privi ca și cum ar fi înnebunit. Din cine știe ce motiv, expresia lui o înfurie și mai tare.

– Te-am mirosit, Nick! Iar ai fost la una din tîrfele tale împuțite!

– Nu fi paranoică, Tammy. Jur pe Dumnezeu, pe viața mamei mele, că-n viața mea nu mai există nici o altă femeie.

Nick sări din pat și dispăru în baie. Tammy se luă după el, continuînd să țipe:

– Futu-te-n cur de labagiu!

Dînd drumul la duș, Nick îi răspunse răutăcios:

– Am pe mine hainele-astea de azi-dimineață și ceea ce crezi că-i mirosul altei femei a rămas de la marfa pe care am depozitat-o cu Billy Clarke. Jur, iubito, asta-i tot, iar după ce fac dușul ăsta, ne culcăm, în regulă? O vorbă dacă mai scoți, Tammy, și-ți cîrpesc una.

– Unde-ai fost? Vreau să aflu o dată pentru totdeauna, Nick!

Nick ieși de sub duș. Se săpunise repede și, simțindu-se mai curat și mai puțin vinovat, reveni în dormitor, unde turnă de băut pentru amîndoi.

– Dacă-ți spun unde-am fost, trebuie să-mi juri că n-ai să le spui amicelor tale, e clar?

Tammy dădu din cap, deși pe față i se citea expresia cinică.

– Atunci, hai, s-auzim. Cred că-i foarte nasol, dacă ai nevoie să bei ca să-mi spui.

– I-am spart capu' lui Mackie, c-un ciocan.

Cuvintele lui o făcură să se oprească locului, ca trăsnită, așa cum Nick se și așteptase.

– Ce-ai făcut...?!

– Mai știi cînd a venit Stevie pe-aici, acu' cîtva timp?

Tammy dădu din cap, speriată de ceea ce urma.

– Și știi că Mackie e însurat cu sora lui Stevie?

Confirmă din nou.

– Ei bine, Gary Proctor a încercat să-l violeze pe băiatul lor – de-asta mă căutase Stevie. Am rezolvat-o, da-n loc să-și țină gura, Mackie a-nceput să povestească

la toată lumea. Așa că-n seara asta i-am închis gura o dată pentru totdeauna, fiindcă noi i-am făcut felu' lui Gary, înțelegi? De-asta a murit.

Nimic din ceea ce se-așteptase Tammy să audă n-ar fi putut avea un efect atît de șocant. Și știa că era adevărat. Pentru prima dată, Nick îi spunea adevărul.

– Gary a violat un băiat?

Vocea-i tremura de șoc și replusie.

Obosit, Nick dădu din cap.

– Aproape. Nu știa cine era, înțelegi? Băiatul nu i-a spus că Stevie era unchiu-său, fiindcă voia să-și găsească o slujbă de D.J. pe merit, nu pentru că unchiul lui era un hoț de bănci acreditat. Așa că, acum știi de ce miros așa. E miros de sudoare și de fum. L-am pocnit pe Mackie-n cap c-un ciocan, m-a stropit cu sînge, așa că am dat foc impermeabilului, în curte. L-am aruncat pe fereastră, Tammy. Cred că a rămas schilodit pe viață. Cel puțin, așa sper.

Apoi zîmbi.

– Nu știu cu ce fel de gagii umbli tu, Tammy, da' dacă miros așa ca mine, mi-e milă de ele.

Tammy nu zîmbi.

– Deci, chiar l-ai omorît pe Peter?

– Știi că da. Da' a fost pentru o cauză dreaptă, cum ți-am explicat. Și acum, putem să ne băgăm în pat și să dormim? Că-s obosit ca dracu'.

Arăta atît de rece și neclintit, încît lui Tammy îi trecu

prin minte că era într-adevăr un om periculos. Ba chiar, înțelesese în sfîrșit, chiar în clipa aceea, că Nick n-o iubea deloc. Nu iubea pe nimeni.

Nu știa cum să iubească.

Se culcă lîngă el, dar de data asta nu mai încercă să-l ia în brațe, deși știa că ar fi lăsat-o. Lui Nick îi plăceau giugiulelile. Acum însă, pentru prima dată în viața ei, Tammy știa că, dacă îndrăznea să se apropie de ea, l-ar fi respins.

CAPITOLUL 23

– Te simți bine?

Willy apăruse în ușă.

Tyrell dădu din cap, dorindu-și ca băiatul să dispară din viața lui, deși se simțea răspunzător pentru el.

– Vrei o cafea?

Băiatul clătină din cap. În schimb, luă țigările lui Tyrell și-și aprinse una.

– Dimineața prefer ceai, spuse el, rîzînd. Auzi la mine! De parc-aș avea de ales.

– Ei, în dimineața asta, cel puțin, ai.

Puse ibricul pe foc și scoase din dulap pliculețele de ceai, întrebîndu-se tot timpul cînd avea Willy să plece și să-l lase în pace.

Ghicindu-i gîndurile, băiatul spuse:

– În după-amiaza asta plecăm.

Tyrell închise strîns ochii, înainte de a se întoarce spre el să-i spună:

– Ești O.K.

Sceptic, Willy ridică din sprîncene.

– Cinstit, Willy. Oricum, vreau să vii cu mine la șobolarniță. Să-mi vorbești despre cine se duce acolo.

Willy ridică din umeri, trăgînd din țigara Marlboro Light.

– Cum vrei.

Tyrell își dădea seama cît se străduia să se poarte ca și cum nu i-ar fi păsat de ceea ce i se întîmpla, dar îi vedea în ochi și bucuria că avea să mai petreacă o noapte, două, la căldură.

– Vrei ceva de mîncare?

Băiatul dădu din cap, încîntat.

– Atunci, pune-ți, eu trebuie să plec puțin.

Își luă cafeaua și, în timp ce ieșea din bucătărie, adăugă mai încet:

– Și pe urmă să faci curat, bine?

– Sigur că da. Pot să-i pun și lui Kerr?

Tyrell ridică ochii spre tavan. De parcă i-ar fi răspuns că nu! De ce-l tot întreba? Răspunse nervos:

– Sigur că poți, nu fi bătut în cap. Doar nu era să zic nu!

Willy ridică iar din umeri, ca și cum ar fi spus: „sînt greu de cap".

– Nu se știe niciodată.

Tyrell se grăbi să iasă din bucătărie înainte de a-și pierde calmul.

Dar știa ce se întîmpla. Nu-i plăcea că acel băiat îl punea la un loc cu toți ceilalți indivizi care se folosiseră de el, în viața lui.

* * *

Louis Clarke și fratele său Terry erau în drum spre întîlnirea cu Tyrell, pentru a inspecta acea așa-numită șobolarniță. Mai întîi aveau să bea ceva la Wapping Wall, în Whitby Prospect. Tyrell urma să-i pună la curent cu tot ce se mai întîmplase, iar ei voiau să-ncerce să-l convingă să accepte întîlnirea cu Nick Leary. Billy considera că le-ar fi ușurat tuturor situația. Începea să-l calce pe nervi.

Cînd intrară în bar, Terry se uită în jur, din obișnuință. Avea atîția dușmani, încît oricînd era posibil să dea de un cunoscut și să fie nevoit să-și păzească spatele. Și nu fu nici de data asta dezamăgit. Un bărbat înalt, cu păr roșcat și zîmbet dezinvolt, îl salută:

– Ura, Tel! Cum mai merge?

Iritat, Terry îi răspunse tăios:

– Sînt spărgător de bănci, băi ăsta, nu membru al Cercului de bune maniere!

Îl dădu pe individ la o parte din drum și porni cu pas hotărît spre bar. Terry nu putea suferi familiarismele, iar dobitocul întrecuse măsura.

Nici măcar nu-l cunoștea prea bine, de ce voia să stea de vorbă cu el?

Obrăznicia unor oameni nu contenea niciodată să-l uimească.

Louis îi făcu individului cu ochiul și spuse încet:

– Nu-l lua-n seamă, are draci pe el, pe ziua de azi.

Omul, însă, era cu niște prieteni care nu se lăsau împăcați prea ușor, și răspunse cu glas puternic:

– Mai bine s-aibe grijă, că nu se știe niciodată cînd n-o să mai fie cu frații lui alături, să-l păzească.

Louis aruncă o privire spre Terry – care, din fericire, era prea ocupat să se uite-n decoletul unei brunete, pentru a auzi ce se vorbea. Făcînd un pas spre individ, îl întrebă zîmbind:

– Ți s-a urît cu viața, frățiе? Amicii tăi nu par dornici să muște din ele, așa c-ai să fii singur.

Omul privi în jur și văzu că spunea adevărul.

– Și acum, bea ce-ai acolo și lasă-ne cu ale noastre, hmm?

Louis oftă. Presimțea că așa avea să meargă toată ziua. Terry era capabil de orice – iar problema cu Terry era că, în asemenea situații, nu mai dădea înapoi.

* * *

Jude era complet singură și nu se simțea bine. Gino era încuiat în casă de maică-sa, și știa că nu mai putea lua legătura cu el. Nici unul dintre ceilalți băieți nu mai trecuse pe la ea, de-o bună bucată devreme, și avea sentimentul cumplit că rămăsese definitiv și irevocabil de capul ei.

Casa era încă devastată după bătaia din ajun, dar nu-i dădea atenție. Metadona își făcea efectul.

Luă mobilul lui Sonny și-l privi cîteva secunde. Apoi, formă cu grijă numărul pe care-l aflase de la Big Ellie.

I se răspunse de la primul apel, iar acest lucru o derută. Nu se așteptase.

– Alo?

Glasul familiar o făcu să înghețe de spaimă.

– Cine e?

– Eu sînt, mama lui Sonny.

Vocea ei suna mult mai puternică decît se simțea Jude. Mîinile-i tremurau deja, și ajunsese cu nervii în pioneze.

– Ce vrei?

Omul vorbea pe un ton mai înghețat decît vîntul arctic, iar Jude înghiți în sec înainte de a răspunde:

– Bani.

Legătura se întrerupse.

Rămase pe canapea, îngrozită de ceea ce făcuse. Dar n-avea să se oprească. Sonny Boy îi spusese totul, iar acesta nu era decît primul număr de pe o lungă listă de bărbați pe care voia să-i jumulească. Începea cu un guvid, urcînd treptat spre peștii cei mari. De fapt, îi fusese chiar mai ușor decît se așteptase. Acum, că primul val de spaimă îi trecuse, se simțea foarte mulțumită de sine însăși.

Își ținuse gura, nu le spusese nimic polițiștilor, așteptîndu-se să primească despăgubiri înainte de a fi nevoită să recurgă la acest joc.

Poliția ar fi dat orice ca să audă ce avea de spus, dar ce era drept, era drept, sau cel puțin așa considera Jude. Viața era prea scurtă, iar nevoile ei prea urgente, ca să mai păstreze tăcerea.

* * *

– Arăți teribil, Tyrell, remarcă Terry, cu un rîs jovial. Aproape că rimează, nu? Tyrell cel Teribil. Sună ca un nume de despot.

Făcu o mutră, prefăcîndu-se că-și răsucea o mustață imaginară. Tyrell zîmbi și el.

Negresa cu sîni enormi era încă la bar, iar Terry încerca să-i facă cinste cu încă un pahar. Tyrell și Louis știau că degeaba ar fi căutat să-l convingă să plece.

– Mai vrei un rînd, iubito?

Apoi se întoarse spre barman și-i spuse *sotto voce*:

– Bagă un brandy cvadruplu în porto-ul ăla, bine?

Femeia rîse amuzată.

– Un porto mi-ajunge, mulțumesc.

Terry își dădu ochii peste cap. Tyrell și Louis știau că n-avea să se astîmpere cu una, cu două. Totuși, era distractiv să-l vadă în acțiune.

– Auzi, Tyrell, ia ghici? Leonie, aci de față, e o adevărată Jack Spintecătorul! Oare de ce nu mă mir?

Terry nu mai putea de încîntare. Stripteusele erau femeile visurilor lui.

– Mai ia un rînd, scumpo. Cred că s-ar putea să fie o seară interesantă, ce ziceți, băieți?

Louis rîse, spunîndu-i lui Tyrell:

– Am încurcat-o, amice, pînă n-o rezolvă, nu se potolește.

Într-un fel, Tyrell se bucura. Avea nevoie de timp, ca să se pregătească psihic. Presimțea că lucrurile urmau să meargă din rău în mai rău. Și, oricum, la adăpostul întunericului avea să le fie mai ușor. După cum spunea Willy, serile de sîmbătă erau foarte populate în șobolarnițe.

Mai întîi, să mai bea două pahare, și să vadă cum se simțea. Acel stil nou de viață era destul de seducător. Putea foarte ușor să-și formeze o rutină. Rezolva doar treburile, apoi culegea roadele. În ceea ce-l privea pe Tyrell, era și timpul.

* * *

Jude era bine dispusă. Găsise un plic de heroină sub canapea. Probabil căzuse de pe masă, în harababura din ziua trecută. Pentru ea, ăsta era un semn bun. Însemna că situația se ameliora, că nu putea merge decît spre bine. Cel puțin, așa spera.

Se întoarse, cînd auzi pe cineva intrînd în casă. Lăsase ușa întredeschisă, în caz că Gino reușea să scape de cei care-l chinuiau. Răsucindu-se cu un zîmbet larg pe

față, spuse veselă:

– Tocmai la timp!

Dar zîmbetul îi pieri de pe buze cînd văzu cine era. Inima i se opri în piept, înghețată.

– Salut, Jude, cam de mult nu ne-am văzut.

Glasul era întocmai așa cum și-l amintea, dar acum bărbatul pe care-l cunoștea de atîția ani părea oarecum periculos.

Nu se așteptase să-l vadă atît de curînd.

Nici unul dintre ceilalți pe care-i sunase nu se deranjase să-i răspundă la apel. Poate că era un semn prevestitor. Jude, ca toți drogații, trăia într-o lume a speranței.

Lenny o privea lung, încercînd s-o intimideze – și reușind de minune.

– Ce-ți închipuiai tu, că dacă dai cîteva telefoane, toți vor alerga încoace, nu? Ei bine, am venit să-ți spun că te înșeli, Jude.

În ochi i se citea ura și dezgustul, iar Jude uită cu cine avea de-a face. Îndreptînd spre el un deget murdar, îi răspunse cu o furie mai puternică decît teama:

– Îmi ești dator în mă-ta, la fel ca și ceilalți. Tu l-ai atras pe Sonny al meu în lumea fătălăilor. Avea doișpe ani cînd l-ai scos la produs, cu așa-zișii tăi amici. Ți-ar plăcea să audă lumea despre asta, hmm, Lenny? Oi fi tu un dealer respectabil, da' poponarii-s de-altă teapă și toată lumea știe asta – iar tu, Lenny, ești poponar!

Lenny porni repede spre ea, făcînd-o să bată în retragere, cu teamă.

La vederea acestei reacții, Lenny rîse, spunînd sarcastic:

– Te-am speriat, Jude, este?

Femeia dădu din cap, cu ochii mari, și o fracțiune de secundă Lenny o văzu pe fata de altădată, de demult, de pe vremea cînd încă nu se droga.

– Ei, atunci sperie-te și ascultă ce am de zis, da?

Jude dădu din cap, încercînd să se relaxeze puțin.

Dar, într-o clipă, Lenny sări asupra ei, cu o furie și o violență abia stăpînite. În timp ce o trîntea la pămînt, îi spuse încet, scrîșnit:

– Crezi că poți să mă amenințI pe mine? Crezi că ai destul sînge-n pizdă ca să mă joci pe degete, Jude?

O apucase de păr și-i vorbea în față, scuturînd-o ca pe o păpușă de cîrpe.

– N-ai învățat nimic din moartea lui Sonny, femeie?

Privind-o în ochi, spuse încet, cu ură:

– L-au înfundat!

Rîse încă o dată, după care, aruncînd-o la podea, începu să-i ardă papara pe care Jude știa că o merita. După ce obosi, îi spuse aspru:

– Și știm cu toții cine l-a-nfundat, nu? Tu l-ai împins în povestea aia, cum știi foarte bine. Îl puneai să le ceară oamenilor bani, unor oameni pe care nu-i mai văzuse de ani de zile. Numai tu contai, ca de obicei, nu? Numai tu

și căcaturile pe care ți le pompezi în braț.

Jude zăcea pe jos, chircită, dar pe față nu i se vedeau nici lacrimi, nici teamă adevărată.

– Ești o zdreanță, Jude, nici mai mult nici mai puțin, și fi-tu ajunsese la fel. Poate c-ar fi avut vreo șansă, dacă nu te agățai tu de el ca o lipitoare. Altfel, poate c-o sfîrșea altfel, cine știe? Da' acum a murit, Jude, și dacă n-ai grijă, s-ar putea să te duci după el mai repede decît se așteptase.

Jude se adună de pe jos și, în pofida furiei, Lenny o admiră că nu scosese o vorbă de protest.

– Orice-ai zice tu, Lenny, tot îmi ești dator. Mi-ești dator în stil mare.

Porni iar spre ea. Apucîndu-i strîns bărbia într-o mînă, scrîșni printre dinți:

– Nu-ți datorez nimic, cucoană.

La vederea spaimei de pe fața ai, zîmbi.

– Vorba cîntecului: „Nimic, absolut nimic."

O îmbrînci, făcînd-o să cadă pe canapea, de unde se rostogoli pe jos. Apoi, se duse la ea și-i aruncă o uncie de heroină pe trupul tremurător.

– Uite, asta-i singura compensație pe care ai s-o capeți. N-am avut nici un amestec în ce i s-a întîmplat fiului tău, da' știu un om care-a avut.

În semn de rămas-bun, îi dădu un șut în coaste.

– A, și, apropo, Jude, pe viitor să-nchizi ușa. Nu se știe niciodată cine mai pică într-o vizită.

Era o amenințare, iar Jude o știa, dar după plecarea

lui începu să se mai relaxeze. Lenny Bagshot fusese primul de pe listă. Acum, avea să-i ia pe rînd. Urma să obțină ceea ce voia, orice-ar fi crezut ei.

Zîmbind satisfăcută, luă plicul de heroină și, fericită cum de zile-ntregi nu mai fusese, se ridică de pe podea și-și turnă un pahar.

Era gata să sărbătorească.

CAPITOLUL 24

Tyrell era neliniștit la gîndul de a-l lua pe Willy cu ei în mașină. Terry se schimba ca vremea, trecea în cîteva secunde de la rîsul în hohote la maniaco-depresie. Nimeni care nu-și putea păzi singur spatele nu se ducea vreodată să lucreze cu el, inclusiv frații lui.

Totuși, băiatul păru să-i placă. Imediat ce Willy se urcă în mașină, Terry îi zîmbi prietenos, salutîndu-l cu cuvintele:

– Cum e, puștiu'?

Tonul lui îl făcu pe Willy să zîmbească. La fel ca majorității oamenilor cînd îl vedeau prima dată pe Terry, bietului Willy Lomax îi plăcu. Tyrell spera din toată inima să nu se întîmple nimic care să-i schimbe impresia.

Cum băiatul cunoștea doar locul, nu și adresa, merseră pînă în Plaistow. Willy îi îndrumă cît putea de bine. În cele din urmă, după ora unsprezece și jumătate, ajunseră în fața unui bloc turn, unde parcară mașina.

Terry se răsuci în scaun, întrebîndu-l pe Willy:

– Crezi c-aici e?

Băiatul dădu din cap.

– Mda, asta pare să fie.

– Vine și el cu noi, ca să fim siguri că nimerim? îl întrebă Louis pe Tyrell.

Acesta dădu din cap, adăugînd însă:

– Totuși, după ce ne duci pînă acolo, ai să te-ntorci la mașină, da?

Willy confirmă bucuros.

– Uite-un client, acolo, îl vezi? arătă el cu degetul. Îi cunosc de la o poștă.

Cu toții priviră spre un bărbat înalt și chel care cobora dintr-un Lexus. Nu te-ai fi prea așteptat să vezi o asemenea mașină într-un cartier ca acela. Omul încuie portiera și se uită în jur pe furiș, înainte de a porni spre intrarea în bloc. Era bine îmbrăcat, pe măsura mașinii cu care circula.

Pe un ton neîncrezător, Terry spuse:

– Ce, vrei să zici că ăsta-i unu' din-ăia de le-o trag în creț la pușți?

Louis și Tyrell închiseră ochii deznădăjduiți, dîndu-și seama că era gata să-și piardă cumpătul. Terry era scandalizat și dezgustat. Totuși, știau amîndoi că era foarte posibil ca, la un moment dat, să le fie de folos mușchii lui.

Willy rîse.

– Te-ai mira să știi cine umblă cu d-astea, dom'le.

Terry îl privi cu interes.

– Și ce, pe bune, arată ca el?

Băiatul abia se stăpîni să nu răspundă: „Și ca mata, și ca Tyrell, și ca toți ăia cu care bei la cîrciumă." Nu era

momentul să-i servească o lecție despre latura sordidă a vieții, așa că nu făcu decît să dea din cap.

– Deci, arată ca P.S.A.-ii? Polițiștii sub acoperire, care se-nțolesc ca oamenii normali?

Aceste cuvinte îl făcură pe Willy să rîdă, iar Terry rîse împreună cu el.

– Da, arată ca oameni normali, numai așa reușesc s-o țină atît de mult timp, fără să pățească nimic. Da' unii din băieții de-acolo, de sus, au peste șaișpe ani, doar c-arată mai tineri, așa că nu-i nimic ilegal.

Cîteva momente, Terry stătu pe gînduri. Apoi, deveni dintr-o dată feroce.

– Nici nu știu ce-i mai rău. Ăștia-s bolnavi la cap! Mergem sus să-i regulăm pe bulangii, sau ce facem?

Se dădu repede jos din mașină și luă din portbagaj un baros cu coadă scurtă. Era o sculă pe care o folosise adesea de-a lungul anilor și făcea treabă bună. Louis și Tyrell coborîră după el, în timp ce Willy rămase înăuntru, privindu-i și ascultîndu-i cum vorbeau.

– Calmează-te, da?

Terry își dădu fratele la o parte.

– Sînt calm. Cît de calm pot să fiu, cînd în jurul meu se-ntîmplă toată porcăria asta.

Arăta extrem de agitat, și știau că nu era deloc un semn bun. Terry putea să explodeze din cel mai mic fleac.

– Și cu ăsta ce vrei să faci? întrebă Louis, arătînd spre arma din mîinile lui.

Oftînd adînc, Terry răspunse cu sarcasm nedisimulat.

– Păi, voiam să sparg ușa. Voi cum vă gîndeați – să strigăm: „Noi sîntem, o gașcă de poponari ieșiți la distracție, aduceți puștimea!"?

Tyrell fu nevoit să recunoască: avea dreptate.

Totuși, Terry continuă mai încet, rîzînd și cîntărind ciocanul în mîini.

– Ăsta, băieți, e ceea ce se numește elementul surpriză. Merge de minune să spargi ușa de la intrare, și pe urmă să mai sfărîmi și cîteva căpățîni, la nevoie.

Îl privi pe Tyrell.

– Vrei să afli cine conduce cocinele astea, nu?

Tyrell dădu din cap.

– Păi, ăsta ne garantează c-o să aflăm. Doar n-au să ne primească finuț, cu ceaiuri și fursecuri, pînă-i cheamă, dacă-nțelegi ce vreau să zic.

Willy se aplecă pe fereastra mașinii.

– Are dreptate, să știți! Eu în locul vostru, aș asculta ce spune.

Terry îi zîmbi.

– Hai, fiule, să-i dăm bice-n mama mă-sii!

Willy îi urmă încîntat. Lîngă uriașul cu barosul se simțea în siguranță, ghicise deja că Terry era singurul care bănuia ce-i aștepta în noaptea aceea.

* * *

Tammy nu mai fusese de mult așa de beată, și nici nu i se mai întîmplase să stea acasă într-o sîmbătă seara. Praful se alesese de planurile ei de a se întîlni cu Janine, după ce băuse un brandy la prînz. Paharul devenise o sticlă aproape întreagă, iar acum era dusă. Și mai avea și poftă de scandal – sau măcar de-o mîncare la pachet.

Rîse de propriile ei gînduri.

Intră în apartamentul soacrei sale, cu gîndul de a arunca o privire prin frigider. Nu fu nici de astă dată dezamăgită. Angela lăsase acolo niște pateuri, cîrnați și ouă scoțiene. Îi plăcea să ia cîte o gustare în timp ce se uita la televizor, iar frigiderul mai conținea și multă ciocolată.

Tammy înfulecă flămîndă un pateu cu cîrnat. A doua zi avea să regrete, dar pe moment era ca o mană cerească. Apoi se așeză pe podea, și văzu că seiful de sub covor al Angelei fusese deschis.

Dînd la o parte covorul, care nu fusese pus bine la loc, deschise seiful. Toate seifurile din casă aveau același cod. În unele privințe, cu toate pretențiile lui, Nick era un adevărat zgîrie-brînză.

Luă fotografiile din carcasa de oțel și, cînd văzu chipul lui Gary Proctor, se întrebă un moment ce Dumnezeu căuta o poză de-ale lui în seiful soacră-sii. Apoi, cînd se uită mai atentă, avu șocul vieții ei.

Tammy privi mult timp fotografiile, observînd fiecare detaliu din toate imaginile, fără a-i veni să-și

creadă ochilor. Apoi începu să icnească, și tot ceea ce mîncase țîșni pe covorul scump. Încă mai icnea, chiar și cînd stomacul i se golise complet – chiar și de alcool.

Și astfel o găsi Angela.

* * *

Terry și ceilalți așteptară ca Willy să se întoarcă la lift. După ce intră în cabină și porni înapoi în jos, dădură din capete unii spre alții, semn că era momentul să înceapă distracția.

Ușa de la intrare avea un geam mat, armat cu sîrmă. Putea opri un spărgător, dar nu și un baros mînuit de un uriaș. Luîndu-și avînt, Terry lovi din răsputeri. Ușa sări din balamale, iar cei trei intrară, închizînd-o cu calm în urma lor. Nu se aflau într-o zonă unde cineva să cheme poliția.

În apartament izbucnise haosul. Terry privi neîncrezător cum diverși băieți și fete abia la vîrsta adolescenței năvăleau din camere, pe jumătate goi, cu trupurile emaciate lucind în lumina palidă a becurilor.

Dar ceea ce-i izbise din primul moment era mirosul. Duhoarea pestilențială de covoare vechi și lăzi de gunoi negolite de mult. Nici nu era de mirare că apartamentele acelea se numeau „șobolarnițe".

Un individ masiv, cel pe care-l văzuseră coborînd din Lexus, ieși dintr-un dormitor, trăgîndu-și pantalonii pe el.

Îi văzu și fu aproape ușurat. Se temuse să nu fie poliția, dar acum putea încerca să scape cu vorba.

Terry îl înșfăcă de gît și-l trînti peste ușa camerei din față. Înăuntru erau trei bărbați, toți trecuți de cincizeci de ani și îmbrăcați lejer. Tyrell și Louis deduseră că se aflau acolo de puțin timp și-și așteptau rîndul.

– Cine-i șefu-aicea?

Glasul lui Terry suna autoritar, însă omul din Lexus era prea speriat ca să-i răspundă. Terry îl mai dădu o dată cu capul de tocul ușii, apoi se uită în jur și strigă:

– Dacă nu-mi răspundeți, drept de pe căcatu' ăla de balcon zburați, unu' cîte unu'! Și-acuma, înc-o dată: cine-i șefu-n căcăstoarea asta?!

Ușa de la balcon era deschisă, iar afară se vedeau doi băieți. Tyrell își dădu seama că rebegeau de frig. Cheliosul din Lexus arătă spre unul dintre cei de pe canapea.

– El... el e șefu'! Gordon Winters îl cheamă.

Omul încercă să se ridice, dar Louis și Tyrell se și repeziseră la el.

– Așa mai vii de-acasă...

Terry se mai calmase. Îl îmbrînci pe chelios într-o parte, spunînd pe un ton aproape prietenos:

– Nu care cumva să-ncercați vreunu' să ieșiți de-aici, e clar?

Apoi se uită în jur, la bărbații și adolescenții care-l priveau șocați.

– Am draci', și dacă trebuie să-ncep să umblu după voi ca să vă găsesc...

Lăsă fraza neterminată, făcînd un semn spre Tyrell și Louis.

– Aduceți-l încoa'.

Terry îl luă pe Winters în primire de la fratele lui și, fără ceremonie, îl trase pe balcon. Omul era îngrozit și, convins că-i sunase ceasul, începu să se zbată din răsputeri. Cei doi băieți de-acolo se chirciseră pe jos.

– Treceți în casă, nenorociților.

Băieții o luară la fugă cît îi țineau picioarele, întrebîndu-se ce mama dracului se întîmpla.

– Haideți, fraților, să-l atîrnăm puțin. Să vedem dacă-și amintește destul ca să mergem mai departe.

Terry se distra vizibil. Disperat, Gordon Winters încă mai încerca să scape.

Fără nici o dificultate, cei trei îl ridicară peste balustrada balconului. Winters încetă să se mai zbată. Acum, se milogea să nu-l omoare.

– Vă spun orice. Vă rog, nu... vă rog... eu doar lucrez aici, e slujba mea, atîta...

Terry rîse.

– Asta numești tu slujbă? Hai că ești de tot rîsu'!

Îl zgîlțîi, speriindu-l și mai tare. Pînă jos era cale lungă.

– Gura, poponar împuțit ce ești, și răspunde-le amicilor mei.

Întorcînd capul spre Tyrell și Louis, le strigă:

– Hai, băieți, întrebați-l. Da' repede, că-mi obosesc brațele și n-ar fi bine să-l scap pe Gordon pe trotuar, nu?

Omul începu să plîngă. Ajunsese la capătul puterilor, se vedea clar.

Tyrell observă că unul dintre cei rămași în apartament își scotea mobilul. Înghiontindu-l pe Louis, reveni în cameră și i-l luă.

– O dată să mai încerci tu o figură ca asta, și-ai să vezi ce pățești!

Apoi se uită în jur.

– La cea mai mică mișcare, o să vă pară rău cîte zile oți avea, la toți!

Nimeni nu se clinti.

– Mai avem și alți amici afară, și nu v-ar conveni să faceți cunoștință cu ei, credeți-mă.

Cuvintele lui își făcură efectul.

Terry îl trase pe Winters înapoi, iar individul se prăbuși pe dușumeaua balconului. Dinții-i clănțăneau de frig și spaimă.

– Să nu mă enervezi, Gordon, că iar ajungi acolo, și-a doua oară nu te mai trag înapoi, e clar?

Omul dădu repede din cap, cu ochii bulbucați de frică. După care, Tyrell începu interogatoriul. Încă de la primele întrebări, Gordon Winters fu bucuros să-i răspundă.

* * *

Lenny Bagshot reveni încet în apartamentul lui Jude. O văzu culcată pe canapea și se strecură pînă în spatele ei.

Cu Jude, nu puteai fi sigur niciodată. Era posibil să se prefacă doar.

Dar Lenny știa că habar n-avea de nimic. Grație drogului pe care i-l lăsase, niciodată n-avea să se mai trezească. Își injectase heroină pură, iar organismul ei nu putea să reziste la așa ceva.

Zîmbi, privindu-i trupul neînsuflețit. Biata Jude, în sfîrșit căpătase ceea ce-și dorise atît de mult. Fața ei era caldă încă, dar începuse deja să se răcească. Părea împăcată – probabil pentru prima oară de cînd se știa. Lenny se bucura că fusese lacomă, îl scutise de-un efort. Era mai bine să pară doar o simplă intoxicație cu o supradoză.

Intră în dormitor și începu să caute. În mai puțin de cincisprezece minute, ieși cu o geantă Pound Stretcher care conținea două telefoane mobile – al lui Jude și al lui Sonny – și o pereche de mănuși de piele pe care le folosise ca să nu lase amprente. Închise cu grijă ușa în urma lui. N-o putea încuia bine, dar o vreme n-avea să intre nimeni.

Fluierînd porni spre casă. Prietena lui voia să vadă „Love Actually". Aveau o copie pirat, iar Lenny auzise că era un film bun.

Jude îi și pierise din minte.

Cum era și cazul – avea să-și spună Lenny, mai tîrziu.

* * *

Angela stătea de mult timp cu Tammy pe podeaua dormitorului. Se întorsese fiindcă nu știa ce altceva să facă. Dacă mai stătea multă vreme la Hester, ar fi spus totul, și chiar și după tot ceea ce se întîmplase, încă-și mai apăra fiul.

Dar știa că de Tammy n-avea cum să-l mai apere. Soția lui avea dreptul să știe ce se întîmpla.

Strîngînd-o la piept pe femeia deznădăjduită, Angela îi murmura cuvinte liniștitoare.

– Haide, Tammy, să mergem la bucătărie, ca să-ți mai revii puțin, da?

Porniră, rezemîndu-se una de alta. Tammy tremura vizibil, suspinînd nestăpînit.

– De-asta ai plecat, nu? întrebă ea, aruncînd fotografiile pe masa din bucătărie.

Angela dădu din cap. Nici nu se putea uita la biata femeie a cărei viață tocmai fusese distrusă.

– Unde le-ai găsit, Angela?

– Și le lăsase într-o haină. Am găsit-o în pivniță... știi geaca aia a lui groasă, de piele maro? Cea de care era nedespărțit, pînă la spargere?

Turnă apă fiartă peste pliculețele de ceai din cești.

– Ei, voiam s-o pun la loc, atîta tot.

Adică își vîrîse nasul, ca de obicei.

– Erau în buzunarul interior.

Se întoarse spre Tammy.

– Și au căzut. Nu mi-am vîrît nasu'...

Ținea neapărat ca Tammy să știe că le găsise întîmplător. Sosise sfîrșitul, știa atîta lucru.

– De-asta n-avea niciodată timp pentru mine, așa e?

Angela nu-i răspunse, nesigură ce să spună.

– Tu știai?

O privi lung, și în clipa aceea o văzu din nou ca pe o fată, o fată așa cum fusese și ea cîndva.

– De fapt, nu e vina lui, Tammy.

Tammy își trase nasul, ștergîndu-se cu încheietura mîinii, ca un copil care plînge pentru un fleac.

– Cum adică, nu-i vina lui – că doar n-o fi naibii a mea? În pozele alea apar băieți mici, copii...

Dintr-o dată, își aminti de fiii ei și întrebă în șoaptă, dînd să se ridice de pe scaun:

– Și băieții mei? Oare și de ei s-a atins?

Angela o împinse la loc, nu tocmai cu blîndețe.

– Taci, nu lăsa să ți-o ia mintea razna.

Privind-o în ochi cu sinceritate, Tammy înțelese dintr-o dată totul.

– De-asta ai stat cu noi, nu-i așa? Îl protejai, și-n același timp ne apărai și pe noi.

Angela turnă încă două pahare mari de brandy și oftă

adînc, înainte de a răspunde:

– Nick avusese ciudățeniile lui, încă din copilărie. Avea unsprezece ani, cînd l-a acuzat pentru prima dată o vecină. Nici n-am crezut-o, bineînțeles – cum să-i facă fiul meu cel mare și frumos așa ceva băiețelului ei? Și era doar un băiețel, n-avea mai mult de șapte ani. Am considerat că nu fusese decît o poznă copilărească.

Luă o sorbitură de brandy.

– Ce făcuse?

Angela clătină din cap.

– Mai bine să nu știi. Dar ceea ce trebuie să știi e ce-au făcut soțul meu și prietenii lui.

Își termină repede paharul, apoi se șterse la ochi cu un șervețel, înainte de a continua.

– Nu i-am putut opri, înțelegi? Pe vremea aia, taică-său bea tot timpul, ne detesta pe toți, de-asta nici nu mă văd prea des cu fiica mea. Ea m-a iertat, dar eu, una, n-am putut să mi-o iert niciodată.

Trase adînc aer în piept, înainte de a continua încet.

– Erau niște bieți copii, copiii mei, și n-am putut să-i ajut.

Își mai turnă un pahar, și vorbi mai departe.

– Îl chinuiau îngrozitor, iar dacă încercam să intervin, se întorceau împotriva mea. Iar Nick, săracul, de unde să știe? Din cine știe ce motiv, a început s-o dorească, îi plăceau banii, afecțiunea, pentru prima dată făcea ceva ce-i convenea lui taică-său. Era cuminte.

Rîse cu tristețe.

– Îți dai seama cum mă făcea asta să mă simt?

Se șterse la ochi încă o dată, dar lacrimile i se opriseră de-acum.

– Ticălosul ăla a distrus toate sentimentele firești pe care le avusese Nick, și cînd a mai crescut și a ripostat, am crezut că se terminase totul. Era să-l omoare în bătaie pe taică-său, și cu asta, a fost gata.

Își privi cu ochi obosiți nora.

– Trebuie să mă crezi. Nu știam că i s-au format aceleași năravuri ca lui taică-său. Înțelegi tu, Nick a fost dintotdeauna așa cum a vrut el, mereu a avut puterea de a te face să crezi că era omul pe care-l vedeai înaintea ochilor. Dar nu e adevărat... Nici chiar el nu mai știe ce e și ce nu.

Tammy încerca să înțeleagă.

– Da-i o nebunie, asta... Vrei să spui că Nick e un împuțit de pedofil, nu doar un poponar?

Angela dădu din cap.

– Lui Gary îi plăceau băieții mai mari, adolescenții. Nick, înțelegi, îi prefera pe cei mult mai mici. Se folosea de băieții mari ca să aibă acces la copii mai mici. Uită-te cu atenție la fotografii, Tammy.

Tammy luă fotografiile și le privi lung, după care își dădu seama după ce anume îi ceruse soacra ei să se uite. Camera din poze avea pe pereți un tapet *Thomas the Tank Engine* rupt și murdar; nici nu se distingea bine, dacă nu

priveai cu atenție, atît de degradat era. Iar pe patul unde stăteau toți, pozînd veseli, erau împrăștiate jucării de copii.

– Acum știi de ce-i era groază să nu fie descoperit, în toți anii ăștia. Știi de ce te-a lăsat să te culci cu toți bărbații din Essex și din East London, fără să scoată o vorbă.

Creierul lui Tammy se chinuia să le absoarbă pe toate, dar în adîncul inimii știa că acela era adevărul. Într-un fel, își dădu ea seama, îl și ghicise pe jumătate, cu ani în urmă.

– De ce-mi spui acum toate astea, Angela? Ne-ai fi putut scuti pe toți de ani întregi de nefericire și chinuri, dacă-mi spuneai mai dinainte, sau îl convingeai să caute ajutor. Pe tine te ascultă, numai pe tine...

Angela mai turnă brandy, deși nu-i folosea nici uneia dintre ele. O făcea doar ca să aibă o ocupație.

– Nick a fost acuzat de multe ori, de-a lungul anilor. În adîncul inimii, știam că acuzațiile erau adevărate, dar nu voiam să le cred, înțelegi? Nici o mamă nu vrea să creadă una ca asta. Așa c-am făcut ceea ce făcusem dintotdeauna.

– Ce anume?

– I-am acceptat jocul. Pînă acum, desigur.

Tammy rămase cu privirea în podea. Instinctul de a-și apăra copiii îi pierise de mult. Acum nu mai făcea decît să limiteze pagubele. Începu să plîngă din nou, dar

de astă dată în tăcere, cu suspine înăbușite.

Cuprinzînd-o strîns în brațe, Angela privi spre ușa antreului, și spuse cu voce limpede:

– Știu că ești acolo, Nick. Intră și vorbește cu mama copiilor tăi. Măcar atîta lucru îi datorezi.

CAPITOLUL 25

Gordon Winters zăcea pe balcon, conștient că-l aștepta o ciomăgeală zdravănă din partea uriașului cu ochi de nebun și pumnii strînși.

Nici negrul nu arăta prea promițător.

Terry își pierduse complet capul. Ceea ce găsise acolo îi luase mințile, și făcea un tărăboi asurzitor. Copiii îngroziți îl ascultau cum răcnea la ei verzi și uscate și se întrebau cum avea să se sfîrșească totul.

Winters se uita de pe balcon. În lumea lui, te izbeai uneori de cîte-o forță pe care nimeni n-o putea stăvili. Știa că i-ar fi fost mult mai ușor să scrie formula matematică a fuziunii nucleare decît să-l calmeze pe individul acela care-i năvălise în casă.

Și era casa lui, o închiria doar ca să-și achite notele de plată, dar știa că ăia trei n-ar fi înțeles, pentru că nici unul dintre ei nu împărtășea aceleași gusturi sexuale cu el și prietenii lui.

– L-ai cunoscut pe Sonny Hatcher?

La asta, Winters zîmbi – abia perceptibil, însă Tyrell observă totuși. Era un zîmbet din care se înțelegea că-l cunoscuse intim, iar Tyrell fu nevoit să se stăpînească din

nou. Avea timp destul să se răzbune, după ce afla tot ce voia să știe. Clătină încet din cap, privindu-l.

– Deci, venea și el pe-aici?

Disperat, Gordon încercă să se justifice. Îndreptă spre fereastră un deget îngălbenit de nicotină.

– Nici unu' din ei n-are sub șaișpe ani, poți să verifici. Or fi arătînd ei mai mici, da' nu-s.

Tyrell îi dădu un șut puternic în picioare, abia stăpînindu-și furia. Spre deosebire de Terry, se putea controla, iar acum se bucura de acest lucru mai mult decît oricînd. Era unul dintre motivele pentru care niciodată nu încercase să se drogheze cu adevărat: trebuia să fii mereu în alertă, ca să poți trăi într-o lume ca aceea – sau, mai bine zis, ca să poți supraviețui.

– Venea aici Sonny Boy al meu, sau nu?

Cuvintele al meu îl făcură pe Gordon Winters să înțeleagă în sfîrșit despre ce era vorba.

Dădu din cap că da.

– Ascultă, dom'le, știu că nu-ți convine ce auzi, da-i plăcea, venea mereu aici. Chiar ne și aducea alții noi; specialitatea lui erau puștii mai mici, fugiți de-acasă.

Louis intră în casă, închizînd ușa. Știa că Tyrell n-avea nevoie de public pentru ceea ce urma – și la drept vorbind, nici nu voia s-audă.

Terry vorbea la telefon cu Billy, iar Louis deduse din ce auzea că fratele lor era pe drum.

Acum, Tyrell își auzea bătăile propriei inimi în

urechi. Își amintea că așa spunea mama lui că i se întîmpla, cînd încerca să iasă din casă.

– Cine l-a adus aici?

Winters ridică din umeri.

– Drept să spun, nu mai țiu minte.

Mințea, iar Tyrell își dădu seama.

– Vrei să-l chem înapoi pe amicul meu ca să-ți pună întrebările astea?

Era conștient că Gordon Winters, la el ca orice om cu o fărîmă de creier, se temea de Terry Clarke mai mult decît de oricare altul dintre ei.

Cum era naibii și cazul.

Gordon oftă, încercînd să șarjeze.

– N-ai decît să chemi pe cine vrei, dom'le, nu-i el singuru' de care mi-e frică.

Tyrell înțelese ce voia să spună.

Știa de-acum că cel care se ascundea dincolo de toate acele lucruri era un personaj cunoscut. Și redutabil. Iar după felul cum se ambalase Terry, reieșea că trebuia să fie într-adevăr foarte periculos.

Se hotărî să șarjeze și el. Nu avea nimic de pierdut, și totul de cîștigat.

– Ei bine, eu sînt tatăl lui Sonny și nu plec nicăieri.

Celălalt tăcu cîteva clipe, apoi se ridică în genunchi, strîmbîndu-se de durere.

– Ascultă, dom'le, nimeni nu l-a pus să vină aici, venea fiindcă așa voia el. Cînd l-am găsit, bătea

trotuarele, vînzînd-și curu' pe lîngă vile. Vrei, nu vrei, tot aici îi era mai bine. Era mai în siguranță.

– Și cine era ăla... individul cu care s-a încurcat?

– Pe-asta nu ți-o pot spune. Aș vrea eu, da' nu l-am cunoscut niciodată personal. Într-un loc ca ăsta nu-i întrebi cum îi cheamă, dacă-nțelegi ce vreau să zic.

Tyrell îl apucă de cămașă și, luîndu-și avînt, îi trînti un pumn în față cu toată puterea.

Simți pielea și osul sfărîmîndu-se sub forța loviturii.

– Încă o dată, Gordon – răspunde-mi în mă-ta la ce te-ntreb!

Individului îi curgea sînge din belșug. Avea nasul turtit, iar din ochi îi șiroiau lacrimi.

Totuși, încă mai clătina din cap.

– Te rog, face mai mult decît viața mea...

Uneori, oamenii îl uimeau de-a binelea pe Tyrell. Omul ăla chiar se aștepta să fie el băiatul cel bun, să-i dea drumul.

Tyrell se uită prin jur și văzu o bucată de lemn. O luă și-l pocni pe Winters peste față cu capătul, ca să fie foarte clar de ce era capabil.

– Pentru mine, viața ta face cît un căcat, da? Și-n clipa asta, mie trebuie să-mi răspunzi. Dacă ai o memorie așa de scurtă încît ai și uitat cum era cînd atîrnai de pe balconul ăsta împuțit, atunci meriți tot ce-ai să pățești. Fiindc-am să te-arunc de-aici cu mîna mea, fără să stau o clipă pe gînduri.

Și-l lovi din răsputeri cu piciorul de scaun peste umeri.

– Fă bine și vorbește, că la cum mă simt acum, eu sau amicu' meu de dincolo, e totuna, auzi ce-ți spun?

Gordon Winters nu mai avea încotro. Omul din fața lui ajunsese într-adevăr la limită. Știa că trebuia să se decidă pe cine să protejeze. Și, cum ar fi făcut aproape orice om, se alese pe sine însuși.

– O să-mi dați drumu', da? Dacă vă spun, pot să plec de-aici, nu?

Tyrell rînji.

– Asta o s-o hotărîm cînd începi să vorbești. Și te previn de pe-acum, am în mine din naștere un detector de căcat, așa c-am să-ți dau de urmă oriunde te-ai ascunde, e clar?

Gordon Winters știa cînd era învins. Dintr-o dată, omul cu cozi și cu ochi negri îl speria.

– N-am avut nimic de-a face cu ce i s-a întîmplat, trebuie să crezi ce-ți spun.

De astă dată, piciorul de scaun îl lovi în obraz. Gerul de-afară făcea durerea și mai insuportabilă.

– De spargere vorbești?

– Sigur, de ce altceva?

– Ei, și dacă tu n-ai fost amestecat, sigur știi cine-a fost, este?

Omul dădu din cap, iar Tyrell se mai relaxă puțin.

– Deci, l-a trimis cineva în casa aia?

Winters confirmă iar, cu chipul însîngerat plin de furie mocnită și milă de sine însuși.

– Un tip pe nume Gary Proctor l-a trimis.

Numele îl buimăci pe Tyrell pentru cîteva secunde, dar își reveni imediat.

Ieșea chiar mai bine decît sperase. Știa că dincolo de distrugerea fiului său se ascundea și altceva, și avea să afle în sfîrșit ce anume.

* * *

Nick intră în bucătărie, iar mama lui văzu că era beat.

Beat și speriat.

Porni spre soția lui și încercă să întindă o mînă spre ea. Tammy își luă elan și-l lovi cu atîta putere, încît aproape îl doborî de pe picioare.

– Canalie!

În cuvintele ei se simțea atîta ură, încît Nick nici nu știu cum să reacționeze.

Soția lui îl privi încruntată și, adunîndu-și flegma din gît, îl scuipă în față.

– Nici nu mă mir că nu mă doreai niciodată.

Arătă spre fotografiile de pe masă:

– Eram cam prea bătrînă pentru tine, nu? Un poponar împuțit! Un poponar pedofil sub acoperișul meu, și mie nici nu-mi dădea prin minte!

Începuse să vorbească cu sine însăși.

– Și tu ești la fel de rea, minteai pentru el, îl lăsai să creadă că totul era normal!

Apoi se răsti din nou la el.

– L-ai urît pe taică-tu, și totuși brutalizai copii mici. Nici nu-i de mirare c-ai devenit un bandit – cine să creadă una ca asta, hmm? Nick, un pedofil nenorocit. Gunoi împuțit ce ești!

În momentul cînd se aruncă din nou asupra lui, Nick o îmbrînci înapoi. Tammy zbură prin bucătărie, lovindu-se cu fața de aragaz și căzînd pe pardoseala de gresie.

În timp ce Nick pornea spre ea, Angela trecu grăbită între ei.

– Destul!

Auzind-o, Nick rîse – aspru, sarcastic.

– Mișcă dracu' din fața mea, femeie. Și tu ești la fel, altă lipitoare care s-a agățat de mine toată viața.

O dădu la o parte și, continuîndu-și drumul spre Tammy, o ridică de pe dușumea.

– Și ce-ai să-mi faci, Tams?

Glasul îi era calm, aproape normal. În loc să-i răspundă, Tammy întrebă încet:

– Ce făcea Sonny Hatcher în pozele alea? Era mult mai tînăr, dar l-am recunoscut.

Parcă ar fi explodat o bombă în cameră.

– Era și el unul dintre micii tăi prieteni?

Nick o privea fix.

– Inventezi încă o poveste, mm? Ei bine, eu nu-s

maică-ta, așa c-o să ai nevoie de mai mult de cîteva cuvinte bine alese ca să-mi închizi gura, amice!

O biruia furia și se vedea clar că teama de el îi trecuse.

În clipa următoare, Nick zîmbi. Era un zîmbet care-i scotea în evidență toată frumusețea trăsăturilor, făcîndu-l să arate aproape inofensiv. Apoi se îndepărtă de ea și, ridicînd la gură sticla de brandy, o goli pe jumătate din cîteva înghițituri.

– Anume l-ai omorît, nu-i așa? Trebuia să vină aici în noaptea aia, da? După cum se vede în poză, îl cunoșteai bine – chiar foarte bine.

Își frecă fața cu mîinile, ștergîndu-și sîngele de la colțul ochiului, unde se lovise de aragaz.

– M-am debarasat de el la fel cum mă descotorosesc de oricine-mi stă în cale.

Era o amenințare.

– Așa că gîndiți-vă bine, da? Fiindcă amîndouă începeți să mă enervați.

O provoca din nou, iar răceala din tonul lui le șocă și pe Tammy, și pe Angela.

– Cum ai putut crede s-o să-ți meargă cu toate astea, Nick?

Trăgînd încă o dușcă de brandy, Nick îi răspunse arogant:

– Păi mi-a mers, nu? Ce te gîndești să-mi faci acum, Tams? Să mă torni?

Zîmbi din nou.

– N-aș crede. Te cunosc mai bine decît te cunoști tu însăți.

Luă telefonul de pe masă și i-l întinse.

– Poftim, Tams, sună la sticleți, haide. Cheamă-i, fato! N-ai decît. Da' ține minte un lucru, dacă eu pic, vă trag pe amîndouă după mine, fiindcă o să fiți terminate. Ține minte asta. Toate așa-zisele tale prietene vor fi în elementul lor, văzînd cît de jos ai decăzut. Nu-s doar un ucigaș, sînt un împuțit de pedofil, fato. Ai s-ajungi de rîsu' lumii, în mă-ta.

Știa, în sinea lui, că nu era în stare s-o facă.

– La fel ca tine era, Tammy, Sonny Boy al meu. Un parazit căcăcios. Mă tot dorea, da' eu nu mai aveam chef de el de cînd nu mai era copil. L-am folosit, cum m-am folosit și de tine. Îmi procura ce voia, și-l plăteam, și la fel ca și cu tine, Tams, îl mai regulam din cînd în cînd, de milă, ca să fie mulțumit. Chiar credea c-o să ne jucăm de-a familia, și l-am lăsat să creadă, cum te-am lăsat și pe tine, pînă l-am șters de pe fața pămîntului, la fel cum am să fac și cu tine dacă mă mai provoci mult, înțelegi?

Nick arăta sinistru de-acum, cu chipul schimonsit agresiv, sfidător.

– Te protejam, Tammy. Pe tine, copiii, pe maică-mea. Pe toți vă protejam de el și de toate pisălogelile astea ale lui idioate, tot timpul.

Cele două femei își dădură seama că într-adevăr

credea ce spunea. Încerca să se justifice, iar soția și mama lui schimbară o privire.

– Și copiii? întrebă Tammy, încet, cu înverșunare. Copiii pe care i-ai distrus fiindcă ești sonat la cap? Și Sonny Hatcher? Nu-l ai pe conștiință?

Nick clătină din cap cu tristețe.

– Pe Sonny l-am iubit, de fapt. Era tot ce mi-aș fi putut dori de la un amant.

Tammy rîse sarcastic.

– Pînă a crescut și l-ai omorît.

Pornind iar prin bucătărie, Nick răspunse:

– Gary Proctor îi împuia capu' cu tot felul de prostii, pe la spatele meu. Sonny se tot ținea după mine, să-i dau bani și iar bani, și mă săturasem. Aveam ce-mi doream într-o șobolarniță din Londra și acum vă spun la amîndouă că nu mi-e rușine de preferințele mele. Îmi place ce fac, îmi dă satisfacții. Duc viața pe care mi-o doresc!

– Ai nevoie de ajutor, fiule, și poliția va avea grijă să-l primești.

Nick clătină din cap, ca și cum tocmai ar fi auzit cel mai comic lucru din viața lui.

– Ia cară-te de-aici, mamă, și ia-o și pe pizda asta proastă cu tine.

– Tatăl tău a spus mereu că erai rău, putred pînă-n măduva oaselor – și avea dreptate, nu?

Nick făcu ochii mari.

– Iar ne-ntoarcem la el? Întreab-o pe nenorocita de Hester ce părere are despre tatăl nostru. Măcar o dată, întreab-o. Nici ea, la fel ca tine, nu suportă gîndul că s-ar putea să afle cineva tot adevărul.

Își mai turnă un brandy și continuă:

– Îmi place viața pe care o am, Tams. Orice-ai crede, te-am ferit de toate căcaturile astea. Și te-am lăsat și pe tine să faci ce voiai.

Tammy se uită în jur, la casa pe care niciodată n-o apreciase just, văzu fața bietei Angela, și știu că dezgustul de-acolo se reflecta și pe trăsăturile ei.

– Nu ești decît un violator de copii, spuse Angela încet și cu convingere. La fel ca taică-tău.

– Serios?

Nick îi zîmbi din nou, pufnind pe nas, amuzat.

– Mă rog, întotdeauna l-ai dorit pe el mai mult decît ne-ai dorit pe noi, așa că n-o face pe preacuvioasa cu mine. Tot te regulai cu el cînd te voia, și cu amicii lui.

Se întoarse spre Tammy, adăugînd vehement:

– În tinerețe, era și mai rea decît tine, se regula și cu el și cu prietenii, și era la fel de rea ca el, că-l lăsa să ne-o facă și nouă.

Rînji din nou, cu o privire aproape diabolică.

– Mai ții minte, mamă, mai știi serile de vinerea?

– Termină! Termină imediat, Nick!

În vocea ascuțită și speriată a Angelei se simțea ceva care-i atrase lui Tammy atenția, și știu instinctiv că Nick

spunea adevărul.

Cînd își dădu seama că-l credea, Nick se dezumflă în cîteva secunde. Apoi îi spuse cu tristețe:

– Întreab-o cum mă consola. Hai, Tams, întreab-o. Întreab-o pe madam preacuvioasa, aci de față, ce-mi făcea.

Apoi se întoarse, privindu-și lung mama.

– Îți mai aduci aminte, mamă, nu-i așa?

Privindu-i, Tammy simți din nou că i se făcea rău.

– Dacă eu sînt un pervers, tu ce ești, mamă? La asta să-mi răspunzi.

Oare știuse tot timpul asta, undeva, în sinea ei? În adîncul inimii? Nick îi spunea că și mama lui abuzase de el.

Ce mama mă-sii se întîmpla acolo?

– Dă-mi odată telefonul, Tammy. Dacă nu suni tu la poliție, am să sun eu.

Capul lui Nick se ridică brusc, privind-o în față.

– N-ai fi în stare, mîrîi el, încet.

Angela rîse, trist, frînt.

– Pune-mă numai la-ncercare, Nick, să vezi de ce-s în stare și de ce nu.

Nick trase telefonul din apropirea ei.

– Nu face asta, mamă. Trebuie să te gîndești la ce vrei să faci. E doar un reflex, nimic mai mult.

Angela încercă să-i smulgă telefonul, dar Nick îl ascunse la spate, ridicîndu-se.

– N-am nevoie să mă gîndesc la nimic. Știu ce e de făcut și voi avea grijă să plătești pentru toate faptele tale.

– Dar sînt fiul tău, ar trebui să mă aperi, mamă, să mă protejezi, cum te-am protejat și eu pe tine.

La auzul acestor cuvinte, Angela clătină din cap. Pornind spre el, spuse încet:

– Nu mai e cazul, Nick, acum ești singur. Dă-mi telefonul.

Nick se retrăgea spre bufetul cu placă de granit unde se afla aragazul de vară și fundul de lemn pentru tăiat. Cînd îl simți în spatele lui, spuse încet, cu un glas de copil:

– Te rog, mamă, nu mă sili să fac asta... te rog!

– Uită-te la tine, frumos îți șade! Fiul meu, poponarul și pedofilul!

Nick închise ochii deznădăjduit, la auzul cuvintelor ei vitriolante.

– Lasă-l în pace, Angela, și vino cu mine. Vino imediat.

Tammy vorbise tare, dar cei doi n-o luară în seamă. Era lupta lor, și o știau amîndoi. Unul dintre ei trebuia să cedeze.

– Dacă nu-mi dai telefonul ăla, mă duc în hol și-am să sun la poliție de-acolo.

Clătinînd din cap cu dispreț, Angela adăugă:

– Fiindcă, fiule, orice-ai spune și orice ai face, am să le spun cine ești.

Vorbise pe cel mai categoric ton – și în clipa cînd se întoarse cu spatele spre el, Nick luă cuțitul mare de tăiat

carne din rastelul scump din lemn de fag unde stătuse rezemat și o înjunghie în spate. După care, cu urletele lui Tammy răsunîndu-i în urechi, ieși din casă.

CAPITOLUL 26

Billy Clarke intră într-o scenă de pandemoniu. Privi în jur, prin apartamentul răpănos, dezgustat și fascinat de ceea ce vedea. Părea o secvență dintr-un film, pe care niciodată nu te așteptai s-o vezi și în realitate.

Acum, însă, o vedeau cu toții, și era o realitate ticăloasă. Billy îi spuse lui Terry, cu furie:

– Văd că s-a adunat aici toată crema societății, mm?

Fratele său clătină din cap, dezgustat.

– Uită-te la bulangiul ăsta. Se dă drept om, om normal, ca noi. Lucrează pentru Liam O'Halloran. Așteaptă numai pîn-am să-i spun ăluia ce-nvîrtește, amărîtul.

O'Halloran, un alt nebun local, avea să fie nevoit, în numele onoarei, să dea cu el de toți pereții, cînd afla despre ce era vorba.

Fără nici o ceremonie, Terry îl pocni pe omul lui O'Halloran în față. Nu știau cum să reacționeze într-o asemenea situație, și toți erau șocați și furioși.

Louis tăcea, privindu-și prietenul prin geamul murdar, cum îl interoga pe omul de pe balcon. Era gata să intervină, dacă Tyrell avea nevoie de ajutor.

Auzi o bufnitură și văzu că Terry se dezlănțuise din nou. Omul cu Lexus tremura de frică, iar Billy îi aruncă o privire indiferentă. Știa că Terry voia să-l pedepsească aspru și n-avea nimic împotrivă.

Un băiat cu plete roșcate și ochii rimelați stătea pe canapea, privind totul.

– Tu la ce caști gura... mîrîi Terry.

Băiatul întoarse repede capul, cu o frică aproape palpabilă.

– Ia zi, cum te cheamă?

Privindu-l din nou pe Terry, adolescentul de bîlbîi:

– F-Frankie... Frankie Watts...

Avea o voce de fată, scăzută și sfioasă. Billy își imagină că și-o exersase mai mult timp, ca să sune așa.

N-avu nici un efect asupra lui.

– Și cîți ani ai?

– Șaptișpe.

Arăta de vreo doisprezece, cu trupul său slăbănog și chipul copilăresc.

Terry se uită din nou la fratele lui, ridicînd brațele ca pentru a spune: „Ce ți-am zis eu?"

– Asta-i o casă de nebuni, Bill, nu mai suport...

Billy dădu din cap, înțelegîndu-l perfect. Era prea mult pentru ei, prea anormal.

– Hai să ieșim de-aici, m-apucă naibii greața.

Și Billy se săturase. Ieși pe balcon; trebuia să-l grăbească pe Tyrell.

– E totu-n regulă, Tyrell?

Prietenul său dădu din cap.

– Ai aflat ceva de folos?

Billy își aprindea o țigară, lucru pe care nu-l făcea decît cînd era stresat. Tyrell întinse mîna, și i-o oferi bucuros.

– E o nebunie, Billy, n-o să-ți vină să crezi, îți spun eu.

Îl privi pe omul chircit la podea, zdrobit, însîngerat și tremurînd de frig.

– Zi-i! Spune-i ce mi-ai zis și mie.

Și-i mai dădu un picior în coaste, fără menajamente.

Winters ridică privirea, iar Billy îi văzu dinții rupți. Era impresionat de Tyrell. Era clar că abia aștepta ca individul care-i corupsese băiatul să dispară de pe fața pămîntului.

Gordon se bîlbîia de spaimă. Știa cine era Billy și iar îl apucase groaza.

– Zi-i odată!

– Proctor a fost... Proctor și Leary, și tovarășul lor, Rudde. Rudde i-a adus prima dată aici.

Privindu-l lui, Billy întrebă cu glas ascuțit, neîncrezător.

– Rudde? Peter Rudde? Copoiu'?

Tyrell dădu din cap.

– Spune-i totul.

Winters vorbea aproape fără șir, grăbindu-se să spună totul cît mai repede.

– Rudde ni-i găsea. Căuta prin registrele de la secție, după copii fugiți de-acasă, iar Proctor îmi transmitea mie numele și detaliile.

– Și rolul lui Leary care era?

Gordon oftă adînc.

– Nick venea mereu pe-aici – mai vine și acum, de fapt. El și Sonny... mă rog, nu-i nevoie să vă zic toate detaliile, nu? Da' lui Nick îi plac puștii, și-i face rost de ei Lenny Bagshot.

Ochii lui Billy se holbaseră la maximum. Dacă individul le-ar fi spus că Gandhi însuși trecuse prin acel apartament, i-ar fi fost mai ușor să creadă.

– Beș de-aci! Astea-s gogoși...

De la unul ca Rudde s-ar fi așteptat – dar și din partea lui Nick Leary...?

– Nu-s gogoși, Billy. N-ai auzit nici jumate.

Billy nu-i răspunse lui Tyrell. Nu putea. Fusese la Nick acasă, vorbise cu el... Nick Leary era unul de-ai lor. Era un personaj respectat...

Știrea îl năucise.

– Nick Leary l-a ademenit în noaptea aia pe băiatul meu acasă la el ca să-l lichideze, să-l elimine din combinație.

Tyrell își lăsă cuvintele să-și facă efectul. Știa ce simțea Billy, și el simțise același lucru. Dar mai știa și că Gordon Winters nu mințea.

– Peter Rudde are grijă ca apartamentul ăsta să nu fie

luat la ochi. Înțelegi, e o rețea întinsă. Toți sînt pe mînă. Sonny amenințase că avea să-l demaște pe Leary.

Deși era șocat, Billy Clarke începea să-și formeze o imagine. Rudde era copoiul dresat al lui Nick, toată lumea o știa. Pînă și vilele din Spania și le construiseră una lîngă alta. Nick le plătise, desigur.

Vechea zicală era atît de adevărată: ține-ți prietenii aproape, iar dușmanii, și mai aproape.

Omul de pe dușumea începuse să scîncească. Nu mai putea de spaimă și de frig, și voia doar ca totul să se termine o dată pentru totdeauna.

– V-am zis tot ce știam, acum dați-mi drumul, vă rog... Tot ce m-ați întrebat, v-am spus...

Tyrell îl privi lung. Individul acela îi cunoscuse intim băiatul, pe propriul lui fiu.

Îi regulase copilul.

Îi luase banii și lăsase să fie folosit de-alde Nick Leary, iar acum voia să plece liber, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat?

Să-l lase acolo și să corupă alți tineri, să-i folosească pînă-i reținea atenția următorul puști din cartier?

Tyrell își stinse țigara pe obrazul lui.

Apoi, apucîndu-l de ceafă, îl ridică în aer cu totul și-l aruncă peste balustrada balconului.

* * *

Angela zăcea pe jos. Tammy stătea îngenuncheată lîngă ea, simțind cum sîngele cleios îi îmbiba rochia de mătase. Cuțitul îi era înfipt în spinare, cu prăselele negre tremurînd, în timp ce încerca să respire. Scotea niște sunete sufocate, bolborosite, care-i făceau rău lui Tammy. Îi acoperi gura cu mîna, ca să oprească sîngele ce șiroia din nou.

Angela își agita slab mîinile, în gol.

– O, Angela, draga mea, te rog, rezistă... Trebuie să reziști...

Ridicîndu-se, Tammy alergă în hol și luă receptorul telefonului.

Iar avea să i se facă rău.

Rău de tot.

Dar mai întîi formă 999. Cu urlete și țipete, încercă să explice ce se întîmplase, dar frica o învinsese și vorbea incoerent.

Pînă la urmă, vărsă peste toată dușumeaua din antreu.

* * *

Peter Rudde era în bucătărie, mîncîndu-și cina încălzită în coptorul cu microunde. Îi plăceau mîncărurile de gata de la Iceland. Nu erau numai ieftine, ci și igienice. Rudde avea asemenea ciudățenii.

Își termină berea și, punînd farfuria în chiuvetă, desfăcu încă o cutie de Grolsch. Apoi se duse în living și

se așeză în fața televizorului.

Telefonul sună tocmai cînd începea „The Shield", emisiunea lui favorită de pe Channel Five. Rudde răspunse fără interes. În clipa următoare, dădu telefonul mai încet și întrebă:

– Glumești?

Apoi, punînd receptorul jos, începu să se învîrtească prin cameră, repetînd la nesfîrșit;

– Of, mama mă-sii... Mama mă-sii!

Dar trebuia să se adune. În cincisprezece minute, se îmbrăcă și ieși din casă. Știa că, indiferent ce se întîmpla în noaptea aceea, nimic n-avea să mai fie la fel pentru nici unul dintre ei.

* * *

Willy aștepta cu răbdare în mașină, cînd văzu un trup căzînd din cer, cu o bufnitură, pe trotuar. Înțelese că Tyrell și prietenii lui aveau să coboare curînd.

Nu se înșela.

Se înghesuiră în mașină și plecară grăbiți.

Terry rîdea de se prăpădea. Acum, că ieșise din coșmelia.aia, se însufleți din nou.

– În sfîrșit ai trecut linia, în mă-sa, Tyrell. Îți dai seama, nu, dom'le?

Louis răspunse în locul prietenului său:

– Toți ne dăm seama, Terry, acum mai scutește-ne, în

puii mei.

Și, prin cine știe ce minune, Terry se conformă fără o vorbă de protest.

* * *

•

Infirmierul îi făcuse lui Tammy o injecție, ca s-o calmeze. Acum, femeia se ținea de brațul lui Peter Rudde, ca și cum de-asta ar fi depins viața ei. Continua să îndruge vorbe fără șir, iar Rudde încerca s-o liniștească.

– Te rog, Peter, trebuie să ne ajuți...

Rudde o văzu pe comisara din echipă privindu-i cu interes și se răsti:

– Ce-ar fi să-i aduci femeii un ceai, scumpo? Fă și tu ceva cu rost, măcar o dată!

Polițista ieși repede din dormitor. Șeful ei nu era cel mai prietenos om, și toată lumea știa că avusese relații strînse cu acea familie, după tragedia care stîrnise atîta interes în mass-media.

Iar acum, în aceeași casă avusese loc un omor prin înjunghiere, iar Rudde părea să creadă că fusese o răzbunare, sau cel puțin așa dăduse de înțeles, cînd ajunsese la fața locului.

Dar, dacă astfel stăteau lucrurile, de ce nevasta lui Nick Leary era nevătămată? Însă comisara nu avea căderea să-și pună asemenea întrebări, și o știa. I se explicase de prea multe ori acest lucru.

* * *

– Ești sigur că așa a zis?

Tyrell, care începea să se enerveze, răspunse răstit:

– Doar nu crezi c-am uitat, nu?

În sfîrșit, Billy se înfurie și el.

– În regulă, ce te stropșești așa! Trebuie să mă asigur, nu?

Pentru el, totul era un coșmar cu ochii deschiși.

– Iartă-mă și tu, Tyrell, da' toate astea mă fac să-mi pierd mințile.

Sarcastic, Tyrell replică:

– Nu mai spune?!

Luă un chiștoc din scrumieră și și-l aprinse, înainte de a continua:

– Nici mie nu mi-e ușor, să știi. În noaptea asta am aflat niște lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le audă, despre propriul lui copil.

Îl privi cu înțeles pe Willy Lomax, și toți își dădură seama că le spunea doar jumătate, ca să-l menajeze. Dar continua să vorbească, iar furia-i era inconfundabilă.

– Și-acum, îmi pare rău dacă voi toți credeți că Leary și ai lui sînt niște îngerași, da' vreau să pun mîna pe el. Nu vreau să-mi scape.

Se aplecă înainte în scaun, și toți îi văzură ura din ochi.

Terry rînji.

– Și-o să-l înhați, puiule, nu-ți face nici o grijă.

– Da' mai întîi trebuie să-l găsim, le reaminti Billy.

Toți frații știau că Billy era glasul rațiunii, un om care niciodată nu făcea o mișcare nechibzuită. Mintea lui limpede îi ferise atîta vreme de intrarea în pușcărie.

Își luă mobilul și începu să sune la diverse numere. Peste douăzeci de minute, ieșiră din apartament. Willy îi privi cum plecau, apoi își adună lucrurile și le împachetă cu grijă, convins că mica lui vacanță se sfîrșise.

* * *

Nick se învîrtea prin cameră, mormăind de unul singur. Tînărul îl privea derutat, neștiind ce să facă. Nu-l mai văzuse de două săptămîni, și se întrebase cînd avea să fie evacuat din acel apartament din Barkingside.

Îi plăcea acolo, era un cartier agreabil.

Dar știa că nu putea sta decît atîta vreme cît era binevenit și se gîndea că s-ar fi putut ca acest timp să fie pe terminate.

– Pot să-ți servesc cu ceva?

În sfîrșit, Nick se uită la el.

– Ce ai?

– Depinde ce vrei, Nick.

Drept răspuns, Nick scoase un pachețel de cocaină din buzunar, iar băiatul se lumină la față.

– Vrei să bei ceva, Nick? Un scotch?

Nick dădu din cap, apoi mormăi la el să se grăbească.

– Voiam să-mi fac bagajele și să plec, n-ai mai trecut de mult pe-aici.

Justin îi vorbise cu toată simțirea de care era în stare. Nick îl privi în treacăt și răspunse răutăcios:

– Nu-mi forța mîna, Justin. Am mai avut unul ca tine, și a trebuit să scap de el.

Băiatul nu mai spuse nimic. Știa la ce se referea.

* * *

Lenny Bagshot făcea pe el de frică, și vedea toată lumea, inclusiv prietena lui, care luă fetița în brațe și ieși din cameră. Intră în dormitorul mare, unde deschise televizorul. Orice s-ar fi întîmplat dincolo, nu voia să fie implicată. Voia doar să-și apere fiica de indivizii care le invadaseră casa.

Dădu volumul mai tare și, strîngîndu-și fata la piept, începu să se uite la „Kill Bill", cu ochi goi și speriați.

Își auzi prietenul strigînd și puse sonorul și mai tare.

– Cine v-a spus asta?

Lenny juca atît de credibil rolul nedreptățitului, încît era aproape ridicol.

Privindu-l, Tyrell oftă.

– Gordon Winters, și se pare că are și fotografii cu care s-o dovedească. Și-acum, mai bine spune-ne unde-i

Leary, că de nu, te omor cu mîna mea.

Vorbea cu atîta convingere, încît Lenny îl crezu. Îi privi pe frații Clarke, toți adunați în casa lui și arătînd de parcă ar fi vrut să fie oriunde-n lume, numai acolo nu. Tyrell părea să aștepte semnalul să se repeadă. În acel moment, Lenny știu că totul se sfîrșise. O dată ce se ducea vorba – și avea să se ducă – era terminat, în toate sensurile.

Dacă-l lăsau în viață, desigur.

* * *

Nick parc-ar fi fost un cotoi pe-un acoperiș fierbinte, pur și simplu nu putea sta locului. Era un pachet de nervi și ori de cîte ori se gîndea la mama lui, simțea aceeași teroare ca după ce-l ucisese pe Sonny Boy.

Totuși, nu era îngrijorat în legătură cu Tammy, știa că avea să-și țină gura. Avusese grijă de asta cu ani în urmă. Nu și-ar fi pus în pericol stilul de viață nici chiar pentru noua ei prietenă, așa-zisa lui mamă.

Peter Rudde avea să rezolve totul, iar Nick avea să profite de toate favorurile la care avea dreptul. Erau o ditamai rețeaua, iar el îi știa pe toți. Pe unii îi și șantajase, de-a lungul anilor, ca să ajunge unde era acum. „Folosește-te de ceea ce ai, cum îi spusese mereu maică-sa. Ei bine, îi urmase sfatul – și uite unde ajunsese ea. Îi plăceau omuleții, cu ei era fericit. Iar pe unii dintre ei îi

iubise, îi iubise cu adevărat.

Telefonul sună, iar zgomotul neașteptat îi făcu pe amîndoi să tresară.

Nick răspunse imediat.

– Nick, deschide, eu sînt – Rudde.

Aceste cuvinte erau o muzică în urechile lui. Închise telefonul și, pentru prima dată în noaptea aceea, zîmbi cu adevărat.

– Treci în dormitor. Și, orice-ar fi, stai naibii acolo, ai înțeles?

Justin se conformă fără o vorbă.

Apoi, Nick se duse grăbit la ușa din față, bucuros că prietenul său apăruse în fine. Dacă-l putea ajuta cineva, era numai și numai acel om.

Dar, cînd deschise, nu-l văzu pe Rudde, ci pe frații Clarke, cu tatăl lui Sonny Boy.

Lui Nick Leary îi sunase în sfîrșit ceasul, și o știau cu toții.

CAPITOLUL 27

Tammy stătea lîngă patul de spital, ținîndu-și soacra de mînă.

Urmase sfatul lui Rudde și se urcase în ambulanță, după Angela. Îi mai urmase și sfatul de a-și ține gura.

Starea Angelei era gravă, dar stabilă. Tammy privea fața zbîrcită a bătrînei, mirîndu-se cum era posibil ca o femeie care abuzase de propriul ei fiu să-și trăiască totuși viața citînd zi și noapte din Biblie.

Mama ei fusese întotdeauna suspicioasă cu cei exagerat de cucernici, spunea că de obicei erau niște ticăloși mai mari decît toți ceilalți, iar Tammy trebuia să admită că măcar în acest sens avea dreptate.

Totuși, nu voia ca Angela să moară. Stătea așezată lîngă pat, așteptînd cu răbdare să vadă ce mai urma. Ceva îi spunea că n-avea să mai dureze mult. Nick, conchise ea, ajunsese la capătul drumului. Acum nu-i mai rămînea decît să vadă ce făcea. Spera numai să nu aibă efecte și asupra ei.

Dacă era necesar, avea să spună adevărul despre rănile suferite de Angela. Pînă atunci, urma să tragă de timp.

* * *

Nick simți cum acizii din stomac i se ridicau în gît, și înghiți în sec cu dificultate. Își dădea seama că Rudde îl servise pe tavă – și într-un mic cotlon al minții, nu putea să-l condamne. Și el ar fi făcut același lucru.

Era destul de rău că-l vedea acolo pe Billy Clarke, vechiul său prieten, dar cea mai mare spaimă i-o provoca Terry. Avea o asemenea reputație, încît pînă și o brută ca Nick se temea să se certe cu el.

– Ia zi, băi pizdă perversă ce ești, ai avut vreo întîlnire c-un skateboarder în ultima vreme?

Glasul lui Terry era scăzut, iar asupra intențiilor lui nu putea plana nici cea mai mică îndoială. Tyrell văzu că Nick nici măcar nu voia să nege, ceea ce le ușura treaba cu atît mai mult.

Observă că ochii lui Nick se tot repezeau spre bilele de biliard din ciorapul gros de nailon. Cînd îl loviră în frunte, Nick căzu ca un balon dezumflat. Apoi, Tyrell îi dădu un picior și-l împinse înapoi în apartament.

Justin asculta zgomotele cu groază crescîndă, dar nici acum nu scoase vreun sunet.

* * *

Verbena îl privi pe polițist cu ochi obosiți.

– Sînteți sigur că e ea?

Omul dădu din cap.

– A luat supradoza ieri, și azi dimineață a găsit-o un prieten al fiului ei.

– Gino? El trebuie să fie fost, avea grijă de Jude.

Ofițerul nu-i răspunse. Nu știa ce să spună.

– Pot să sun pe cineva din partea dumneavoastră? Să vină aici?

Verbena clătină din cap.

– E O.K. Nimănui n-o să-i pese cu adevărat, numai mie.

– Atunci, eu plec.

Femeia îi zîmbi cu blîndețe, dînd din cap.

– Vă mulțumesc că m-ați anunțat.

– Vă trecuse ca ruda cea mai apropiată, la spital.

Zîmbi încă o dată, mulțumită de acea dovadă a afecțiunii lui Jude pentru ea.

Rămasă singură, se așeză în fotoliul ei comod, cu gîndul la fata care intrase în familia ei ca o artificie – numai zgomot și lumini colorate.

Și-o amintea așa cum fusese pe vremuri, înainte ca drogurile s-o înrobească. Apoi, luîndu-și agenda telefonică, începu să caute încet numărul mamei lui Jude. Știa că n-avea să vină la înmormîntare, dar avea dreptul să știe. Era mama ei, în fond.

Acum, în sfîrșit, Jude avea să fie din nou cu Sonny Boy al ei. Se mîngîie cu acest gînd, în timp ce o podideau

lacrimile, făcînd-o să tremure de durere.

* * *

Fruntea lui Nick se crăpase, iar sîngele îi curgea în ochi.

Tyrell îl privea atent, detașat în chip straniu de tot ceea ce se întîmpla. În cameră se simțea mirosul greu al sîngelui, iar frații Clarke făceau comentarii deșucheate, întărîtîndu-l să devină și mai violent.

Covorul era leoarcă, iar pe pereți și tavan se uscau încet pete roșii-maronii.

De fiecare dată cînd dădea în Nick, Tyrell se gîndea la Sonny și la ceilalți copii care avuseseră de-a face cu acel individ. Așa îi era mai ușor.

Nu știa de unde apăruse briciul, dar bănuia că de la Terry. Senzația lamei care despica pielea, zgîriind osul, nu se compara cu nimic din tot ce mai simțise vreodată în viața lui. Tyrell era cuprins de beția violenței, căci i se întîmpla pentru prima oară să provoace durere cuiva. Fiecare lovitură sau tăietură îi aducea tot mai aproape liniștea – și cu toate că, la un anumit nivel, știa că acele senzații erau anormale, le savura totuși.

Gura lui Nick era acoperită cu bandă adezivă neagră, pentru izolațiile electrice, dar gemetele și urletele lui înăbușite continuau să se audă.

Nu mai putea fi recunoscut ca ființă omenească, și

suna tot mai mult ca o fiară rănită.

Cînd Tyrell îl spintecă din nou, Nick scoase un gîlgîit, și toți știură că gura i se umplea cu sînge și vomă. Păru să dureze o veșnicie, iar Tyrell se uita fascinat cum se chinuia să rămînă în viață.

De-acum, Nick își pierduse cunoștința. Scoțînd varga de vite din buzunar, Tyrell Terry i-o înfipse în carne. Șocul electric făcu trupul însîngerat să zvîcnească spasmodic pe podea.

– Scoală, băi rahat bun de nimic!

Tyrell rîdea isteric, dar în adîncul inimii știa că Nick Leary n-avea să se mai trezească niciodată.

* * *

Hester intră în salonul de terapie intensivă și se așeză lîngă Tammy. Luînd-o de mînă, zîmbi cu tristețe.

– Moare, Tams?

Tammy ridică din umeri. Nu știa ce să răspundă.

– Eu, una, sper că da, continuă Hester.

O privi șocată.

– Termină, Hes.

Cumnata ei zîmbi cu blîndețe.

– Nick i-a făcut-o, nu-i așa?

Tammy dădu din cap, cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi.

– Atunci, sper să moară, fiindcă n-ar suporta viața

știind ce i-a făcut.

Se șterse cu un șervețel la ochi, deși îi erau complet uscați.

– Au avut o relație stranie, Tams. Dacă n-ai trăit viața pe care-am dus-o noi, n-ai cum să înțelegi.

Tammy înțelegea mult mai multe decît credea Hester, dar n-avea de gînd să-i spună. Indiferent de ce anume își acuzase soțul ei mama, era hotărîtă să nu sufle o vorbă, nimănui. Știa că, alături de ea, fiii ei fuseseră în siguranță. Trebuia să creadă asta, altfel și-ar fi pierdut mințile, mai ales de vreme că-i lăsase în grija acelei femei fără să stea o clipă pe gînduri. Se întreba cum aveau să reacționeze față de toate cele întîmplate.

Ce-avea să urmeze, dacă Nick era prins – sau, mai rău, scăpa nepedepsit? Trebuia să gîndească, și să judece cît putea de limpede. Știa de toate afacerile lui, și unde-și plasase banii. Avusese grijă să afle, de-a lungul anilor, pentru cazul că de la vreuna din activitățile lui necurate avea să i se tragă sfîrșitul.

* * *

Nick era înfășurat într-o prelată, pe podeaua livingului, și toți stăteau așezați împrejurul lui, fumînd în tăcere.

În sfîrșit, deveniseră conștienți de violența atacului. Toată camera, și hainele lor, erau pline de sînge.

Ducîndu-se la bucătărie, Terry luă niște lapte din

frigider și făcu cafele pentru toată lumea. Mănușile groase de latex se spălau ușor. După aceea, Terry se aplecă peste chiuvetă, spălîndu-se și el, cît putea de bine. Ceilalți îi urmară exemplul.

Totuși, hainele le rămăseseră pătate de sînge, mai ales ale lui Terry și ale lui Tyrell.

În timp ce ibricul dădea în clocot, Terry coborî pînă la mașină și luă geanta din portbagaj. Mereu ținea acolo haine de rezervă. Cu temperamentul lui imprevizibil, nu putea ști niciodată cînd avea nevoie de ele. Terry Clarke se gîndea întotdeauna la toate.

Înapoi în apartament, îl primiră rîzînd la vederea genții pline de haine, făcîndu-l să se umfle în pene cu laudele lor hazlii. Îl plăceau cu adevărat, într-un chip straniu; îl făceau să-și dea seama cît noroc avea.

* * *

Rudde era singur, iar durerea din rect devenise atît de acută, încît se simțea în pragul leșinului. Nemernicii îl imobilizaseră pe podea și-l violaseră cu o coadă de mătură. Lăsîndu-l însîngerat și îngrozit, îi spuseseră că aveau să se întoarcă după ce se ocupau și de Nick. Apoi, Kerr îl pusese să-l sune pe Nick, și-l lăsaseră acolo.

Știa că spuseseră adevărul. Aveau să revină, nici vorbă. Îl văzuse pe Tyrell Hatcher într-o lumină nouă.

Iar acum, zăcea pe pat și-i aștepta. Îl legaseră fedeleș,

iar Peter Rudde se gîndea cu groază la ultima atrocitate pe care i-o pregăteau.

Orice-ar fi fost, nu se putea compara cu ceea ce-i făceau lui Nick Leary. În adîncul sufletului, era convins de acest lucru.

* * *

Acasă, Tammy deschise seiful pe care-l instalase în anexa piscinei, cu ocazia unui weekend al lui Nick în Malaga, cu băieții.

Avea acolo cópii după toate documentele pe care le întocmise el vreodată, inclusiv polițele de asigurare. Urma să fie o femeie foarte bogată, dacă soțul ei murea sau dispărea. Spera varianta dintîi.

Nick putea să nu se mai întoarcă niciodată. Dar Tammy știa cît de viclean putea să fie și trebuia să se asigure că toate erau puse la punct. La nevoie, avea să-l vîndă fără să stea un moment pe gînduri.

Așezată pe podea, simți cum o străbătea un val de tristețe. În sfîrșit, era singură – irevocabil singură.

Ridicîndu-se, porni cu mișcări amorțite spre hol și privi în jur. Simți un mic fior, la gîndul că toate acele lucruri îi aparțineau ei.

* * *

Umbrele de pe peretele dormitorului se alungiseră, cînd Peter Rudde auzi zgomotul cheii în broască. Imediat, simți cum i se goleau intestinele. Durerea mai scăzuse puțin, dar știa că avea să revină curînd, mult mai cumplită decît tot ce simțise înainte.

Indivizii intrară în dormitor, și văzu, prin semiîntuneric, că-și schimbaseră hainele. Știa că se ocupaseră de Nick.

Închise ochii, cu gîndul la cele prin care trecuse acolitul său; știa că și pe el îl aștepta ceva asemănător.

Rîzînd, Billy și Tyrell pregăteau o frînghie și niște cătușe,

– O să-ți placă jocul nostru de-a sexul, Peter, bătrîne, și toate pozele tale cu băieței au să rămînă aici, să le vadă colegii. Mă-ntreb ce-au să zică.

Fotografiile lui reprezentau practici de *bondage;* cînd află că le găsiseră, spaima îi crescu încă o dată pe-atîta.

În douăzeci de minute, îl atîrnară de cîrligul pe care-l fixaseră în tavan, după care îl mai traseră de picioare încă cinci minute, pînă se convinseră că era mort.

Terry puse punctul final, dîndu-i jos pantalonii și înfigîndu-i în rect un ciob de sticlă. Făcu un pas înapoi să-și admire opera, începînd să cînte „Hanging Around" a lui Lou Reed. Pînă și Tyrell rîse.

– Ei, ăsta și-a făcut de cap al naibii astă-noapte, nu, băieți?

Ieșiră din apartament, încuind cu grijă ușa în urma

lor.

Nu voiau să fie găsit încă. Impingînd cheile înapoi în casă prin cutia de scrisori, se întoarseră la furgonul cu care-l transportaseră pe Nick Leary pînă la unul dintre șantierele lui de construcții.

* * *

Tammy stătea în cada cu Jacuzzi, sorbind din ginul tonic.

Întotdeauna îi plăcuse room-service-ul, iar micul ospătar fusese un adevărat vis. Hotelul era scump, nici nu s-ar fi putut altfel. Pe moment, simțea nevoia să fie răsfățată. Însă știa că era doar ceva temporar. Se întrebă din nou unde-o fi fost soțul ei și cum aveau s-o afecteze consecințele acelei nopți.

Biata Angela, ce mai moarte avusese, ucisă de propriul ei fiu...!

Coborî privirea să-și vadă trupul și, pentru prima oară, nu-i găsi nici un cusur. N-o mai deranja. Avea altele pe cap.

A doua zi, urma să-și ia copiii de la școală. Nu mai putea locui singură în casa aceea mare, de-atîta lucru era sigură. Se hotărîse să angajeze o menajeră.

Închise ochii, încercînd încă o dată să-și șteargă din minte imaginea soțul ei înjunghiindu-și mama pe la spate.

Era ciudat, folosise de-atîtea ori această expresie

de-a lungul anilor, iar acum Nick înjunghiase cu adevărat pe cineva pe la spate. Soțul ei era un homosexual și-un pedofil – ce dracu' avea să facă dacă totul ieșea la iveală?

Ce-aveau să spună toate așa-zisele ei prietene? Își dădu seama că, de fapt, puțin îi păsa.

* * *

Nick fusese dintotdeauna un om puternic, se mîndrea cu propria lui putere. Zăcînd în groapa plină de apă, săpată pentru o fundație, își recăpătă cunoștința. Avu nevoie de un efort monumental ca să se salte în genunchi, dar reuși s-o facă. Îl durea tot trupul, ca și cum ar fi fost străbătut de sîrme înroșite-n foc, iar mintea-i era năucită, cu gîndurile vraiște. Nu-l mîna decît instinctul de supraviețuire pe care-l are oricine, indiferent de rasă, culoare sau credință.

Totuși, nu era de ajuns. Își pierdu echilibrul și căzu din nou, cu fața în apa noroioasă – și astfel își găsi în fine sfîrșitul. Ultimul lucru care-i mai pîlpîi prin minte fu o fotografie cu el și mama lui, zîmbind împreună, cînd primise o medalie pentru fotbal. Fotografia stătuse în dormitorul mamei sale ani de zile.

* * *

Willy adormise, iar Tyrell îl acoperise cu pătura, ca

să-i fie cald și bine. Ducîndu-se în dormitor, se așeză pe pat și-și luă capul în mîini.

Încă mai tremura din cauza șocului – nu numai în urma celor întîmplate în acea noapte, ci și în ultimele cîteva luni.

Jude murise, știa de la Rudde, care i-o spusese chiar așteptîndu-se să fie recunoscător. Știa că mama lui n-avea să suporte ușor vestea, dar ce putea să-i facă? Ea întotdeauna o văzuse pe Jude cu alți ochi – cum făcuse și el, o vreme. Spera din toată inima ca fosta lui soție să-și fi regăsit liniștea. Viața ei fusese o înșiruire nesfîrșită de drame, și nădăjduia ca acum să se poată în sfîrșit odihni cu adevărat. Fusese atît de frumoasă cîndva, mai ales cînd era însărcinată cu Sonny Boy, iar lui Tyrell îi părea rău că fiul și soțul ei nu-i fuseseră niciodată de ajuns.

Acum, avea în urma sa două căsnicii destrămate, căci știa că, orice s-ar fi întîmplat, nu se mai putea întoarce la Sally.

În viața lui explodase o bombă, iar numele acelei bombe era Jude. Reverberațiile bubuiturii cauzaseră unde de șoc timp de aproape douăzeci de ani, iar acum totul se terminase și Tyrell spera ca, în fine, să-și afle cu toții cît de cît calmul și măcar un soi de liniște. Mai ales sărmana Jude, și chipeșul lui Sonny Boy.

Încă o dată, plînse.

EPILOG

Tyrell arăta bine, iar Sally vedea clar acest lucru, privindu-l cum stătea de vorbă cu mama lui. În ultima vreme, se uita mult la el, dar numai fiindcă Tyrell își petrecea atîta timp acolo. Mai observa și cît de apropiat era de fiii lui.

Cum de nu prețuise niciodată acest lucru? De ce Jude și Sonny Boy păruseră întotdeauna mult mai importanți decît omul cumsecade cu care se măritase?

Iar acum Jude era moartă, ca și Sonny Boy – victime ale propriei ei lăcomii. În sfîrșit, Jude obținuse o marfă de calitate destul de bună ca s-o omoare. Prea tîrziu, însă, ca să-i mai fie de vreun folos lui Sally. Numai de-ar fi știut ce-avea să se întîmple, ar fi putut aștepta să dispară amîndoi, iar acum ea ar fi fost singura iubire a lui Tyrell. Dar n-o făcuse. În schimb, încercase să-l forțeze să aleagă – și în cele din urmă, Tyrell alesese, dar nu pe ea.

Îl văzu cum intra în bucătărie. Pînă și mersul i se schimbase. În ultimle zile, toate se schimbaseră la el.

Băieții observaseră și ei.

– Acum despre ce mai vrei să vorbim, Sal?

Tonul lui era neutru, dar și insinuant. Sally avu bunul

simț de a se arăta stînjenită.

Încrucișîndu-și brațele pe piept, Tyrell reluă calm:

– Haide, Sal, n-am toată ziua la dispoziție.

Îl privi spășită, cu umilință. În ochi i se citea durerea, dar Tyrell rămase neclintit.

– Te rog, Tyrell... Te rog, întoarce-te acasă.

Se uita la ea, dar nu-i răspunse.

În ochi și în expresia gurii i se citea cinismul. În toată atitudinea.

Văzînd că nu-i spunea nimic, Sally înțelese că totul se terminase. Iar acest lucru o durea atît de tare, încît se aștepta să moară.

* * *

Gino îi zîmbi mamei sale, care-i surîdea la rîndul ei. Durase un timp, dar răzbiseră împreună, cum îi tot amintea Deborah. Se simțea mirosul cinei de pe aragaz, crochete de pește congelate și piure de cartofi. Lui Gino îi veni să verse, dar se stăpîni. După ce mînca, putea să iasă – ca să se ducă direct la blocurile turn. El și mama lui locuiau într-o clădire joasă, construită înainte de Al Doilea Război Mondial, pe vremea cînd încă mai existau spațiu și verdeață berechet.

Gino avea să facă rost de puțină marfă, ca să-și scoată pîrleala. Era înnebunit după Abby, prietena lui, căreia-i plăcea heroina la fel de mult.

Era un aranjament perfect.

S-o fi dus Jude, dar amintirea ei trăia mai departe.

El era dovada vie.

* * *

Tammy zăcea în piscina acoperită. Privea în jur, la casa frumoasă dar pustie, și număra zilele pînă cînd putea să-i ia pe băieți de la școală și să plece în Spania. Sorbi din băutură, care era exact atît de tare cît trebuia. Încă mai trăia în izolare, după ce soțul și soacra ei fuseseră asasinați. Prietenele o trataseră cu multă înțelegere, stîndu-i alături, fie și numai ca să afle ce se întîmplase.

Nick fusese găsit zăcînd cu fața în jos într-o groapă de fundație, omorît în bătaie. Nimeni nu fusese arestat pentru crimă, iar Tammy știa că nici n-avea să fie. Nimeni nu bănuia cine și de ce-l omorîse.

Decît Tammy, desigur – iar ea n-avea să sufle o vorbă nimănui.

* * *

Willy Lomax zîmbea cu gura pînă la urechi. Cînd Tyrell și băieții veneau să-l ia de la căminul de recuperare, avea pentru ei niște vești bune.

I se repartizase un apartament.

În sfîrșit, avea propria lui casă, iar membrii acelei

mici familii care-l adoptaseră cu brațele deschise aveau să fie primii lui vizitatori.

Azi se duceau la bowling, iar Willy era nespus de recunoscător că-l includeau în toate activitățile lor.

Trăgea să moară, și o știa.

Dar încă nu era mort!

Cum spunea Tyrell, trebuie să profiți la maximum de fiecare zi – iar Willy exact asta făcea.

* * *

Justin îi zîmbi clientului cu tot farmecul de care era în stare – adică destul de mult, și știa acest lucru.

Omul, un navetist cu costum negru boțit și tricou de corp gri și pătat de sudoare, venea spre el cu un rînjet mînzesc. Era trecut de cincizeci de ani, căsătorit cu o asistentă socială coafată ca o paparudă și care-și trăgea mereu nasul. În consecință, mai avea și el chef uneori de ceva distracție. Îl văzuse pe băiat mai devreme și lăsase trenul să plece, sperînd că-l ghicise bine.

Nu se înșelase, și era într-al nouălea cer. Peste cîteva minute, plecară de la gară împreună. S-o fi dus dracului vechea șobolarniță, dar tocmai se deschisese una nouă, chiar după colț.

Justin era în stare să găsească o șobolarniță la fel de ușor cum alți băieți găseau bilele de cricket.

* * *

Tyrell îi privi pe cei trei băieți cum se întreceau la bowling. Acum îi privea și pe toți ceilalți, lucru pe care înainte nu-l făcuse niciodată. Se uita în jur tot timpul, atent la orice bărbat singur care i-ar fi privit pe copii la joacă.

Se simțea ca și cum ar fi avut un milion de ani. Avea senzația că Matusalem era un bebeluș în comparație cu el, atît de multe știa despre lume.

Le zîmbi lui Willy și fiilor săi, bucuros că avea acea ocazie de a sta împreună cu ei. Bucuros că măcar învățase un lucru: nu-ți poți apăra cu adevărat copiii decît dacă înțelegi clar de ce anume îi aperi.

Atunci, și numai atunci, îi poți ține cu adevărat în siguranță.

– Sfîrșit –

STIMAȚI CITITORI

Vă rugăm să ne scrieți, dacă doriți
să primiți cărți prin colete poștale.

REDUCERE 5%

Veți primi o listă cu titlurile disponibile, cărți ale unor autori celebri, admirate de milioane de oameni din întrega lume.

Poate unele dintre ele vă lipsesc, poate nu le găsiți în librării.

Cheltuielile poștale vor fi suportate de editura noastră, care vă va trimite periodic liste cu noutăți.

Vă rugăm să ne scrieți, devenind un prieten al CĂRȚII PRIN POȘTĂ!

Adresa:
EDITURA MIRON
Strada Ion Baiulescu 63A, Sectȏr 5, București
Web: www.miron.ro
E-mail: miron@miron.ro

Privind în urmă, Nick Leary nu putea spune exact ce anume îl împiedicase să adoarmă în noaptea aceea. Poate căldura apăsătoare sau bubuiturile îndepărtate ale tunetelor... Avusese multe pe cap. Era un om foarte bogat, respectabil, cu o soţie frumoasă şi doi copii reuşiţi.

L-a omorît fără milă pe hoţul mascat care intrase în casă.

A doua zi toate ziarele şi televiziunile îl considerau un erou care îşi apărase familia.

Dar care era adevărul uluitor ascuns dincolo de toate acestea?

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

Lei: 21,90

ISBN 973-8991-00-5
9 789738 991002